

Baek Seung Yeon

Seul'de
Bir
Mektup
Dükkânı

편지 가게 글월

Bazen bir mektupla başlar her şey...
Ve belki de insan, cevap vermekle iyileşir.

Yirmi sekiz yaşındaki Hyo Yeong, ablası yüzünden altüst olan hayatı nedeniyle yönetmen olma hayalinden vazgeçmek zorunda kalır. Bu sırada ablasının pişmanlıklarla dolu mektuplarından yılıp kaçmaya çalışırken yolu küçük bir mektup dükkânı olan Geulwoll'e düşer.

Hyo Yeong, Geulwoll adlı bu dükkânda çalışırken insanların kalbine dokunan cümlelerle karşılaşarak kelimelerin büyüüne tanık olur. Kimi sevdikleriyle vedalaşır, kimi birilerini bekler, kimi affedemediklerine seslenir...

Ve bir gün, dükkâna gelen sessiz, popüler bir *webtoon* yazarı olan Yeong Gwang ile aralarında günden güne oluşan yakınlık, Hyo Yeong'un yalnızca diğer insanların hikâyelerini değil, kendi kalbinin sesini dinlemesi için de onu cesaretlendirir.

Geulwoll'e hoş geldiniz!
Mektubunuzu yazmaya hazır mısınız?

Hayat sonuna kadar
istediğimiz gibi akmaz,
öyleyse akıntılara karşı
şahane bir şekilde yüzmeyi
öğrenmek gerekir.

Won Sook Hanım'a.

Nasılsın? Canın sıkılmıyor, değil mi?

Gökyüzü tek bir bulut dahi olmadan öyle berrak ki belki yazana görürüm diye bir süre yukarı baktım.

Sonunda bir mabet ağacı yaprağı alay edercesine yanağıma daştıktan sonra vazgeçtim ama.

Bugün emeklilik töreninden sonra çocuklarla birlikte yemek yedik.

Emekli olunca seninle bir gemi yolculuğuna çıkacaktık, haftada bir sinemaya gidecektik, hatırlıyor musun?

Geriye dönüp bakınca her seferinde zamanı, "Şunu yaparsam, bunu bitirirsem her şeyi yaparız," diye yalan söyleyerek geçirmişim gibi.

Zamanın hep benim tarafımda olduğunu sanmışım.

Çocuklardan sonra en çok sevdiğin çatıdaki güller hâlâ coşkuyla çiçek açıyor.

Bir gece, uyuyamayıp hava almaya çatıya çıktım.

Beyaz güllerin ay gibi parladığını gördüm. Çok güzellerdi.

Won Sook Hanım, bu muhteşem manzarayı görmek için o kadar eziyet çekti, diye daşandım.

Radyoterapi aldığın gün...

Birden, "Elma alıp geleceğim," deyip fırlamıştım, hatırlıyor musun?

Çünkü bir deri bir kemik kalmış hâlde çuval gibi hastane kıyafetlerini giymiş, yürüyüşüne görünce gözyaşlarım sel olup akacaktıysanki.

Yola çıkıp bilerek birikmiş kuru yaprak yığınlarının üstüne basabasa yürüdüm.

Öfkemi çıkarır gibi yaprakları çatır çatır ezerek, "Bu bitsin, Won Sook Hanım

iyileşmeli, iyileşmeli!" diye, kimi tehdit ettiğim bile bilmeden etrafa tehditler savura savura yürüdüm.

O gün hastane odasına döndüğümde spor ayakkabılarım ezdiğim kuru yapraklarla berbat olmuştu.

Bir öğretmeninin bu hâle düşmesine, "Bu da ne?" diyerek gılmaştım ama.

O zamanki o gılüşünü özlüyorum.

Her zaman somurtup durmasaydım ve yanında daha çok gılseydim keşke diye hayıflanıyorum.

Evet, neyse, seni hatırladığımda pişman olmadığım şeyler bir iki tane değil ki.

Özellikle bugün nedense birbiriyle alakasız bu laflar dökülüyor parmaklarımdan.

Yeni hayatıma alışana kadar bana biraz anlayış gösterebilirsin, değil mi?

Gelecek ayın başında çocuklarla birlikte geleceğim, o yüzden bugünkü gibi berrak bir gökyüzü hazırla bize lütfen.

Tekrar görüşürüz, Won Sook Hanım.

Sevgilerle, Cheol

YAYIN NO 2705

SEUL'DE BİR MEKTUP DUKKÂNI

Baek Seungyeon

Original Adı 편지가게 글월

Yayın Yönetmeni Yusuf Tan

Koreceden Çeviren Sena Merve Oğul

Redaksiyon Doğa Özhrat

San Okuma Layla Tiryaki

Kapak Uygulama Dilan Kaya

Sayfa Tasarım Rumeysa Sarı

1. Basım Aralık 2025

ISBN 978-625-5882-81-3

Sertifika No 43949

Seul'de Bir Mektup Dukkâni

© 2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

편지가게 글월 by 백승연

© 2024, Baek Seungyeon

Kıtabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla TXY (of TOYOU'S DREAM) c/o Shinwon Agency Co., Ltd. ve Peters, Fraser and Dunlop Ltd ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevî ve mali hakları saklıdır.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel (212) 513 34 20-21 Faks (212) 512 33 76

e-posta editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiltelhavuzları Yolu Acar Sitesi No 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel (212) 674 97 23 Faks (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baek Seung Yeon

Seul'de Bir

Mektup Dükkânı

Düzenleme
Ny.özlem

Koreceden Çeviren Sena Merve Oğul

GEULWOLL

KARAKTERLER

Geulwoll Çalışanları

Woo Hyo Yeong (28 yaşında, kadın)

Film yönetmeni olma hayali kuran bir sinema bölümü mezunu. Şimdi ise Yeonhee Mahallesi'ndeki "Geulwoll'de" çalışıyor. Güçlü bir kişiliği var ve mükemmeliyetçi. Kendisine anlatılanların rûmünü içtenlikle dinleyen, Geulwoll çalışma erdemine sahip, yetenekli biri.

Kang Seon Ho (35 yaşında, erkek)

Hyo Yeong ile aynı üniversiteden mezun. Oyuncu olma hayali kurduğu sırada yeteneğinin sınırlı olduğunu fark edip okula ara verdikten sonra mektup dükkânı Geulwoll'ü açtı. Şu anda ikinci çocuklarını doğurmuş olan eşinin, şirketteki işlerine odaklanabilmesi için çocuklarının bütün sorumluluklarını üstlenmiş durumda.

Müşteriler

Cha Yeong Kwang (29 yaşında, erkek)

Webtoon yazarı. Gösterişli bir şekilde çıkış yapmış olmasına rağmen şu anda gelecek kaygısı yaşadığı için uykusuzluktan muzdarip. Ofisinin Geulwoll'ün karşısında olmasının yanı sıra Yeonhwa Apartmanı'nın 5. katındaki bir stüdyo dairede yalnız yaşıyor.

Seong Min Jae (39 yaşında, erkek)

Bir holdingde muhasebeci. En büyük hayali roman yazarı olmakta ama gerçekten para kazanabileceği bir meslek tercih etti. Kendi yazılarını mektuba dökemediği için sık sık Geulwoll'ü ziyaret ediyor. Temiz ve bakımlı, takım elbise giyip her daim kravat takan bir moda tutkunu.

Kwon Eun Ah (46 yaşında, kadın)

Yeonhee Mahallesi'ndeki Kabak Emlak'ın sahibi. Hyo Yeong'a stüdyo daire gezdirirken aralarında bir bağ oluştu. Ayrıca Geulwoll'ün altında, 1. kattaki fırının sahibinin eşi. En büyük isteği, sevimsiz kocasıyla birlikte bir kez olsun denizaşırı seyahate çıkmak.

Keum Won Cheol (58 yaşında, erkek)

Yeonhee İlkokulu'nun müdürü. Karısını hastalıktan dolayı kaybetmiş, mektup aracılığıyla ölmüş eşine anonim mektuplar yazmak için sık sık Geulwoll'e geliyor. Geulwoll'ün romantigi. Şapkasını yan takmak ona çok yakışıyor.

Jeong Joo Hye (25 yaşında, kadın)

Yeonhee Mahallesi'nde postane çalışanı. Postanede çalışırken mektup yazması zor. Yalnızca iş ve ev arasında mekik dokuyarak hayatının "en sıkıcı dönemini" yaşıyor. Keyif aldığı şeyler konusunda düşünceli olduğu sırada Hyo Yeong ile tanıştı.

Moon Yeong Eun (26 yaşında, kadın)

Şarkıcı ve söz yazarı. Kendi ismini verdiği bir radyo programı yapıyor. Baba evi olan Yeonhee Mahallesi'ne geldiğinde tesadüfen Geulwoll'de dinleyicileriyle birlikte paylaştığı duygu dolu mektuplarla tanışmıştır.

Song Eun Chae (28 yaşında, kadın)

Hyo Yeong'un aynı dönemden üniversite arkadaşı. Seon Ho gibi oyuncu olma hayali kurup çabalıyor. Hyo Yeong'dan farklı olarak açık sözlü ve canlı bir karakter. Ama bir taraftan da huzursuzluk ve depresyonun eşiğinde.

Diğer Kişiler

Kang Ha Joon (7 yaşında, erkek / Seon Ho'nun oğlu)

Eun So Hee (35 yaşında, kadın / Seon Ho'nun eşi)

Seo Yeon Woo (19 yaşında, erkek / Geulwoll'ün yarı zamanlı çalışanı)

Park Sang Hyeon (20 yaşında, erkek / Yeong Kwang'ın kardeşi)

Woo Hyo Min (33 yaşında, kadın / Hyo Yeong'un ablası)

Hyo Yeong'un anne ve babası

Giriş

Ninova

Alıcı: Hyo Yeong

Hyo Hyeong.

Bu, çoktan sana gönderdiğim beşinci mektup olmuş bile.

*Arayamıyor, mesaj atamıyor olsam da devamlı mektup kâğıdına yazacak sözlerimin olması çok tuhaf. **

Ben iyiyim.

Karşılığı olmayan bu mektubu gönderirsem...

Gönderdiğim mektup, soğuk havada ağızdan çıkan buhar gibi boşlukta kaybolacakmış gibi hissediyorum.

Ama yine de nefes alıp vermezsem yüreğim daralıyor ve yine mektup yazıyorum.

Hiçbir şey yapmasam da zaman geçip gidiyor. Kazasız belasız.

Daha çok keyifsiz mi demeliyim acaba?

Daima zamanı kovalarmışçasına ders çalışıyorum ve geride kalmaktan korkup var gücümle koşarak yaşıyorum. Çünkü anca böylece hayatta kalırım.

Pek önemli bir işim olmadığı için bu hayat ilginç ve rahat. Otuzlu yaşlarıma geldiğimde bunu bilmeden yaşamıştım.

Annem, babam nasıl? İkisine de henüz mektup yazamadım.

Bu mektubu acaba önce anneme ve babama gösterir misin diye endişeliyim.

Çünkü annem ya da babam hemen mektubuma karşılık verirler. Bu yüzden daha çok mektup yazmam gerekirse diye çekiniyorum.

Zarfın üzerinde kocaman senin isminin yazılı olması bu sebepten. Sadece sen oku diye.

Sen, bana asla cevap vermezsin çünkü.

Şu anda Ulsan'da kalıyorum. Ulsan'da bir ilkokul arkadaşım var.

Sadece bir haftalığına kalmam için anlaştığımızdan birisi bu adrese mektup gönderse de alamayacağım.

Eğer annemi veya babam mektubuma cevaben bir mektup göndereceklerini söylerlerse sen durumu açıklarsın.

Işıkları kapatıp yatağa tek başıma uzandığımda denizde yüzen bir planktona dönüşüyor gibiyim.

Ya da hücreye girmiş olan isimsiz bir bakteri gibi.

Gözüm de, kulağım da, ağzım da olmadan doğsaydım kimseye zararı olmayan bir canlı olarak yaşayabilirdim.

Oldukça fazla hüznü konuşum.

Yeniden yazayım diye temiz bir kâğıt çıkarmak istedim ama hiç kalmamıştı, o yüzden olduğu gibi bırakıyorum.

Tükenmez kalemle karalarsam daha da zavallı bir abla gibi görünürüm diye düşündüm, bu hâliyle gönderiyorum.

Havalar soğuduğunda üşütme.

Evdeki kışlık kıyafetlerimi çıkar, giy.

Kendine iyi bak, Hyo Yeong.

Gönderen: Abla

Güneş
Işığının
Dahi
Kokusu
Vardır

“Ne yapacağız şimdi? Ablan dolandırılmış.”

Geçen yıl ekim ayında Hyo Yeong’un annesi, apartman kapısının önüne çökmüş oturuyordu. Tam o sırada eve dönen Hyo Yeong’u görüp konuşmaya başladı. Annesinin tutmakta olduğu alışveriş sepetine renkli bir sonbahar yaprağı alay edercesine yapışmış öylece duruyordu. Daha ağlayamadan bir sonraki sözleri dudaklarından döküldü. İkisi de ayakkabılarını bile çıkaramamış vaziyetteydi.

“Ablan nasıl olur da...”

Gerçekten de bu nasıl olmuştu? Anaokulundan beri ablası Hyo Min’in zekiliği ailenin övünç kaynağıydı. Hyo Min ip atlar gibi kolayca seviye atlayarak üstün zekâlı çocukların olduğu sınıfa geçmişti, matematik yarışmasında zorlanmadan ödül almıştı. Ortaokul ve lisedeyken de bütün dersleri gayet iyi idare edebilen bir öğrenciydi. İşte böyle birinin, birlikte bir eğitim merkezi kuralım diyen iş arkadaşının sözüne inanarak ailenin tüm parasını buna yatırıp dolandırılmış olması inanılmazdı.

Ardından çamaşır makinesinin kapağını kapatıp koşarak gelen babasının yüz ifadesi daha da darmadumandı. Seul Üniversitesi çıkışlı kızının, hatta onunla da kalmayıp Seul

Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi de alan kızının böyle kolayca tongaya düşmüş olmasını hayal dahi edemeyen bir yüz ifadesiydi bu. Kızı, yüksek lisans eğitimini yarıda bırakıp, "Eğitim merkezi kuracağım," dediğinde bir nebze olsun ondan şüphe duymamıştı. *Zeki Hyo Min'in kesinlikle bir bildiği olması*, diye düşünmüştü.

"Hyo Min'e ulaşamıyor."

Cebinden telefonunu çıkaran baba, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Ailenin üç üyesi de ayakkabılarını bile çıkaramamış hâlde, daracık giriş kapısının önünde toplanmıştı. İkinci gün çekimden dönen Hyo Yeong'un gözlerinin altı çökmüştü ve sersim gibiydi. Ablasının ortadan kaybolması ona yarı hayal gibi geliyordu.

Ablası dört gün sonra annesine telefon etmiş ve iyi olduğunu söyleyip telefonu kapatmıştı. Zaten maddi durumları pek iyi değilken Hyo Min için kredi bile çeken babası, haftanın altı günü işlettiği çamaşırhanedeki işlerini hafta sonuna kadar esnetmişti. Erkek kardeşinden destek isteyen anne, borcunu geri ödemek için yarı zamanlı *banchan** servisi yapmaya başlamıştı.

Ve Hyo Yeong hiçbir şey yapmamıştı. Okuldan mezun olmak için film çekmekle meşgul olduğu bir dönemdi. Ailece mesajlaştıkları grupta sık sık ablası hakkında konuşuluyordu ama o hepsini görmezden geliyordu. Tedirgin ve endişeli aile üyelerinin tepkileri biraz aptalca geliyordu. Dayısı, Hyo Min'in gerçekten Seul Üniversitesi'ndeki yüksek lisans eğitimini kendisinin bırakmadığını ve beceriksizliğinden mezun olamadığının asıl sebep olduğunu söylemişti. Halbuki o dayısı Hyo Min'in yüksek lisansı kazandığı gün eve bir meyve

* Kore'de yemeklerin yanında sofraya konulan aperitifler. -çn.

sepeti göndermişti. O gün, Hyo Yeong'un annesi apartmanda *banchan* servisi yaptığı sırada merdivenlerde tökezledi ve kalça kemiğini kırmıştı.

“Evde değer görerek büyüdü. Ama bak şimdi hâlimize! Sen bu hâldeyken ablam her şeyin içine sıçtı ve kaçtı!”

Kalça ameliyatı olan annesini hasta yatağında uzanır vaziyette gören Hyo Yeong, artık bastırıldığı öfkesini kusmuştu. Hep diğerlerinden daha önde, daha başarılı olan ablası... Belki de bu yüzden, en küçük bir başarısızlık karşısında darmadağın olmuştu. Ama öyleyse bile otuz yaşını aşmış olan bir yetişkinin ailesini bırakıp sorumsuzca ortadan kaybolması olacak iş miydi?

Hyo Yeong annesine refakat edebilmek için film çekiminden vazgeçmişti. Böyle olunca da destek fonu sıradaki esere geçmişti ve Hyo Yeong'un çekim grubu da doğal olarak ona katılmıştı. Bunun bir haksızlık olup olmadığını sorguladığında net bir cevap bulamıyordu. Aslında ablasının ortadan kaybolmasının ardından Hyo Yeong'un kendi eserine duyduğu güven de buhar olup uçmuştu. Sanki iki kardeş, öz güven denen bir kaynağı ortak kullanıyormuş da, bir anda hepsi tükenmişti. Ne ablası ne de Hyo Yeong'un filmi yönünü bulabiliyordu. İşte bu sırada eve ablasından mektuplar gelmeye başladı. Zarfin üzerinde hep “Hyo Yeong'a” yazıyordu.

Hyo Yeong mektup dükkânı Geulwoll'de çalışmaya başlayalı bir haftayı geçmişti. Geulwoll'ün yakınlarındaki stüdyo dairesinden işe gelmesi tam on dakika sürüyordu. Bu, sevdiği şarkıyı dört kez dinleyebildiği bir süre zarfıydı. Geulwoll ile aynı yöndeki Yeonhee Mahallesi sevecen ve sessizdi. Eski bir ev, başka bir eski ev tadilat edilerek dönüştürülen bir kafe, sık sık geçen uçuk yeşil renkteki otobüs... Sabah güneşinin tadına vardıkdan sonra yürüyüşe çıkan yavru köpekler de sık sık görünürdü. Hyo Yeong tam dördüncü kez şarkı bittiğinde Yeongung Binası'nın önünde durdu. Birinci kattaki fırından tereyağı kokusu geliyordu. İstemsizce derin derin içine çektiği bir kokuydu bu.

“Yine geldim.”

Hyo Yeong aniden değişen hayatına uyum sağlamaya çalışıyordu. Bunu kendi kendine söyler söylemez Geulwoll'a kadar dört kat merdiveni bir solukta çıkacak gücü buluyordu içinde. Eski bir bina olduğundan merdiven basamakları yüksekti ve çimentoyla sıvanmış duvarlardan hafif serinlik hissediliyordu. Ancak tam da beklenildiği gibi birinci kattan itibaren yukarıya doğru gelen kızarmış ekmek kokusu sayesinde olsa gerek, bina içine giren serinlik oldukça nötrleniyordu. Işıklar birer birer

yandıkça sağ taraftaki açık mavi demir kapı göründü. Yusuvarlak bir çakıl taşına benzer beyaz çemberin içine “Geulwoll” yazısı yapıştırılmıştı. Hyo Yeong *airpods*unu çıkarıp demir kapıyı açtı. İşte o anda başka bir dünya açıldı.

“Erken gelmişsin.”

“Paketlenecek mektup kâğıtları kaldığı için.”

Hyo Yeong, Seon Ho'nun karşılmasına kısaca cevap verip yazışmaların bulunduğu siyah çantayı tezgâhın altına koydu. Geulwoll'ün sahibi Seon Ho, yeni doğan kızının bakımıyla ilgilenmek için yeni bir çalışana ihtiyaç duyuyordu ve nihayetinde Seul'e kaçıp gelen okul arkadaşı Hyo Yeong ile iletişime geçmişti.

“Mektuplardan nefret ettiğini söylemiştin ama oldukça iyi şekilde uyum sağlıyorsun.”

Beş aydır Hyo Yeong'un evine ablasından mektup geliyordu. Kimi zaman iki haftada bir, kimi zaman ise ayda bir. Hyo Yeong, ablasından gelen mektup zarflarını bir kez olsun açıp bakmadan ayakkabılığın üstüne kaldırmıştı. Böyle, üç kutu mektup birikip yığılınca babası hepsini Hyo Yeong'un masasının üstüne koymuştu. Hyo Yeong, zarfları ortadan ikiye katlayıp çöpe atarak cevap veriyordu. Ancak ablası cevap alamadığı mektuplarını göndermeye devam ediyordu. Hyo Yeong posta kutusunda ablasının beşinci mektubunu bulduğunda evi terk etmeye karar vermişti. Yirmi sekiz yaşında, evi ilk terk ediydi.

“Ne yapayım? Kaçtığım yer de güllük gülistanlık değildi ki.”

Seon Ho, omuzlarını silkip tezgâhın üstünde duran mektupları katladı. Her zarfta kullandığı bir şey vardı. Hyo Yeong ne olduğunu sorarcasına göz kırptı.

“Yakında Ha Yool yüz günlük olacak. Davetiye gönderiyorum, bir yandan da hâl hatır sorup bir şeyler karalıyorum.”

Şöyle bir bakınca bile elliden fazla kâğıt görünüyordu. Tahmin edileceği üzere üniversitede de popüler olan “sosyal kelebeğe” yaraşır şekilde davet edilcek kişi sayısı epey fazlaydı.

Davetiye gönderilecekler listesine baktığında Hyo Yeong isimlerin yarısını tanıyordu.

“Çokmuş. Bu kişilerin hepsine mi mektup yazdın?”

“Mektup dükkânı patronu olarak yazdım, o kadar olur.”

Hyo Yeong bir bezle mektup, tükenmez kalem, zarf gibi kullanılan ürünlerin bulunduğu ahşap şifonyerin üzerini siliyordu. Seon Ho'nun telefonu çaldı. Telefonun diğer tarafından Seon Ho'nun kaynanasının telaşlı sesi Hyo Yeong'a kadar geliyordu. Ha Yool'e baktığı sırada kaynanasının acil bir işi çıktığından bir an önce eve gitmesi gerekiyor gibi görünüyordu. Seon Ho, “Tamam,” diyerek telefonu kapatıp hemen Hyo Yeong'a döndü.

“Kusura bakma, Hyo Yeong. Bugün stajına yardım ettiğim son gündü ama erken çıkmam gerek.”

“Olsun. Artık üç aşağı beş yukarı yapılacak işin ne olduğunu biliyorum.”

Güven dolu gözlerle Hyo Yeong'a bakan Seon Ho, kapıdan çıkarken durdu.

“Hyo Yeong, mektupları gönderebilir misin lütfen? Henüz zarflara adreslerin hepsini yazamadım, yarın mesaiye başlama-dan öncesine kadar gönderir misin?”

“Adresleri yazıp yarın öğlen postaneye uğrarım, anlaşıldı!”

“*Thank you!*”

Seon Ho Geulwoll'den çıkınca Hyo Yeong bir süre yalnızlığın tadını çıkarırken bakışlarını sol taraftaki pencereye doğru yöneltti. Mart ayının açık, berrak gökyüzü canlılığıyla övünüyordu. Pencerenin tam ortasından görülen dağın sırtı karşı taraf-

raydı ve altında birbirine bitişik, çeşit çeşit görünen evler vardı. Gri, turuncu, kızıl renkteki çatılar üst üste duran hâllerleriyle âdeta bir tabloyu andırıyordu.

Hyo Yeong, bu manzara yüzünden Geulwoll'de çalışmaya karar vermişti. Pencerede bulunan o huzuru tadınca hiçbir şey yapmadığı zamanlarda bile onu daha fazla huzursuz ya da rahatsız hissettirmiyordu. Orada sadece öylece durması bile yararlı bir şey yapıyormuş hissini veriyor, onu tuhaf bir şekilde teselli ediyordu. Şu anda Hyo Yeong'un en çok ihtiyacı olan şey güçtü.

Tezgâhın önünde duran Hyo Yeong, gri tondaki zemine baktı. Pencereden içeri giren düzensiz güneş ışığı, Hyo Yeong'un Converse ayakkabısının tam burnuna vuruyordu. Çıplak gözleriyle güneşi izlerken ayak başparmağının ısındığını hissetti. Hyo Yeong ayakkabısının içinde ayak parmağını ileri geri hareket ettirdi.

En az pencerenin dışındaki manzara kadar Hyo Yeong'un kalbini ısıtan bir şey daha vardı. O da Geulwoll'ün olgun kayısı rengindeki iç cephe boyasıydı. Girintili çıkıntılı, belirgin çimento duvarı kaplayan kayısı rengine baktığında küçükken taktığı oyuncak yüzüklerini ya da tokalarını koyduğu küçük kâğıt kutunun içine girmiş gibi hissediyordu. Değerli eşyalarını tek bir yerde topladığı gibi rahat ve huzurlu duygularla beraber burada sıcak, samimi hisler açığa çıkıyordu. Böylece gözlerini açıp kapayınca kadar Geulwoll'e geleli bir haftayı geçmişti.

Teşhir ürünü stokunu kontrol eden Hyo Yeong, yeni gelen mektup kâğıtlarını paketlemek için kemik klasörü eline aldı. Bu alet, deri işçiliğinde deriyi ya da böyle kâğıtları katlamak için kullanılan, uzun cervel biçiminde bir aletti. Kemik klasörün üstü Seon Ho'nun eli değdiği için mi pürsüzsüzdü, emin değildi. Usulca katladığı kâğıdın üstünden geçen klasörden çıkan ses ko-

mikti. Biraz sıradan işleri tekrarlayan Hyo Yeong, yüreğinin bir köşesinde meydana gelen yarayı farkında olmadan okşuyordu.

O sırada yirmilerinin ortasında olan bir kadın ve bir erkek içeri girdi.

“Vay, dışarıda görüldüğünden farklıymış.”

“Sana söylemiştim. Burası insanın duygularına oldukça dokunan bir yer, değil mi?”

Hafta içi, gündüz yapılan ziyaretleri gördükçe hâlâ öğrenci olmayı veya *freelance* olarak çalışmayı diliyordu. Kadının omzunda gümüş renkte deri bir bel çantası takılıydı. Üstüne ise siyah *crop top* üzerine sarı hırka, altına da mavi kargo etek giymişti. Adam kafasının arka kısmındaki saçlarını uzatmıştı; geniş paça, kadife pantolon giymişti. İkisinin de giyimi zamane gençlerinki gibiydi.

“Ji Eun özür dilediği bir mektup yazıp gönderdi. Mektup kâğıdı çok güzel ve değişikti. O yüzden nereden aldın diye sorduğumda bana burayı söyledi.”

“Hem haftada bir kez kavga edip hem de onunla hâlâ görüşmeye devam mı ediyorsun?”

“Ne olmuş kavga ediyorsak? Barışırız, olur biter. Ayrıca bu zamanda aynı jenerasyondan bizzat mektup yazarak özür dileyen biri ne kadar tatlı, değil mi?”

Geveze serçeler gibi konuşan çiftin diyaloglarını dinleyen Hyo Yeong, sessizce tezgâhın önünde mektup kâğıtlarını paketledi. Küçük kartları şeffaf plastik poşete koyuyordu.

“Şey, burada hangi tütsüyü kullanıyorsunuz? Kesinlikle ormanın derinliklerine girmişim gibi hissediyorum.”

Kadın tezgâhın altına doğru eğildi. Hyo Yeong sanki *güzellik mi çirkinlik mi* oyununda manken olarak kalmış gibi donmuştu. Müşterilerin Geulwoll'ün ürünlerine odaklanması için Hyo Ye-

ong, olabildiğince varlığını oradan silme gayretindeydi. Paketleme işini tezgâhın bir tarafındaki yarı saydam perdenin arkasında yapar ya da müşterilerin olduğu tarafa bakmaktan kaçınırdı ki böylece onlarla göz göze gelmezdi.

“Tütsü değil, parfüm. Alt tarafta bulunan bir ürün.”

Ink Wood isimli parfümdü. Müşterinin de dediği gibi ormanın canlılığını yansıtan ferah bir koku yayıyordu. Seon Ho, eşi diğer işlerden anlamasa da Geulwoll’ün kokusunu seçmek istediğini söyleyip bunun uzun uğraşlar sonucu eşinin bulduğu parfüm olduğundan bahsetmişti. Okaliptüsün ferah kokusuyla ağır mürekkep kokusu Geulwoll’ün dinginliğini sağlıyordu.

“Ah, demek öyle.”

Kadın elini dizlerine koyup eğildi. Erkek müşteri de onun peşi sıra eğilip aşağıda duran Ink Wood adlı parfüme baktı. Kadın, parfüm şişesini burnunun ucuna dokundurdu. Hyo Yeong bir kedi gibi kendinden geçtikleri ânın keyfini süren çiftin bu hareketlerini komik buldu.

“Masayı neden buraya koydunuz?”

Adam ahşap masayı ve tasarım sandalyeyi işaret ediyordu. Pek de geniş olmayan bu dükkâna mektup arkadaşlığı için masa koyulmuştu. Zaten burada mektup yazıp gidilmesini uman Seon Ho, masa yüzünden Geulwoll’ün ürünlerinin sergilendiği alanın daralmış olmasına aldırış bile etmemişti.

“Burası, mektup arkadaşlığı hizmeti için müracaat eden müşterilerin mektup yazdığı yer. İlla mektup arkadaşlığı müşterisi olmasanız bile sadece mektup kâğıdı satın alarak mektubunuzu burada yazıp gidebilirsiniz.”

“Mektup arkadaşı mı?”

Hyo Yeong gözleri fal taşı gibi açılan müşteriye masanın yanındaki mektup arkadaşlığı kutusunu gösterdi. Mektup ar-

kadaşlığı hizmeti, yakın olduğunuz kişilere söyleyemediğiniz şeyleri yazmak veya tanımadığınız birini cesaretlendirmek ve desteklemek istediğinizde buraya müracaat edip mektup yazdığınız bir hizmetti. İliştirilen mektup zarfına sizi en iyi ifade eden sıfatlar seçilip daire içine alınıyor ve kare bir çıkartma üzerine kendi simgeniz çizilerek pul gibi yapıştırılıyordu. Kim olduğunu bilmediğiniz birine mektup yazıp ondan samimi bir cevap alabilirdiniz. Geulwoll, mektupları ileten bir aracı rolünde hizmet veriyordu. İşte Geulwoll'de mektup arkadaşlığı bu şekilde işliyordu.

“Bir kez yazıp deneyebilir miyim?”

Hyo Yeong hafifçe gülümsedi ve kadın dikdörtgen şeklinde bölmelere ayrılmış mektup arkadaşlığı kutusuna baktı. Her bir mektupta ismi bilinmeyen, gönderenler tarafından çizilen simgelerin bulunduğu çıkartma pulları yer alıyordu. Sol altta “neşeli, rahat, zeki, kaygılı, kitap okumaktan hoşlanan, güzellik arayan, girişken, bıkkın, günde üç bardak kahve içen, hovarda, özlem duyan, keyifli, zamanı iyi kullanan, karamsar...” gibi bazı kelimeler daire içine alınmıştı.

İlginç bir şeymiş gibi mektup arkadaşı zarfını ilgiyle inceleyen kadın, mektubu hemen mektup kutusuna geri bıraktı. Adam onu denemesi için cesaretlendirdi fakat kadın garip bir şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı.

“İlkokuldan beri hiç mektup yazmadım, bu yüzden pek iyi yazacağımdan emin değilim. Arkadaşım bile olmayan, tanımadığım birine gidecek.”

“Neden bu kadar zor olduğunu düşünüyorsun?”

“(O zaman kendin yaz da gör bakalım.”

Kadının sözlerine ciddi bir ifadeyle karşılık veren adam sırtıttı.

“Ben de yazamam herhâlde.”

Zaten biliyordum, der gibi gülümseyen kadın, üzerinde iris ve hezaren çizimi olan çiçek kartlarını seçti ve ücretini ödedi. İkisi bir süre Gerulwoll'de pencereden dışarıyı seyrettikten sonra veda edip çıktılar. Konuşma sesleri kesilince Geulwoll'de yeniden sessizlik hâkim oldu.

Hyo Yeong mektup arkadaşlığı kutusuna gitti ve zarfları aynı yöne bakacak şekilde düzeltti. Birden aklına kendisinin de mektup göndermeyeli uzun zaman olduğu geldi.

Yine de Hyo Yeong'un zeki ablasıyla kıyaslandığı, birbirlerine yakın olan tek yetenekleri yazı yazmaktı. Kendisinden beş yaş büyük ablası henüz ilkokul beşinci sınıftayken ortaokul soru bankası çözüyordu, yedi yaşındaki Hyo Yeong'un ise bilmesi gereken konular hakkında herhangi bir fikri yoktu. Ablasının altıncı sınıftayken okuldaki kompozisyon yarışmasında ikincilik ödülü aldığı gün, aynı okula giden Hyo Yeong babasının çamaşırhane işini konu edinerek yazdığı mektup ile birincilik ödülü almıştı. Babaları Hyo Yeong ile Hyo Min'in aldığı ödülleri çamaşırhane duvarına yan yana asıp kızlarına sarılmıştı. Ablasının sertifikasının yanında Hyo Yeong'un aldığı sertifika ilk kez daha üstte yer alıyordu. Bu yüzden Hyo Yeong'un o gün hissettiği bu gurur, uzun süre devam etmişti.

Sonrasında Hyo Yeong pek bir şey bilmemesine rağmen yazı yazma ödevlerinde hep gayret gösterdi. Düzenli aralıklarla yazı yazma yarışmalarına katıldı. Çalışmalarına karşılık ödül almasa da odasının duvarları yazı yazma yarışmalarından aldığı sertifikalarla dolmuştu. Aralarında mektup yazma yarışmalarından kazandığı çok sayıda ödül de vardı. Çocukça olmayan kelime tercihleri ve yazı tekniğinde, zeki ve açık sözlü olmayı seven ablasının büyük payı vardı. Onun için mektup yazmak, matematik problemi çözmekle kıyaslanamayacak kadar kolaydı ama

biraz süre geçince birine içtenlikle mektup yazmak artık aklına bile gelmiyordu. Bu, üzülmeyeceği kadar doğal bir ayrılıktı.

İnsanların bir saniyede birbirine hâl hatır sorabildiği şu dönemde mektubun ne önemi kalmıştı ki? Patronu Seon Ho bile mektup kâğıdı ve mektup arkadaşlığı hizmetiyle dükkân işletmeyi sürdürebilecek miydi, emin değildi. Mektuplarla duygularını aktaran insanlar şöyle dursun, şimdiki gençler birbirlerine samimi sözler sarf etmeyi, birbirlerini teselli etmeyi bile tuhaf buluyor gibiydi. Belki de bu yüzden Seon Ho bir strateji geliştirerek yalnızca Geulwoll'de bulunan parfüm, not defteri, dolma kalem gibi ürünleri bir arada satışa sunuyordu. Mektup kâğıdın değer görmesi konusunda inancısı pek değişmese de bunun gibi mektuplara aşina olmayan genç müşterileri çekmek için çeşitli stratejilere ihtiyaç vardı.

“Yazma isteği uyandıracam.”

Kendi kendine konuşan Hyo Yeong, Geulwoll çalışma günlüğünü yazmaya başladı.

Geulwoll Çalışma Günlüğü

Tarih: 26 Mart, hafta sonu

Hava: Güneşli

Personel: Woo Hyo Yeong

Ziyaretçi sayısı: 23

Kart ile satış: 220,800 won

Nakit satış: 10,500 won

Toplam satış: 231,300 won

Satılan Ürünler:

- Fruit Set-Olive (Az miktarda mektup kâğıdı ve zarf kaldı.)
- Sumitani Balina Demir Kâğıt Ağırlığı (Yalnızca teşhir ürünü kaldı.)

Gerekli Ürünler:

- Şeffaf paket

Notlar: Öğleden önce mektup yazarken fotoğrafını çekmemi isteyen yirmili yaşların başındaki bir erkek müşteri vardı. Masaya oturdu ve mektup yazıyormuş gibi yaparak gerçekten yazmanın zahmetli bir iş olduğunu söyledi. Instagram'dan görüp geldiğine göre patronun uzun zamandır Instagram'da yaptığı paylaşımlar etkisini gösteriyor sanırım. Bu sakın mahallede dukkâna havalı, süslü, genç müşterilerin sıkça gelmesine bakılırsa öyle. Günümüzde benim yaşlarımdaki müşteriler mektup yazmaya pek alışkın değil gibi görünüyor. KakaoTalk ve Instagram üzerinden mesajlaşma haricinde el yazısı ile içten mektuplar göndermek isteyenler de vardır kesinlikle. Her neyse, bunun gibi potansiyel müşteriler gelmeli ki Geulwoll gelişebilsin, değil mi? Lütfen biraz daha düşün patron. ^^

Hyo Yeong, çalışma günlüğünü yazmayı bitirdiğinde saat altıyı yirmi beş geçiyordu. Ön tarafta görünen büyük pencerede gün batmaktaydı. Dağ sırtının bulunduğu hat, merkez noktayı yakalayan sol penceredeki manzaradan farklıydı. Ön tarafta, pencerenin dışındaki manzaranın neredeyse tamamı yetmişlerde inşa edilmiş beş katlı Yeonhwa Apartmanı'nı ele geçirmiş durumdaydı. "Yeonhwa" kelimesinin solunda dikey, lacivert bir şerit dolanmış olan apartman duvarı, Seon Ho'nun dediğine göre yalnızca geçen yıla kadar lila rengindeymiş ve yumuşak bir izlenim bırakıyormuş. Şimdi ise rahatlatıcı hissiyatı olan lacivert renge alışılmaya çalışıldığını söylüyordu.

Dördüncü kattaki perdenin ardında hafif bir dambılla egzersiz yapan bir teyze görünüyordu. Mektup dükkânında çalışan Hyo Yeong, Yeonhwa Apartmanı'nın görüntüsüne bakınca onlarla komşu olduğunu hissetti. Fiziksel mesafe azaldıkça farkında olmadan yakınlık hissi kendini gösteriyordu.

Bir-iki, bir-iki. Gayretle egzersiz yapan teyzenin ritmini takip eden Hyo Yeong da büyük bir bezle yerleri siliyordu. Geulwoll'de spordan epey uzak kaldığından daha bilinçli şekilde ve hızlı hareket etti. Ne zaman geldiği belli olmayan uzun boylu bir adam, coşkuyla hızlı hızlı yerleri temizleyen Hyo Yeong'un önünde belirdi. Hyo Yeong ile aynı yaşlardaydı. Sanki otuzlarının başında mıydı?

"Seon Ho ağabey yok mu? Bugün çalışacağını söylemişti de."

"Patron mu? Bebeğinden dolayı erken çıktı. Bir sorun mu vardı?"

Adam, Seon Ho'nun kızı olduğunu biliyor muydu acaba? İkisi birbirlerini ne kadar tanıyordu? Hyo Yeong açıklamaya nereden başlayacağını konusunda düşünceliydi, o sırada adam sanki Hyo Yeong'un dediklerine inanmıyormuş gibi pek de geniş olmayan Geulwoll'e bakındı. Seon Ho her ne kadar şaka yapmayı sevse de tezgâhın altına veya kapının arkasına saklanacak kadar çocuk ruhlu biri değildi.

"İletmenizi istediğim bir şey var. Biraz gecikeceğimi mesajda yazmıştım ama cevap gelmedi."

Hyo Yeong adamın kolunun altında bir kanvas tablo tuttuğunu gördü. Gazete kâğıdına sarılmıştı, ne resmi olduğu belli değildi. Hyo Yeong adamın uzattığı tabloyu aldı ve tezgâhın bir kenarına yasladı. Kanvas, Hyo Yeong'un kalçasına gelecek kadar büyüktü.

"Neyse, şükür ki başka biri de olsa burada biri varmış."

Adam başını kaşıdı ve resmin iyi şekilde ulaştırılmasını diledikten sonra Hyo Yeong'u başı ile selamladı. O sırada Hyo Yeong adamla göz göze geldiğinde utangaç bir şekilde güldü. Gideceğini sanmıştı ama bu adam neden gitmeyip öylece orada dikiliyordu ki? Bir şeyler daha mı soracaktı?

“Şu, Seon Ho ağabeyin göndereceği mektup, değil mi?”

“Efendim? Ha, evet.”

Adam tezgâhın üstünde dağınık duran zarfı işaret ediyordu. Hyo Yeong, henüz doğru dürüst tanımadığı biriyle bu kadar özel bir konuşmaya sürüklenmiş olmaktan rahatsızlık duyup içgüdüsel olarak temkinli bir tavır takındı ve adamdan uzaklaşmak için bir adım geri çekildi.

“Alıcı adresi fazla önde. Sanırım beş milimetre kadar?”

“Aa, şey... Sorun olur mu ki?”

Hyo Yeong safça cevap verirken dudaklarını ısırdı. *Acaba yanlış anlaşılmaya sebebiyet verebilecek bir konuşma mıydı,* diye düşündü. Adam tebessüm edip muhtemelen sorun olacağını söyledi. O esnada adamın cebinden bir zil sesi geldi. Biriyle telefonda konuşurken hemen geleceğini söyledi ve Hyo Yeong'u tekrar gözleriyle selamlayıp Geulwoll'den çıktı.

Kısa bir zaman dilimiydi ancak Hyo Yeong epey kendinden geçmişti. Mesai saati de geçmişti ve adamın bir şeyler söyleyip çıkıp gitmesi canını sıkıyordu. Hyo Yeong, bu adamın aslında rahatsız edici bir tip olup olmadığını düşününce pek rahatsız olmadığı kanısına vardı.

Etrafı düzenlemeyi bitirdikten sonra çantasını eline aldığı anda Seon Ho'dan telefon geldi.

“Yeong Kwang uğradı, değil mi? Uzun boylu, yakışıklı bir çocuk.”

“Elinde kanvas tabloyla gelen kişi mi? Evet, geldi.”

“Ha Yool’ün portresini rica etmiştim. Yüzüncü gün hatırası olarak. Odur.”

“Hangi ressam ya da... *Photoshop* uzmanı?”

“*Webtoon* yazarı. Bayağı popüler. Yalvar yakar aldım o resmi.”

Hyo Yeong zarfın üzerinde yazılı adresle ilgili soru sormak isterken durdu. Elli tanesinin hepsinde aynı yerde yazılıydı bile. Heyecanlı Seon Ho, kanvas paketini açıp Ha Yool’ün portresinin fotoğrafını göndermesini rica edince dikkatini dağıttı.

Hemen gazeteye sarılı paketi açtı. *Webtoon* yazarı çizdiği için miydi bilmiyordu ama Ha Yool’ün yüzü daha sevimli ve şirin görünüyordu. Henüz yeni yüz günlük olan bebeğe dantel dolu bir elbise giydirilmiş olması onu güldürdü. Gerçekten Ha Yool’ü çizmek istemesi ve çabası belli oluyordu, özellikle *webtoon* çizim tarzı olduğundan yazarın kendine has dokunuşu hissediliyordu.

“Geulwoll’ün bir numaralı müdavimi. Bir yıl öncesinde mektup dükkânı açıldığından beri ilk ilgi duyan arkadaş. Karşıdaki Yeonhwa Apartmanı’nda yaşıyor.”

Seon Ho konuşurken Hyo Yeong istemsizce büyük pencerenin karşısındaki Yeonhwa Apartmanı’na baktı. Seon Ho beşinci katta oturduğunu bile söylemişti.

“Gelecek projesinin hazırlığından dolayı orayı neredeyse ofis gibi kullanıyor ama son zamanlarda pek yol kat edemediği için çoğunlukla orada kalıyor. Bugün biraz düzgün görünüyor muydu peki? Birkaç gün önce görmüştüm de saç baş karman çormandı, sakallarını bile kesmemişti.”

“Düzgün görünüyordu. Dışarıdan bakınca.”

“İyi o zaman.”

Telefon konuşmasını bitiren Hyo Yeong, yine istemsizce karşıdaki Yeonhwa Apartmanı’nın beşinci katına baktı. Belki de o adam, hiç tanımadığı biri olarak kalacaktı. Sanki bir yolun or-

rasında karşılaşmış, gözleriyle birbirlerini selamlamak zorunda kalmış gibi utandı. Çalışırken göz göze gelmemeyi diledi. Hyo Yeong, Yeong Kwang çabucak eve dönebilir diye hemen çantasını eline aldı ve Geulwoll'den çıktı.

Hyo Yeong, bölgede sakın sakın yürürken gökyüzünün belli bölgelerde renginin değişmesini izliyordu. Eskiden, şimdiki gibi batan güneşle birlikte yavaş yavaş karnı acıkmaya başlayan abla Hyo Min, bu zamanı “çocuk parkından eve dönüş zamanı” olarak nitelendirirdi. Küçükken akşam yemeğinden önce oyun parkında kaydırağa ya da tırmanma merdivenine doluşan çocuklar, birer ikişer anneleri tarafından çağırılırdı ve eve dağılırlardı. İşte şu an tam olarak bu zamandı.

Artık eve dönüş vaktinin geldiğinin ablası da farkında mıydı yoksa hâlâ değil miydi?

3

Hyo Yeong dükkânın açılış vaktinden önce dün akşam çantasında taşıdığı Seon Ho'nun elli mektubunu göndermek için Yeonhee Mahallesi'ndeki postaneye uğradı. Yeonhee Mahallesi postanesi Geulwoll'e bir dakika uzaklıktaydı. Hyo Yeong, öncesinde postanenin konumunu Seon Ho'dan öğrenmiş, dükkân ile anlaşmasının olup olmadığını sormuştu. Seon Ho dükkândaki yerini alınca yakınlarda postane olduğunu bildiğini söylemişti.

Postanenin uzak mesafede olmaması Geulwoll'ün satışlarının iyi olmasına yardımcı oluyordu. Hyo Yeong, Seon Ho'nun her zaman kaderi tarafından sürüklenen biri olduğunu düşünüyordu. Oyuncu olmak isteyip geç de olsa oyunculuk bölümüne girmişti ve epey içip oynadıktan sonra aptal gibi hareket ederken seçmelerden yüzüncü kez kaldığı gün birden oyunculğu bırakıp ketum bir tip olan karısıyla tanışmıştı.

Böylesine sevdiği oyunculğu bırakan bir *seonbae** olduğundan gizliden gizliye onunla ilgili endişe duyanlar vardı ama eşiyle birlikte birbirlerine öyle bağlılardı, birbirlerini öyle sevi-

* Okulda, işte veya herhangi bir sosyal ortamda kendinden daha kıdemli, deneyimli ya da yaşça büyük kişilere hitap etmek için kullanılan saygı ifadesidir. -cd.n.

yorlardı ki birdenbire evcimen oluvermişti. Holdingde çalışan eşi sayesinde çevreden “keyfi yerinde” gibi yorumlar duysa da *seonbae*, huzursuz geçmişinden ziyade şu anda mutlu bir hayat sürdüğünü kabul ediyordu. Yine de eşiyle tanıştığında onun büyük bir firmanın araştırma ekibinde çalıştığını bilmediğini söyledikten sonra haksızlığa uğramış bir yüz ifadesine bürünmüştü ve çevredekiler bu tepkiyi komik bulup onunla devamlı dalga geçmişlerdi.

“Gönderilecek mektuplar toplam elli tane, büyük posta olarak geçmez, değil mi?”

“Hımm, genelde yüzün üzerinde olanlar öyle geçiyor,” dedi postane personeli, Hyo Yeong’a benzeyen, yaşça biraz daha küçük görünen biriydi. *Canlı konuşma tarzı ve görüntüsü yüzünden mi küçük görünüyordu acaba?* diye düşündü Hyo Yeoung. İşe yeni başlamış gibiydi. Personel, Hyo Yeong’un uzattığı zarfları paketleyip pul cihazına yerleştirdi. Beş tanesinin pulunu kontrol eden personel hafifçe başını eğdi.

“Bunların hepsinde... Alıcı adresi çok önde yazılı olduğundan cihaz algılayamıyor.”

“Pardon?”

“Bir... Beş milimetre kadar. Tüh! Adresi algılayamazsa ek olarak birim başına ödeme yapılması gerekir.”

“Ek ödeme mi?”

Hyo Yeong dün Yeong Kwang’ın dediklerini hatırladı. Yeong Kwang da tam beş milimetre önde olduğunu söylemişti. Şüphe etmişti ancak doğrudu. Bu titiz yerde de hassas tepkiye rastlayınca *webtoon* yazarının haklı olduğunu düşündü.

“Tanesi yüz yirmi won kadar ek ücret ödemelisiniz, ödeyecek misiniz?”

“Evet, ödeyeceğim.”

Hyo Yeong derin bir nefes alıp başıyla onayladı. Personel, tıpkı Hyo Yeong gibi canı sıkkın bir ifadeyle hemen gönderim işlemini yaptı. Küçük bir hataydı ve Geulwoll'de çalışalı yalnızca neredeyse bir haftadan fazla olmuştu. Hyo Yeong'un böyle bir detayı bilmemesi doğaldı fakat bir kez kızaran yanakları bir türlü düzelmiyordu.

Ne olursa olsun çarşıda olanları patronuna açıklamalıydı, postaneden çıkar çıkmaz Seon Ho'yu aradı. Bir taraftan Ha Yool'ün devam sütünü hazırlayan Seon Ho, Hyo Yeong'un anlattıklarını dinleyince sesli bir şekilde güldü.

"Puhahaha! Woo Hyo Yeong postanede utandı demek! Yine yüzün kızardı, değil mi? Değil mi?"

"Ne kızarması ya! Altı bin won daha harcadığım için bir sonraki sefer kahve ısmarlayacağım."

"Niye parayı dert ediyorsun ki? Bu tür şeyler patronun sorumluluğundadır."

"Neyse, patron. Bunun benim hatam olduğu aşikâr. Tezgâha altı bin won koysam?"

"Woo Hyo Yeong!"

"Ne?"

"Şimdiden mükemmeliyetçi olma. Geulwoll'e geleli henüz bir hafta oldu."

Hyo Yeong dudaklarını büzüp, "Peki," dedikten sonra telefonu kapadı. Ablasının mektubundan kaçıp Seul'e gelse de yarı yolda kalmış gibi hissediyordu. Bir şeyleri iyi yapmak, bir şeyleri gerçekleştirmek gibi duyguları asla yoktu.

Aslında buraya gelmeden önce film yönetmenliği eğitimi almıştı ve sette utanmamaya gayret gösteriyordu. Herkesten önce kalkıp çekimin yapılacağı yeri dikkatlice inceliyor, olası değişken durumlara karşı kafasında iki veya üç plan kuruyordu. Hassas

ve sertti ancak kimseye zarar vermek istemez, biri hata yapsa da söylemek istediklerinin yalnızca yarısını dile getirirdi. Hatalara istinaden sorumluluğu yönetmen olarak kendisi üstlenirdi. Böylece Geulwoll'de de eski alışkanlığı ortaya çıkmıştı. “Ellerimin değdiği her şey kusursuz olmalı” inadıydı bu. Seon Ho da tıpkı bir hayalet gibi bunun farkında olup Geulwoll'de böyle olmasına gerek olmadığını söylemişti.

Geulwoll'de sabah, büyük pencereden içeri giren güneş ışığının mektup kâğıdını okşamasıyla başlardı. Geulwoll açılmadan öncesinde hobi olarak marangozluk öğrenen Seon Ho, mektup kâğıtlarının muhafaza edildiği çekmeceyi de kendi elleriyle yapmıştı. Üst kısmı derin olan ahşap çekmeceyi cam ile kapayıp içini görünür yapmıştı. Diğer ürünler alt çekmecede düzenli şekilde dizili duruyordu. Ziyaretçilerin birer birer açıp bakarak dolaşabilecekleri şekilde yapılmıştı. Çünkü çekmeceler her açıldığında mektup zarflarına karşı heyecan duyulması amaçlanmıştı.

Hyo Yeong, Seon Ho'yu gerçekten romantik buluyordu. Soğuk makinelerle dolu laboratuvarda eşinin kalbini kazanması da belli belirsiz duygular ve anlam verilemeyen hayatını bir şekilde kendi yöntemleriyle çözen Seon Ho'nun çekiciliği sayesinde olmuştu. Ahşabı seçmesi, ölçü alması ve üstünü pürüzsüzce törpülemesi, tüm süreci içtenlikle yürütmesi zihninde canlanıyordu.

Hyo Yeong, Geulwoll'de bir bahar sabahını fotoğrafladı. Ön taraftaki pencereye yönelip bir tane, arka taraftakine yönelip bir tane daha. Baharın ilk yarısındaki açık gökyüzünü izlerken güneş ışığının da kokusunu hissetti. Güzelce serili yorgandan gelen hafif ve hoş koku, saçları güzelce taranmış küçük bir çocuktan yayılan koku, filizlenmeye başlamış yumuşacık topraktan gelen koku. İç ferahlatan cinsten kokular...

Seonbae. Geulwoll, içinde güneş ışığının dahi kokusunu barındırıyor sanki.

Yazdıktan sonra mesajın çok duygusal olup olmadığını sorguladı ancak Hyo Yeong, fotoğraflarla birlikte sakin bir şekilde gönder tuşuna bastı. Ha Yool yüzünden meşgul olduğundan mıdır ki beş dakika geçmiş olmasına rağmen Seon Ho'dan cevap gelmedi.

Öğleden sonra müşteriler oldukça fazlaydı. Dükkâna genellikle yirmilerinin başı ya da ortasındaki kadınlar, ara sıra sevgililer, çocuk yetiştiren anneler ve orta yaşlı çiftler de geliyordu. Torununa ortaokul mezuniyet hediyesi almak için uğrayan saçları ağarmış nine de dükkânı ziyaret etmişti. Dolma kalemle yazarken Geulwoll'deki kitaplardan bir tanesini seçti. Seksenlerin sonlarında yazılmış bu kitapta birinin aşk mektupları derlenip yayımlanmıştı.

“Bizim torun doğmadan önce yazdığım mektup. O zamanlar böyle romantik duyguların paylaşılması hoş ve gayet doğaldı. Şimdi ise ne yapsak “aman” ya da “yok artık” gibi tepkiler... Yaşlılara göre bu durum gerçekten üzücü.”

Hyo Yeong da aynı duyguları paylaştığını göstermek için başını salladı. Kaweco markasının Liliput dolma kalemmini paketledi ve yaşlı müşteriye bir çiçek kartını ücretsiz olarak vereceğini söyledi.

Yaşlı müşteri, Hyo Yeong'un çıkardığı çiçek kartlarının hepsine tek tek baktı. Bu, böyle olduğu için güzel; şu, şöyle olduğu için güzel... *Güzel şeyleri içten geldiği gibi güzel olduğunu söyleyerek ifade eden yaşlı kadının hayatı nasıldır kim bilir*, diye merak etmişti Hyo Yeong birdenbire.

“Bu olsun lütfen.”

Yaşlı kadın Alman papatyası ile dolu olan kartı seçmişti. Beyaz yaprakların arasında hoş sarı polenler vardı ve kızarmış yumurta gibi görünen bir çiçektir. Bu çiçek kartının üzerinde şu yazıyordu: *Her türlü zorluğun üstesinden geleceksin.* Ortaokuldan mezun olan torununa tam uyan bir söze benziyordu.

Hyo Yeong özenle paketledikten sonra fişe satılan ürünü ve fiyatı tükenmez kalemle yazdı. Yaşlı kadın başını hafifçe uzatıp Hyo Yeong'u yazı yazarken izledi. Hyo Yeong'un elleri gerginlikten istemsizce titremeye başlamıştı ve bu yüzden de biraz daha dikkatlice yazdı.

“Yazınız ne güzelmiş.”

“Teşekkür ederim.”

Kâğıt paketi alan yaşlı kadın Hyo Yeong ile göz göze gelince, “Burada çalışınca insanın yüreği güzelleşir,” diye ekledi.

Hyo Yeong cevap vermek yerine gülümsedi. Yaşlı kadının çıkınca Geulwoll'ün tekrar sessizliğe bürünme vaktiydi. Geulwoll'ün ana sayfasına girip çevrim içi siparişleri onayladı ve gönderilecek ürünleri paketledi. Stoku olmayan ürünler ve malzemeleri günlüğe yazdı, Seon Ho'nun seçtiği müzik listesini ayarlayıp Geulwoll'ün fon müziğini tekrar açtı. Bir an, henüz alıcılarına ulaşamayan mektup arkadaşı mektuplarına bakıp bu hizmeti kullanan müşterilerin daha fazla olmasını dilerken diğer bir an akşam ne yemesi gerektiği ikilemine düştü ve ardından bahar geldiği için çiçek kartlarını üst tarafta sergilemenin iyi olacağını düşündü.

O sırada yine Yeong Kwang geldi. Bu sefer iki elinde de içinde ekmek olan birer kese kâğıdı tutuyordu. Düne kıyasla temiz ve düzgün görünmüyordu. Saçlarına fön çekilmemişti, saçları rüzgârda kurumuş gibi ağırdı, temiz yüzüne gölge düşüren sakallarının izleri görünüyordu. Gri eşofman takımı giyinmişti,

üzerinden yayılan kokuya bakılırsa Hyo Yeong'un kullandığı yumuşatıcı ile benzer bir yumuşatıcı kullanıyordu.

"Bunu birinci kattaki fırından aldım."

"Neden bunu..."

"Seon Ho ağabey seninle öğle yemeği yer diye almıştım ama... Sen diye hitap edebilirim, değil mi?"

Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın uzattığı ekmek torbasını alıp, "Peki," diye yanıtladı. Nasıl olsa Seon Ho ile epey samimi oldukları kesindi, bu yüzden umursamasa dahi devamlı yüzünü görecekti gibiydi.

"Az önce çok müşteri vardı. Şimdi ise kısa bir süre de olsa müsait bir zaman dilimi."

Sen ne biliyorsun dercesine bir ifadeye bürününce Yeong Kwang belli belirsiz sıırttı ve ön taraftaki pencereyi işaret etti. Yeonhwa Apartmanı'nın beşinci katından, yani tam karşıdan burayı izlediği anlamına geliyordu.

"Özellikle izlemedim. Seon Ho ağabeyden telefon geldi ve çıkarken bir süre baktım. Ah, acaba kötü hissetmene mi sebep oldum?"

"Hayır, sorun değil."

"Normalde perde kapalı duruyor. İşimden dolayı odaklanmam gerekli."

Hyo Yeong bir *oh* çekip başını salladı. Yeong Kwang normalde de sık sık Geulwoll'e uğrayıp mektup kâğıdı aldığını söyledi. Seon Ho ile kişilikleri benzediğinden mektup göndereceği çok kişi olmasını diliyordu. Yeong Kwang sakın sakın etrafa bakındıktan sonra çekmecelere doğru gitti. Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın getirdiği torbadaki ekmekten biraz koparıp yedi. İç i krema dolu ekmeklerdendi ve yağlı değildi. Kahvaltısını sağlam yaptığından öğle yemeğini atlardı, Seon Ho da bu konuda endişelenirdi.

Hyo Yeong tezgâhta durup baktığı dosyaya mektup zarfını katlayıp koydu. Geulwoll'de çalan sakın müzik ve güneş ışığıyla beraber Yeon Kwang da biraz rahatlatmış görünüyordu. Çekmeceleri birer birer açıp mektup kâğıtlarına göz gezdirdi. Zeminde yürürken çıkan ayak sesleri duyuluyordu.

“Bunu alıyorum. Mektubu da burada yazıp gidebilirim, değil mi?”

Yeong Kwang, meyve serisinden bir mektup kâğıdı seti seçmişti. Mektup zarfını açtığı anda sıcak tonlarla renklendirilerek çizilmiş, pembe ışık saçan yassı bir şeftali göründü. Meyve serisinde yeşil üzüm, armut, kırmızı elma ve limon gibi meyveler bulunuyordu. Hepsinin rengi birbirinden güzel olduğu için Hyo Yeong'un da sevdiği bir mektup kâğıdı serisiydi.

“Evet. Kurşun kalem ya da tükenmez kalem vereyim mi?”

Hyo Yeong'un sözüne karşılık Yeong Kwang cebinden bir tükenmez kalem çıkarıp gösterdi. Beyaz Monami 153 kalemini hafifçe salladı ve âdeta, *Pratik olmak en iyisi*, diye haykırıyordu. Kenardaki masada oturan Yeong Kwang birinden aldığı mektubu çıkardı. Mektup yazmadan önce aldığı mektubu bir kez daha okumak istiyor gibi görünüyordu. Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın mektubuna odaklanabilmesi için müziğin sesini kısıtı. Yüz ifadesinde ufak tefek değişiklikler olan Yeong Kwang'a bakıyor ve mektubun ne hakkında olduğunu merak ediyordu.

Yeong Kwang mektubun üzerinde sakın sakın gözlerini gezdirdi.

Alıcı: Sayın yazar,

Birkaç gün önce iş çıkışı yatağa uzanıp webtoonunuzu yeniden okudum.

Webtoon okumak istedim. Alçak gönüllülikle webtoona dair hiçbir şey bilmeyerek başladığınız bir eser olduğunu söylüyorsunuz ama ben hâlâ Komşu Yeon Jeong-ee'yi seviyorum.

Her seferinde üstleri tarafından kırılma ve haksızlıklara maruz kalsa da incinen yüreğini açan Yeon Jeong-ee'yi görünce hem aynı duyguları paylaştım hem de bana destek oluyor gibiydi.

"Bugünün hisleri sonsuza dek sürmeyecek. Sonsuza dek sürmeyecek olan bir şey için bu değerli günümü harcamayacağım."

İşte en sevdiğim cümle, on üçüncü bölümde yer alan bu cümle.

Karakterlerinizin sözlerini dinleyince tuhaf bir şekilde cesaretleniyor gibiyim sanki.

Bugünlerde gelecek eserlerinizi dört gözle bekliyorum...

Yeong Kwang okuduğu mektubu katlayıp zarfa geri koydu. Yüz ifadesine bakılırsa sonunda acı bir tat bırakan kocakarı ilacı yutmuşa benziyordu. Kısık sesle verdiği nefes, Hyo Yeong'un kulaklarında da yankılandı. Ancak kendini toparlarcasına ellerini kenetleyip esneten Yeong Kwang, Monami tükenmez kalemmini eline alıp mektubunu yazmaya başladı. Hyo Yeong, yarı saydam perdenin ardında mektup zarflarını katlayıp sessizce Yeong Kwang'ın süresini tutuyordu. Akabinde mektup kağıdının üzerinde gezinen tükenmez kalemin sesi duyuluyordu.

Alıcı: Utangaç Şeftali'ye,

Merhaba, Utangaç Şeftali. Ben webtoon yazarı Yeong Kwang.

Dün akşam yeni eserimi planlıyordum ve evi temizlerken size göndereceğim mektubu düşündüm.

"Komşu Yeon Jeong-ee" biteli çoktan bir yıl oldu bile ama şimdiye kadar unutmayıp Yeon Jeong-ee'yi hatırladığınız için çok teşekkür ederim.

Nasıl başlayacağımı bilmediğimden alakalı alakasız olmak üzere hayatımda olan şeyler hakkında yazmaya başlayacağım.

Yaşadığım yerin karşısında mektup kâğıdı aldığım bir mektup dükkânı var.

Bu dükkânın adı "Geulwoll". Geulwoll, mektubun yüceltilerek adının geçtiği öz Korece bir ifadedir.

Normalde üzerine düşünmeden yazdığım bir kelimenin daha da yüce ve kıymetli hâlde kullanılan versiyonunun olması ilginç.

Akıllı telefonla yirmi dört saat herhangi biriyle bağlantı kurabildiğimiz bu dünyada yücelterek mektuptan bahsetmenin nasıl bir anlam taşıdığını merak ettim.

Webtoon yayın yönetmeni vasıtasıyla mektubunuzu, e-posta değil de gerçek mektubunuzu aldığımda okurumdan harfi harfine yazılmış bir mektup aldığım için kendimi tuhaf hissettim.

Birinin "samimiyetini" somut olarak almış olma deneyimi binde bir olur bu hayatta, işte böyle düşündüm.

Bundan dolayı mıdır bilmem ama sizden aldığım mektup ile bugün biraz daha keyfim yerinde sayılır.

Yeni eserim henüz yerinde sayıyor ancak çok geç olmadan geri döneceğim.

Harfi harfine yazdığım bu vaktimin size ufak da olsa "samimiyetim" ile ulaşmasını dilerim.

Öyleyse, huzurlu ve iyi olmanızı dilerim. :)

Gönderen: Yeong Kwang

Son dokunuşlarını yapan Yeong Kwang, vücudunu esnetti ve mektup kâğıdını katlayıp tek seferde zarfa düzgünce koydu. Sonra zarfa çıkartma yapıştırıp kapadı ve Hyo Yeong'un durduğu tezgâha tekrar yaklaştı.

“Mektup gönderimi de sağlıyorsunuz, değil mi?”

“Evet. Pul alınırsa gönderimi bizzat yapıyoruz.”

“Öyleyse rica ediyorum.”

Posta pulu dâhil her şeyin ücretini ödeyen Yeong Kwang vedalaştı ve Geulwoll'den çıktı. Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın uzattığı mektup zarfını iki eliyle tutup baktı. Mektubu tereddütsüz yazan Yeong Kwang'ı biraz kıskanmıştı. Birinin söylediklerine karşılık cevap verebiliyor olmasını ve cevabını içeren “mektubunu” gönderebilmesini kıskanmıştı.

Mesai saati neredeyse biterken Seon Ho'dan telefon geldi. Aniden ateşlenen Ha Yool yüzünden bütün gün hastanede olduğunu söylüyordu. Henüz nefes alabildiğini, sabah gönderdiği Geulwoll fotoğrafının hoşuna gittiğini söyledi ve hakkında iyi yorum yaptı. Ayrıca müsait olursa o fotoğrafı, Geulwoll'ün Instagram sayfasında gönderi olarak paylaşıp altına da bir yazı yazmasının iyi olacağını söyledi.

“Tam bir patron gibisin. Bunu yine işe bağlıyorsun.”

“İyi yazıyorsun çünkü. Ben senin yazma yeteneğini bilmez miyim?”

“Acil işlerin bittikten sonra çalışma günlüğünü kontrol et lütfen.”

“Çoktan baktım ama Geulwoll'de defter yapıp satmak doğru olur mu bilemedim.”

Birkaç gün içinde Geulwoll'ün kendi üretim defterlerinin olup olmadığını soran müşteriler artmıştı. Mektup kâğıtlarının neredeyse tümü Geulwoll'ün ürettiği ürünler olarak satılıyordu. Müşteriler defter de olup olmadığını merak ediyor gibi görünüyordu. Hyo Yeong, müşterilerin ihtiyaçlarını Seon Ho'nun ciddi bir şekilde düşünmesini dileyerek çalışma günlüğünü titizlikle dolduruyordu. Fakat Seon Ho bugün de iç rahatlatan bir karara varamamıştı.

“Zaten Geulwoll kırtasiye olarak bir bölüme ayrılıyor, bazen telefonla Scotch bant ya da blok flüt satıp satmadığımızı soran müşteriler oluyor.”

Seon Ho'nun isteği mektupla alakalı ürünler satılmasıydı ve kırtasiye gibi görünmek istemiyordu. Deftere varana kadar her şey satılırsa Geulwoll'ün imajı sarsılır diye kaygılanıyordu.

Aslında Hyo Yeong'un Seul'e ilk geldiğinde Seon Ho ile iletişime geçmesi de “Geulwoll'ün” mektup anlamını taşıdığından bihaber olması yüzündendi. Navigasyondan aratınca da kırtasiye ürünleri satan dükkân diye çıkıyordu. Mektuplardan bıkmış olan Hyo Yeong nihayetinde mektup dükkânı işi kuran Seon Ho ile buluşmuştu.

“Nasıl? Mektup kâğıdı almaya gelenlerin hepsi yazmayı seven kişiler değil midir?” dedi Hyo Yeong.

“Öyle midir?”

“Orada bir şeyler not etmek için günlük yazılsın, nihayetinde o da benim için bir mektup sayılır, defterin mektup kâğıdıyla büyük bir farkı yok ki.”

Bir anlık sessizlikten sonra Seon Ho alçak sesle sadede geldi. “Söylediklerinin haklı bir sebebi var...”

Seon Ho biraz daha düşüneceğini söyleyip telefonu kapattı. Daha sonra mesai saati sona erdi.

Geriye kalan toparlama işlerini bitiren Hyo Yeong tam çıkacaktı ki tezgâhın üzerinde paketli *wongoji** benzeri bir mektup kâğıdı seti gördü. Küçükken kompozisyon yarışmasına her katıldığında yazı yazdığı *wongojiler* aklına geldi. Hyo Yeong mektup kâğıdına öylece bakarken bir tane seçip çıkardı. Kendisiyle aynı yaşlarda olan adamın tereddüt etmeden mektup yazmasını

* Kore'de kompozisyon vb. yazı yazarken kullanılan küçük kare bölümlere ayrılmış bir kâğıt. -çn.

gördükten sonra etkilenmiş olmalıydı ki artık tek bir harf dahi yazmayan kendi hâline acıdı.

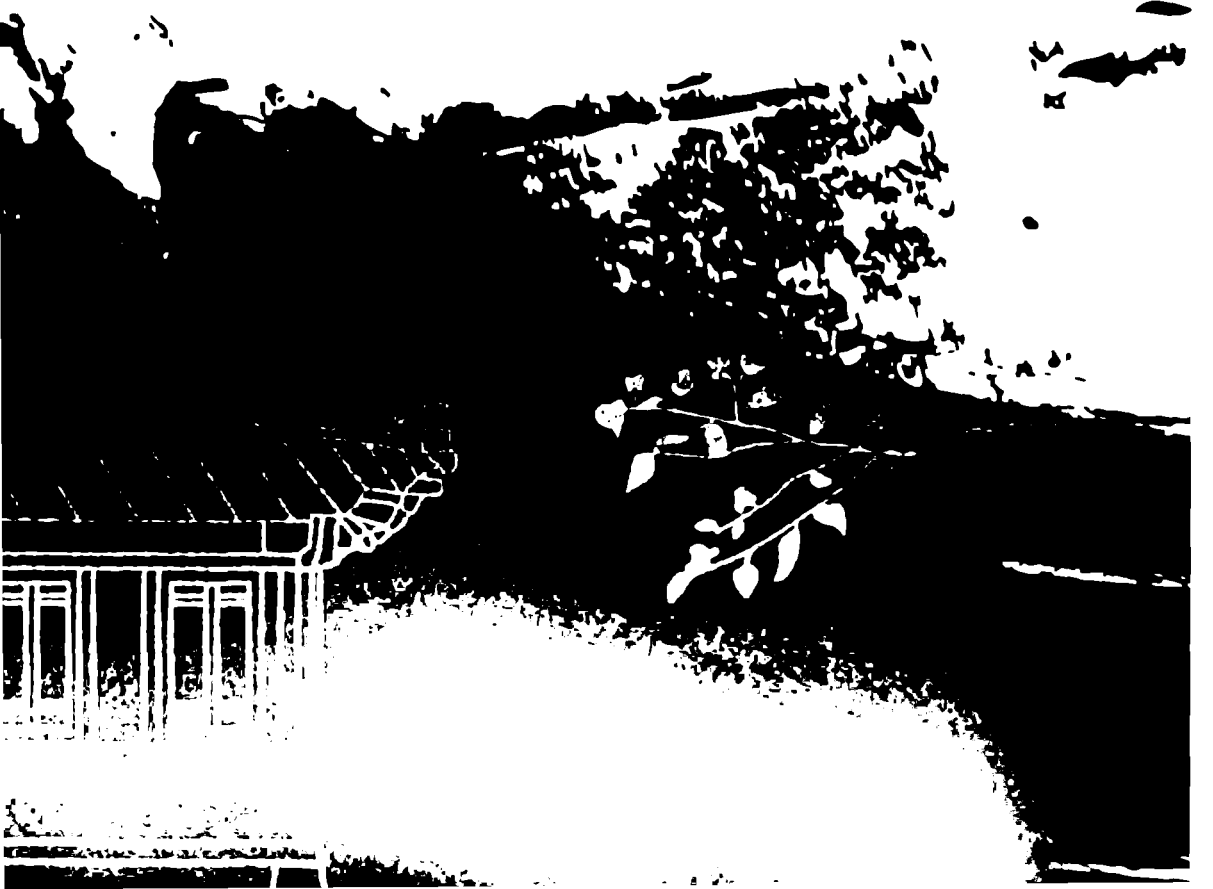
“Yazma yeteneğiymiş, peh!”

Artık ablasından gelen mektubu okumuş olsa da cevap yazamayacak gibiydi. Yazı yazmak can sıkıcı olmaktan çok kendi senaryosunda yolunu kaybetmiş gibi ablasına bile ne söyleyeceğini bilemiyordu. Fakat bugün kendine güveni gelen Hyo Yeong kâğıdın en üst satırına rastgele “Alıcı: Ablam” yazdı. Boşluklarla beraber sekiz kutucuğu doldurdu. Duraksamaksızın bir satırı doldurduğu için artık ikinci satıra geçebilirdi. Ama sonraki cümlesi bir türlü aklına gelmiyordu. Boş kalan kutucuklar Hyo Yeong’un yazacağı harfleri bekliyorlardı ancak elinde tuttuğu tükenmez kalemin havadan yere ineceğini bilmiyorlardı.

“Artık ne yazmam gerektiğini bile bilmiyorum.”

Kendi hâliyle alay eden Hyo Yeong tükenmez kalemi masaya koydu ve mektup kâğıdını buruşturup kâğıt atık kutusuna attı. Geulwoll’dan çıkınca gökyüzü çok geçmeden karardı, dışarıda yağmur yağacak gibi bir hava vardı.

Hayatını İade Etmek İstersen

Geulwoll Çalışma Günlüğü

- Tarih: 11 Mayıs, hafta içi
- Hava: Yağmurlu
- Personel: Woo Hyo Yeong
- Ziyaretçi sayısı: 38
- Kart ile satış: 349,600 won
- Nakit satış: — won
- Toplam satış: 349,600 won
- Online mağazamız: 6 işlem
- Satılan Ürünler:
 - Aşk Seti—Oak (Büyük boy mektup kâğıdı az miktarda kaldı.)
 - Gönderen&Alıcı Kâğıtları—yumuşak kraft (3 tane nin hepsi satıldı, biraz daha ihtiyacımız var.)
- Gerekli Ürünler:
 - Çift taraflı bant

Notlar: Yağmurun yağdığı dördüncü gün. Yağış oranı yüksek değil ama dışansı çok ıslak. Mektup kâğıtları da nemlenir diye endişelendiğimden bütün gün nem alıcı makineyi çalıştırdım. Yağmur yağmış olsa da fazlasıyla müşteri var. Mayıs ayında teşekkür mektubu gönderilecek yerler çok olduğundan olsa gerek. Tam da tahmin edildiği gibi üzerinde "Thank you!" yazan küçük kartlar en çok satılanlardan. Ayrıca defterle ilgili dönüşler de gayet iyi Instagram reklamı üzerine biraz daha çalışalım! Durmak yok, patron!

Hyo Yeong dizüstü bilgisayarın ekranında dün doldurduğu çalışma günlüğü açık vaziyette çıkış vaktini beklerken pencerenin dışındaki yağmur damlalarını izliyordu. Geulwoll'ün sessiz modu etrafı sarıyor gibiydi. "Sessizlik" kelimesinin "durmak" kelimesiyle benzemesinin sebebini Geulwoll'ün tam ortasında durunca anlayabiliyordu. Kendisini tıpkı şehrin tüm gürültüsünü içine çeken bir kara delik gibi hissediyordu. Karın boşluğunun altına bir yumru oturmuştu. Yağmurlu günlerde sanki toprak olmasa bile içinde kök salacak hisler doğuyordu. Su bitkileri gibi yüzen duyguları sebebiyle gerçeklik algısı darmadağın olmuştu.

"Beşi elli geçiyor."

Hyo Yeong özellikle telefonuna bakıp saati seslice söyledi. Gerçekten dünyada ses diye bir şeyin kalıp kalmadığı konusunda endişeliydi.

Çekmecenin üst bölmesine baharın son demlerine uygun olan mektup kâğıtlarını yerleştirdi. Kamerayla hızla inen yağmur damlalarını çekiyordu, Geulwoll'ü ziyaret eden müşterilerin Instagram'da paylaştıkları yazılara bakıyordu. Aile ayı olduğundan ebeveynlerine ve öğretmenlerine teşekkür yazıları içeren gönderiler çoktu.

Hyo Yeong'un küçükken ebeveynler günü için okulda karanfil çiçeğinden kolye yaptığı anısı aklına geldi. Sürfile makasıyla kırmızı renkte parçalar kesip ortasına kendi yüzünü çizip yapıştırdığı dandik bir kolyeydi. O zamanlar böyle şeyler yapıp bununla övünmek çok hoştu. Küçük ve masum olmak kolayca mutlu olup eğlenmek, çokça keşfetmek anlamına geliyordu.

Ablan yine mektup gönderdi. Kaldığın yerin adresini söyle.
Oraya göndereceğim.

O sırada annesinden mesaj geldi. Rahatsız olduğu konuyla ilgiliydi. Hyo Yeong cevap vermeden telefonunu cebine koyup temizliği her zamankinden biraz daha erken bitirdi. Aniden daha da büyük yağmur damlalarının cama vurma sesi duyuldu.

“Gecikmedim, değil mi? Mektup arkadaşıma mektup göndermek için gelmiştim de.”

Muhtemelen şemsiyesi olmadığı için omuzları tamamen ıslanmış bir adam dükkâna girdi. Otuzlarının ortalarında olmalıydı. Lacivert takım elbise giyen adam yağmurdan sırlıklam olan saçlarını yana attı. Beyaz gömleğinin üzerine taktığı şarap kırmızısı papyonu ve elinde tuttuğu kahverengi deri çantaya bakılırsa erkek modası dergilerinden birine abone gibi görünüyordu.

“Buradaki mektup arkadaşlığı hizmeti başvuru kâğıdını doldurmalısınız.”

Elinde hâlâ bir şey kalıp kalmadığını kontrol eden adam, cebinden mendilini çıkarıp parmaklarını titizlikle sildi. Mesai bitimine yaklaşık beş dakika kalmıştı. Adam önceden yazmış olduğu mektubunu çıkarmak için elini takım elbisesinin iç cebine götürdü. O esnada adamın yüzünde “kötü bir sonuçla karşılaşacağı” endişesi belirdi. “Ah, peki bu neden?”

Adamın çıkardığı zarfın üzerinden su damlaları yere düşüyordu. Giydiği ceket göğsünün altından itibaren sıırsıklam olduğundan zarf da ıslanmıştı. Siyah mürekkep zarfın dışına kadar yayılmıştı. Mektup kâğıdındaki yazılar seçilebilir miydi, meçhuldü.

Hyo Yeong bir mendil uzattı ve adam ıslanmış mektup zarfına pat pat vurarak üzerindeki su damlalarını sildi. Dikkatlice mektubunu çıkarıp açmıştı ama mektup kâğıdının dörtte biri ıslaktı ve yazılar görünmüyordu.

“Ah... Gerçekten mi?”

Hyo Yeong, ne yapacağını şaşırmış adamın karşısında dükkânın kapanma zamanının geldiğini söyleyemedi. Ensesini kaşıyan adam saatine baktı ve konuştu.

“Çok, çok özür dilerim ama burada yeni bir mektup yazıp gitsem olur mu? İşim dolayısıyla bu hafta buraya tekrar gelmem mümkün değil, mektup arkadaşımı uzun süre bekletmek istemiyorum.”

Hyo Yeong üç aydan fazla süredir Geulwoll'deydi. Öngöremediği bir durumla her karşılaştığında, *Seon Ho olsaydı ne yapardı?* diye düşünürdü. Çoğunlukla sorunları böyle hallederdi. Seon Ho olsaydı gülümsememek için zor tuttuğu dudaklarını kontrol edemeyip güler ve kabul ederdi.

“Peki, yazabilirsiniz. Ben de yavaş yavaş buraları toparlayacağım.”

“Hemen yazacağım. Teşekkür ederim.”

Adam kocaman gülümsedi ve masaya oturdu. Hyo Yeong kalem getirmeden adam, evrak çantasından deri kalemlliğini çıkarıp eline dolma kalemini aldı. Gerçekten rahatsızlık vermek için büyük çaba gösterdiği belli oluyordu. Hyo Yeong kuru bezle pencere pervazlarında kalan tozları siliyor ve bir yandan

da gizliden gizliye adamın yaptıklarını izliyordu. Adam tam o sırada telefonundan daha önce yazdığı mektubun fotoğrafını açtı. Şükür ki yeni baştan düşünerek yazmasına gerek kalmamış gibi görünüyordu. Adama odaklanacağı vakti tanımak için Hyo Yeong, kedi gibi ses çıkarmadan yürüyordu. Geulwoll'de çalan müzik çoktan kapanmıştı.

“Aynılarını yazacağım sadece. On dakika verseniz yeter.”

“Sorun değil. Rahatça yazın.”

Hyo Yeong tezgâhta durup sol taraftaki küçük pencereden dışarıya baktı. Nemi içine hapsetmiş gri bulut kümesi, kaplumbağa gibi yavaş yavaş akan gökyüzünün solundan sağına doğru yüzüyordu. Renk renk çatılar yağmur suyuyla parıl parıl yıkanmıştı, artık evlerin daha açık kırmızı ve mavi renkleri seçilebiliyordu. Dağın sırtı da koyu yeşil renkle örtülmüştü, tıpkı bir sulu boya tablosuna benzeyen manzara, renklerin hiç esirgenmeden kullanıldığı yağlı boya tablosuna dönüşmüştü sanki. Adamın dolma kalemi kâğıdı gıdıklıyordu. Kolu soldan sağa, yavaş yavaş hareket ediyordu. Kıyafetine mürekkep bulaşmasını istemediği için kollarını hafifçe kıvrırmıştı. Mektubunun yarısını yazınca yavaş yavaş içi rahatladı ve Hyo Yeong'a döndü.

“Bu, ikinci mektuplaşmamız. Mektup arkadaşım bir lise öğrencisi.”

Adam mektuba gözlerini dikip konuşmaya devam etti.

“Artık bir lise öğrencisiyle konuşma fırsatım bile olmadığından ilginç buldum. Bu arkadaş, yolunu bulma konusunda endişeli ve ona nasıl bir tavsiye verebilirim bilemiyorum. Nasihat veren bir ihtiyar olmak istemem.”

Hyo Yeong adamın mektubunu merak etmişti ama bir şey sormadı. Nedense diyaloglarına dâhil olmak istemedi. Bunun mektuba dair bir hakaret sayılabileceğini düşündüğü duyguları derinden

hissetti. Ne zamandan beri mektubun nitelik ve değerlerine bu kadar kaptırmıştı kendini? Hyo Yeong sık sık Seon Ho tarafından ele geçirilen zamanının giderek arttığını düşününce gülesi geldi.

Bu sırada adam dikkatlice yazısını yazdı ve artık nihayet son satırdıydı.

Alıcı: "K-Go3'e"

Selam arkadaşım.

Yağmur yağdığı gün ikinci mektubumu yazıyorum. Nasılsın?

Geçen mektubunda çizdiğin penguen resmini gördüm.

Güzelce kesip üzerini kaplayarak kitap ayracı olarak kullanmak istiyorum. (Yapabilirim, değil mi?)

Bana alçak gönüllülükle bahsetmiştin ama hayal ettiğimden kat be kat daha güzel resim yapıyorsun.

Belki de geleceğin ile bu kadar endişeli olmanın sebebi bu kadar çok yetenekli olmandır.

Kalbimin çarptığını nasıl anladığımı sormuştun, değil mi?

Kim bilir, açıkça söylemem gerekirse... Yetişkin olduğumdan beri kalbimin çarptığı anların neredeyse hepsini unuttum gibi.

Ben bir muhasebeciyim. İşim sayılarla baş etmek.

Kâğıt üzerine çokça yazılmış 0123456789 rakamlarıyla her gün güreşiyorum.

Ondalık kesir işaretinin altındaki sayıya kadar dikkatlice bakıp çabalamazsam maddi zarar tıpkı bir kar topu gibi büyüdükçe büyür.

Yanlış yerlerde kalbim harekete geçerse şayet, bu bir hataya mahal verebilir diye çalışırken her daim duygularımı sıkı sıkıya tutarım.

Bu yüzden midir ki son zamanlarda yazı yazarken bırakılan "boşluklar" benim için daha da değer kazandı.

Hiçbir şey yazmasam da herhangi bir problem olmadığı için nefes aldığım bir boşluk gibi hissediyorum.

Bırakılan boşlukların verilen paydos gibi tadını çıkardıktan sonra benim için de bazen savunmasız anın içinde kendimi bulduğum oluyor.

Sevdiğim bir müzik veya film, bir mısrada yüreğimin kıpır kıpır olduğu bir an gerçekleşiyor.

Seni yumuşatan, sıırıksıklam ıslatan, sürekli başını çevirmene sebep olup gece yarısı uzayı boşluklarla kaplayan şey.

İşte böyle bir şey bulmak istiyorsan bir kez olsun ölçüsüzce hassas ve zayıf olabilirsin, bu bir sorun değil.

Faydasız olduğunu hissettiğin zamanın aslında ne kadar faydalı olduğunun sen de hemen farkına varmış olacaksın.

Lafı uzatırsam ihtiyar gibi görünebilirim diye endişeleniyorum, o yüzden bu kadar yazacağım.

Yeni çiçek açan baharının keyfini sürmeni dilerim.

Gönderen: K-Şirket Çalışanı

Adam kâğıtları birer birer elinde tutup üfledi. Masanın üstünde açık duran mektubunu el yelpazesi ile yelleyip mürekkebin kurummasına zaman tanıdı. Böylece mektubuna kıymet veren hassas müşterinin önündeki, mektup sözcüğünün yüceltilmiş hâli olan “Geulwoll” kelimesi hemen akla geldi. Adam kıymet vererek elinde tuttuğu mektubunu Hyo Yeong’a uzattı.

“Buyurun, teslim ediyorum.”

Adam Geulwoll’dan çıkarken neyse ki yağmurun şiddeti giderek hafiflemişti. Hyo Yeong zarfın sert köşesini parmak uçlarıyla yokladı ve tezgâhtaki çekmeceye koydu. Mektup arkadaşı posta pulunda bulunan çizim, lise öğrencisi olan müşteriye tem-

sil eden penguen, kil animasyonunun ana karakteri “Pingu” ydu. Hyo Yeong mektup arkadaşlığı hizmeti alan müşteri Pingu’nun telefon numarasını listeden bulup ona mesaj gönderdi.

Mektup Hizmeti - Geulwoll

Web Gönderimi

Değerli müşterimiz Seo Yeon Woo, *Mektup Arkadaşlığı Hizmeti* tarafından gönderilen mektubunuzu aldıktan sonra bizimle iletişime geçiniz.

Lütfen çalışma saatleri içinde Geulwoll’ü ziyaret ediniz. Ziyaret edememeniz durumunda kargoyla gönderim sağlayabiliriz.

(...)

Hyo Yeong günlük işini bitirip eve giderken kapüşonlu *sweatshirt* giymişti ve şapka takıyordu. Sessiz evlerin arasından yürüdü. Seul’deki fahiş ev kiralarını öğrenince mahalledeki ev sahiplerinin hepsini tuhaf bulmuştu. Tek kişilik yurt odası arayan Hyo Yeong, neyse ki patronu Seon Ho’nun verdiği ödünç para ile aylık kirası dört yüz elli bin won olan stüdyo bir daire tutabilmişti. Mektup dükkânında çalışmak istemeyip dudak büken Hyo Yeong’un aklını çelen eşsiz bir sosyal yardımdı.

Evin önüne vardığında Seon Ho aradı. Ha Joon ve Ha Yool’ü erkenden uyutmuş, fısıldayarak konuşuyordu.

“Hafta sonu Ha Yool’ün yüzüncü gün kutlamasına gerçekten gelmeyecek misin?”

“Gelmeyeceğim. Sinema bölümünden çocukların hepsini çağırdın ya. Neden geleyim?”

“Mezuniyete de gitmemiştin. Yüzünü biraz göstersen fena olmaz.”

“İstemiyorum. Bensiz iyi olduklarını görmek istemiyorum çünkü.”

Hyo Yeong hibe desteği alarak hazırlanan bitirme eserinden vazgeçince yerine başka bir arkadaşı hibeyi almıştı ve yeni bir eser çekmişlerdi. Arkadaşları vasıtasıyla diğer meslektaşının eserinin çekimlerini başarıyla, sorunsuz tamamlandığını ve bağımsız film festivalinde gösteriminin yapılmasına karar verildiği haberini almıştı.

Kendi isteğiyle vazgeçmiş olsa da kaçırdığı bu fırsat içine oturuyordu ve yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. Seon Ho'ya söylediklerinin yarısı şakaydı. Arkadaşının başarısına alkış tutamayacak kadar duygusuz biri değildi. Yine de on yılı aşkın süredir sevdiği film sektörünü böyle bırakmış olması şaşırtıcıydı, Hyo Yeong'un da zamana ihtiyacı vardı. Veda edeceği zamana.

“Orası öyle. Ama ben de bensiz başarılı olmalarını görmekten hoşlanmıyorum canım. O zaman ben de gitmeyeyim.”

“*Seonbae!* İşte bu yüzden... Kim sana kızının yüzüncü gün kutlamasını kendi doğum günü partinmiş gibi yap dedi ki? Kesinlikle yalnızca kendi tanıdıklarını ardı ardına davet—”

“Ha Yool'ün sosyal çevresi henüz çok dar. Ben de mekânı o kadar paraya tutunca yazık olmasın diye çağırdım, ne yapayım?”

Komik olmayan birkaç şaka daha yaptıktan sonra konuşmanın doğal akışında konu nihayet Geulwoll'e geldi. Hyo Yeong demin gelen papyonlu müşteriye anlattı. Şık takım elbise, jöleli saç, deri evrak çantası... Görüntüsünü tarif edince Seon Ho çok geçmeden adamı tanıyormuş gibi konuştu.

“Min Jae Bey demek. T Şirketi'nde muhasebeci olan.”

“Tam da düşündüğüm gibi. Sosyal kelebekler farklı oluyor. Çoktan herkesin kim olduğunu öğrenmişsin bile.”

“Bugün meşgul olduğundan belki de, normalde çok konuşkandır. Aslında yazar olmayı hayal ettiğini söylüyordu.”

Seon Ho, Min Jae ile ilk tanıştığı günden bahsetti. Sırtı dik şekilde dolma kalemı tutan görüntüsü, zarif bir müşteri olduğundan etkileyici bir izlenim yaratmıştı. Seon Ho o sırada tek başına çalışma günlüğünü dolduruyordu. Okuyacak kimse olmasa da gönlünde yer eden müşterilerin kayıtlarını giriyordu ve günlüğü yazarken gizliden gizliye onları Geulwoll'e getirenin ne olduğunu sorguluyordu.

“Oyunculugumu geliştirmek için farklı mesleklerden kişilerle röportaj yapıp dolaştığımı sen de biliyor muydun? Konuşma yeteneği bana doğuştan bahşedilmiş. Min Jae Bey tam bir edebiyatçı çocuk olarak yetişmiş, evde en büyük oğlan çocuk olarak geçim derdinin arasında muhasebe sınavına gömülmüş. Yazı yazmak isteyip duygularını yansıtacak hiçbir yer olmadığından şimdi Geulwoll'e gelince yazılarını yazabildiği için çok memnun.”

“Tahmin ettiğim gibi, yaydığı atmosfer farklı olmalı.”

“Geulwoll açısından, mektubunu her şeyden sakınıp özenen ve teslim eden müşterilere gerçekten müteşekkirim tabii. Her seferinde masaya oturup mektubu için dolma kalemin ucunu tertemiz silip yazısını titizlikle yazar. Adam dönüp baksa bile dikkatimi çeker.”

“Tabii, öyle olmalı.”

Kişinin kendi ideolojisiyle yarattığı mekâna doğal bir şekilde uyum sağlayan biriyle tanışmaktan daha keyifli bir şey var mıydı? Çenesini tezgâha dayamış mektup yazan Min Jae'ye dönünce Seon Ho'nun yüzüne doğal bir gülümseme yerleşirdi. “Ama sen, ne zaman kendin hakkında konuşacaksın?”

Seon Ho hemen Hyo Yeong'a nasıl Seul'e geldiğini, neden stüdyo daire aradığını sordu. Aslında Hyo Yeong, Seon Ho'ya

hiçbir şeyi doğru dürüst açıklamamıştı. Herkese karşı sevecen olan *seonbae*ydi ve Hyo Yeong da Seon Ho'ya defalarca derslerinde başarılı olan ablasından söz etmişti ama en son dolandırıldığı konusunu açmamıştı.

“Söyleyeceklerim bu kadar. Çektiğim filmi bırakıp geldiğimi bakınca anlamıyor musun?”

Telefonun diğer tarafından bir bebek ağlama sesi geldi. Ha Yool uyanmıştı. Görüşmeyi sonlandıran Hyo Yeong, yağmur damlalarının pıt pıt düştüğü gri gökyüzüne baktı. Üşüyor ve vücudu titriyordu. Kısa ve hızlı adımlarla yürüyorken yolun karşısında tanıdık bir adama rast geldi. Cha Yeong Kwang.

Yeong Kwang spor şapkasını aşağı indirmiş, elinde siyah bir şemsiye tutuyordu. Hyo Yeong onu bir kez görmüş olmasına rağmen oldukça uzun boyu ve Geulwoll'e geldiğinde de giydiği diz kısmı esnemiş eşofman altı sayesinde onu kolayca tanımıştı. Hyo Yeong, onun asık suratını görünce selam verme fikrinden vazgeçip kafasını çevirdi.

2

"Dürüstçe söyleyeceğim, sayın yazar. Bu şekilde devam edebilirsiniz ama... Bir önceki eser kadar iyi olmayacak."

Kaldırım taşlarının arasına yağmur sızdıkça taşlar kendi kendine yükselip alçaldığı için engebeli bir yol oluşmuştu. Yeong Kwang bir saat öncesinde yayın yönetmeniyle buluşmuştu ve şimdi konuştukları üzerine düşünüyordu. Bir şeyler moralini bozmuştu ama kabul etmeliydi ve kabul etmesi de moralini bozuyordu. Dolaylı yoldan nazıkçe reddedilmişti. Bir sonraki eserde daha büyük bir etki yaratma gerekçesi ile.

Bir *startup* şirketinde çalıştığı dönemde, bir dergi için çizgi roman çizme görevini üstlenmişti. Reklam illüstrasyonları, karakter tasarımı gibi para getiren her türlü çizim işini ayırmaksızın kabul eden bir şirketti. Askerden dönünce sosyal hayatta acemiymi ve çırpınıp durmuş, tökezlediğinde de ani bir kararla *webtoon* kursuna katılmıştı. Kısa süren iş tecrübesiyle birlikte sosyal hayatını çizdiği *webtoon*da bayağı büyük bir başarı yakalamıştı. Drama türünde çıkış yaptığı eseriyle ilk sırada uzun süre yerini korumuşt ve buna müteşekkirdi.

Bir sonraki eseri için hazırladığı taslak birkaç kez reddedildikten sonra Yeong Kwang, başarısının yalnızca acemi şansı olduğunu

kabullenmek zorunda kaldı. Bu sefer de *webtoon* yayın yönetmeni-nin eleştirisi netti. Yeni eseri, *webtoon* piyasasının trend unsurlarını baz alan, kusursuz ama sıradan, hiçbir yönüyle öne çıkmayan bir eseri. Esere Yeong Kwang'ın kendine has ışıltısı yansımamıştı.

Yeong Kwang şapkasını düzeltti. Gri havaya bürünen Yeonhee Mahallesi'nde etrafa tatlı tatlı toprak kokusu yayılıyordu. Sulu yemek yeme isteği uyandıran bir akşamdı. Hızlı adımlarla yürürken sadece kendisinin şemsiye tuttuğunu fark etti. Yağmur bir süre önce çoktan durmuştu. Şemsiyesini kapatan Yeong Kwang utanmış gibi etrafa bakınırken karşı kaldırımında yürüyen tanıdık birini gördü. Geulwoll'de çalışmaya yeni başlayan kadındı. *Airpods* takmış, sert ifadesi ve duruşuyla yürürken göze çarpıyordu. Göz göze gelseydi belki başını hafifçe eğip, selam verirdi ama ismiyle seslenip selam vereceği kadar bir samimiyetleri yoktu.

Yeonhwa Apartmanı'nın beşinci katına varan Yeong Kwang, perdeleri ardına kadar açtı. Karşı tarafta bulunan Geulwoll'ün büyük penceresine akşamın erken saatlerindeki gökyüzü manzarası yansıyor. Pencerenin bir kenarında "gönderen" başlığıyla Geulwoll'ün adresi yer alıyordu.

Gönderen

Seul, Seodaemun, Yeonhee Mahallesi 90-5

Yeongung Binası, No. 403

Geulwoll

03698

Yeong Kwang'ın bulunduğu yerden yazıların hepsi ters görünüyordu ve okuması zordu. Yakında hava daha da kararacaktı, Yeong Kwang yeni eseri için beyaz ekranın karşısında sessizce uzun uzun vakit geçirecekti.

Yeong Kwang ertesi gün de boş beyaz ekranın karşısına geçti. Çoktan bir saat olmuştu ve ekrana bir nokta dahi koymamıştı. Dün yazdığı altı karelik taslağı çoktan çöpe atmıştı. Bir süreliğine de olsa gözlerini dinlendirmek için koltuğa yığılırcasına uzandı. Kalın perdelerin arasından sızan sabah güneşi alay eder gibi salonun zemininde geziniyordu. Verandanın kapısı hafif aralık olduğundan olmalı ki perdenin uçları rüzgârda dalgalanıyordu.

O esnada Gelwoll'ün güneş ışığıyla aydınlandığı bir fotoğrafı birlikte Seon Hoda bir mesaj geldi.

Kalk. Aklına gelmeyen fikirler öyle yatmaya devam etmekle gelmez.

Yeong Kwang çaresiz ve alaycı gülüşle buzdolabına doğru gidip suyu çıkardı ve tek seferde tamamını içti. Tekrar mesaj bildirimi sesi geldi.

Fotoğraf fena, değil mi? Çalışanım çekti. Geulwoll'de güneş ışığının dahi kokusunun olduğunu söylüyor.

Yeong Kwang dün yolda tesadüfen karşılaştığı Geulwoll çalışanını hatırladı. Kırk beş derece açıyla yere bakarak hızlı adımlarla yürüyen kadını. Onun gökyüzüne bakacak vakti bile olmadığını düşünmüştü, nitekim insanlara sadece dışarıdan bakarak onları anlamak mümkün değildi.

“Güneş ışığının kokusu mu?”

Böylesine duygusal ifadeyi bu kadar iyi kullanması şaşırtıcıydı. Beklendiği gibi Seon Ho ağabeyi, Geulwoll'e uygun insanları bulmakta iyiydi. İnsanlar konusunda tecrübesi fazla olduğundan dolayı Seon Ho ağabeyini farklı kılan bu konulardaki ustalığı vardı sanki. Yeong Kwang perdenin arasından süzülen güneş ışığına elini uzattı. Hemen elinin üstünde sıcaklık hissetti. Dün gece yorgun gözlerle ekrana dalan kendisini nedense mağdur hissetti.

“Çıkayım... Haklısın, burada ne yapacağım ki zaten?”

Birden ayağa fırlayan Yeong Kwang dişlerini fırçalayıp tıraş olduktan sonra Yeonhwa Apartmanı'ndan çıktı.

Geulwoll'de yalnızca Seon Ho ağabeyi vardı. Kadın çalışanın haftada dört gün çalıştığını söylemişti. Seon Ho ancak kayınvalidesinin çocuklara baktığı günlerde Geulwoll ile ilgilenebiliyordu.

“Hafta sonu bile tatil yapamıyorsun, bir gün izin kullan bari. Çalışan bulamıyorsan bir günlüğüne dükkânı kapatıver.”

“Sen de kendi işini yap da gör bakalım. Seri çizerken bir gün ara verirsen peşini toparlayabilir misin?”

“Olmaz tabii. Ara vermek daha korkunç.”

“Ben de aynı durumdayım, dostum.”

Seon Ho tebessüm ederek Yeong Kwang'a kemik klasörü uzattı. Kendisi gibi mektup zarflarını katlamasını söyledi.

“Yapacak işin yoksa en azından yarı zamanlı çalış. Elli tane katlarsan bir kahve ısmarlarım.”

Yeong Kwang şaşkın şaşkın Seon Ho'nun peşinden zarfları katlamaya başladı. Bunlar, mektup kâğıdı setlerini paketlemede kullanılan yarı şeffaf zarflardı. Dört kenarı düzgünce katladı ve kemik klasörle hafifçe bastırıp düzeltti. Kemik klasör ve kâğıdın çıkardığı sürtünme sesi hoşuna gitmişti. Kâğıdın katlanmamak

için direnen hafif gücünü hissettikçe onun da canlıymış gibi olmasını ilginç buldu.

“Hyo Yeong da böyle basit işlerden keyif aldığını söylüyor. İçi rahatlıyormuş.”

“Hyo Yeong mu? Buradaki çalışan mı?”

“Evet. Mektuplardan nefret ediyor diye evi terk etti ama şimdi böyle bir mektup dükkânında çalışıyor. Dünya ne tuhaf, değil mi?”

“Neden mektuplardan nefret ediyor ki?”

Seon Ho omuz silkti. “Ben de bilmiyorum. Onu söylemiyor.”

İki adam birlikte tek kelime etmeden tezgâhın önünde durup mektup zarflarını katladılar. O esnada dükkâna orta yaşlı bir çift geldi, Seon Ho müşterileri gülümseyerek karşıladı. Sohbet etmeyi seven Seon Ho bile her gelen müşteriye her zaman ilk sözü söyleyen taraf olmazdı. Aksine, Geulwoll'de sakin bir atmosfer sunmak için müşteriler göz teması kurana dek sessiz kalmayı tercih ederdi.

“Burası ne güzel kokuyor. Ahşap çekmecelerden gelen bir koku mu bu?”

“Satışa sunduğumuz parfümden geliyor. Tabii mektup kâğıtlarının kokusuyla da karışıyor.”

Tezgâhın tam önündeki vitrinden odunsu parfümü alan teyze koklayıp memnuniyetle gülümsedi. Oğlu ve gelini taşındığı için onlara ev hediyesi olarak vereceğini söyleyerek parfümü tezgâhın üzerine koydu. Ardından üzerinde “*TEBRİKLER*” yazan bir mesaj kartını seçti ve amca da tezgâhın önünde oğlu ve gelinine kısa bir not yazdı. Zarfları katlayan Yeong Kwang, gizlice amcanın yazısına göz attı ve tek bakışta bile nadir rastlanan hoş bir el yazısı olduğu görülyordu.

“Vay be! El yazınız çok güzelmiş!”

Yanında duran Seon Ho görür görmez hayran kaldı.

“Bu beyefendi, ahlâk dersi öğretmeni. Kendisi bir lise öğretmenidir.”

“Herhâlde tahtaya çok yazı yazdığından böyle güzel yazıyor.”

Kocasına gelen övgüden içten içe gurur duyan teyzenin aksine amca utana sıkıla sadece hafifçe gülümsüyordu.

“Burada yaşıyorum aslında ama bugün gökyüzü öyle güzeldi ki onu seyrederken kendimi burada buldum. Başımı kaldırdığımda binanın dördüncü katındaki “Gönderen” yazısı gözüme çarptı.”

Buranın ne olduğunu merak edip gelmekten kendini alamadığını söyleyince Seon Ho, pazarlama taktiğinin sayesinde olduğunu düşünerek Yeong Kwang’a bakıp göz kırptı. Çift, alışverişten memnun bir şekilde ayrılınca Yeong Kwang, parmaklarının ağrısıyla zarf katlamayı bıraktı.

“Pes mi ediyorsun? Yirmi dört tane daha katlarsan kahve kazanacaktın?”

“Ağabey, sen tek başına bol bol iç. Ben de bari mektup arkadaşşıma bir mektup yazıp gideyim.”

Yeong Kwang bileklerini ovuşturup büyük pencerenin hemen altındaki mektup arkadaşlığı mektup kutusunu süzdü. Izgara desenli ahşap çerçevede zarflar duvara hafif yaslanmış bir şekilde duruyordu. Zarfların köşelerinde açık bej renkli geçişler vardı ve birinin okuması için yıllarca beklemiş gibi bir his uyandırıyordu.

Geulwoll’ün hafif aralık büyük penceresinden yumuşak bir bahar esintisi geldi. Seon Ho, masaya oturan Yeong Kwang’a, mektup arkadaşlığı için bir kâğıt ve zarf uzattı. Özenle ucu açılmış kurşun kalemlerin, tükenmez ve dolma kalemlerin bulunduğu kalemligi önüne koydu. Yeong Kwang nihayet kendini bir müşteri gibi hissederek kalemlikten bir tükenmez kalem aldı.

Alıcı: Anonim,

Merhaba, Sayın Anonim.

Bahar kokusunun buram buram yayıldığı mayıs ayındayız.

Geulwoll'e sık sık uğrarım diyebiliriz ama mektup arkadaşına mektup yazmayalı epey oldu.

Ne diyeceğimi bile hazırlamayıp düşünmeden kâğıdı elime alma cesaretim de nereden çıktı?

Aslında son günlerde uykusuzluk çekiyorum.

İyi yapma hırsıyla bütün gün kendimi yıpratıp durmama rağmen gece olduğunda inatla uykum gelmiyor.

Bu kadar hırslı biri miydim? En ufak bir başarısızlığa bile tahammül edemeyen biri miydim?

Böyle düşündükçe ilkokulda yazı sınavındaki yanlış yaptığım sorunun ne olduğuna varana kadar detaylıca hatırlamaya başlıyorum.

Evet, ta buradan başlamış yanlışlar! Bunu böyle tespit etsem de hiçbir şey değişmeyecek.

Sayın Anonim, siz kendinizi kolayca affeden biri misiniz?

Eğer kendinizi affetmenin bir yolunu biliyorsanız rica ediyorum, cevap verin.

Bu, benim için deliksiz bir uykunun anahtarı olabilir.

Böylesine neşeli bir günde seçilen mektubun daha olumlu içeriğinin olmasını dilerdim.

Düşüncelere dalmanıza sebep olduysam içtenlikle özür dilerim. :)

Gönderen: Resim Çizen Yunus

Bitirdiği mektubunu ikiye katlayıp zarfa koydu. Üzerine özenle "Geulwoll" yazılı çıkartmayı yapıştırıp zarfı kapattı. Ar-

dından kendini ifade eden bir sıfatı seçti ve daire içine aldı. Zarfı mektup arkadaşlığı kutusunun en sağına yerleştirdi. Artık Yeong Kwang için anonim bir mektup seçme zamanıydı.

Yeong Kwang, zarflarda daire içine alınmış kelimeleri birer birer içinden okudu. Havalı, neşeli, olgun, yaramaz... Sıfatların son satırında yazan “Diğer:” kelimesinin yanında bir çizgi çekiliydi. Listelenen kelimelerle “benliği” tam manasıyla ifade edemeyenlerin doldurduğu bir boşluktu. Yeong Kwang’ın tesadüfen seçtiği zarfın en altındaki “Diğer: çok düşünen” yazısını okuyup küçük bir tebessüm etti. Sonra tereddüt etmeden zarfı açtı.

Selam. Tanıştığıma memnun oldum.

Ben, bu seferki mektubumda yirmi yaşına girmiş olan Jeon Jiwon! :)

Böylesi bir karşılaşma gerçekten harika bir tesadüf bence.

Kader demek abartı mı olur? Haha.

Şu an bu mektubu yazıyorum, bugün havada tek bir bulut bile yok ve gökyüzü masmavi.

Sen nasıl havalardan hoşlanırsın?

Ben bugünkü gibi açık havayı da severim ama yağmurlu havaya bayılırım.

Çünkü yağmur yağdığında huzursuz duygular, zorluklar ve karmaşık düşüncelerin hepsi yıkanıp gidiyor gibi hissediyorum.

Yağmur durup hava açtığındaki gibi zorluklarım da hemen mutlulukla yer değiştirecek gibi...

İşte böyle bir his! Haha.

Bu mektubu okuyan sen, nasıl birisin acaba? Nelerden hoşlanırsın, merak ediyorum.

Belki de bana benziyorsundur.

Aslında lise birinci sınıftayken annemi kaybettiğim için sonrasında her gün, her an sayısız düşüncelerle yaşadım. Sanki daima uzayda süzülüyormuşum gibiydi.

Ama bir yerde okumuştum. Mutsuz ölenler bir sonraki hayatlarında mutlaka mutlu doğarmış. Kesinlikle öyle olmasını dilerim.

Ah, neyse, söylemek istediğim şey şu: Hayat düşündüğümüzden daha basit ve biz karmaşık hâle getiriyor gibiyiz. "Bu yüzden iyi olan iyidir. Basit düşünmek de iyidir," demek istedim. Fazla karıştım, değil mi? Haha.

Bu mektubu okuyan sen, umarım mutlu olursun. Hayat, mutlu olmak için yaşanır, öyle değil mi?

Harika tesadüf de buraya kadar! Okuduğun için teşekkür ederim.

Daha sonra nasıl biri olduğunu mutlaka öğrenebilmeyi dilerim.

-Jeon Jiwon

Rahatça senli benli konuşan anonimin bu mektubu, Yeong Kwang'ın hoşuna gitmişti. Çünkü okurken gerçekten bir arkadaşından mektup almış gibi hissetmişti. *Demek yağmuru seviyorsun.* Yeong Kwang içinden konuşarak mektup zarfındaki pula benzer yapıştırılmış işarete tekrar baktı. Bu, yağmurlu bir gündeki şemsiye işaretiydi. "Jiwon" adlı arkadaşın da dediği gibi Yeong Kwang da kendi huzursuzluğunun düşen yağmur damlalarıyla birlikte akıp gitmesini diledi. Şanslı olmalıydı ki tam ihtiyacı olan mektubu seçtiğini hissetti.

"Ne? Komik bir şeyler mi var?"

Yan taraftaki pencereyi açan Seon Ho, başını çevirip Yeong Kwang'ın yüz ifadesine baktı. Yeong Kwang pencerenin öte yanına bakıp kendi kendine mırıldandı.

“Keşke bugün yağmur yağsa.”

“Ne yağmuru? Hava mis gibi güneşliyken.”

Seon Ho, “Tuhaf herif,” diyerek ona biraz takıldı. Yeong Kwang, mektupla birlikte gelen bu harika tesadüfe müteşekkirdi olup gözlerini kapadı. Âdeta saçılan güneş ışığını yağmur olarak hayal edip birisinin tesellisiyle sıırıslıklam olmuştu.

Hafta sonu öğleden sonra, kapanış saati yaklaşırken Hyo Yeong'un çalıştığı sırada Geulwoll'e sevimli bir müşteri geldi. Bu, Patron Seon Ho'nun yedi yaşındaki oğlu Ha Joon'du. Askılı pantolon giymiş, düz saçlı Ha Joon ile uzun zaman sonra birbirlerini gören Hyo Yeong bir beşlik çıktı.

"Vay be Ha Joon, bu arada bayağı güçlenmişsin, ha?"

"Hapur hupur fasulye filizi yemek ve her gece süt içmek yeterli."

Seon Ho, iş seyahatinden dönen karısının aldığı vazoyu karton kutudan çıkardı. Testiye benzer gövdesi ve huni şeklindeki üst kısmı birbirine bağlanarak yapılmış cam vazo, opal misali gizemle parlıyordu. Bir Fransız tasarımcının ürünüydü ama adı duyulduğunda bile iki kere telaffuz etmek zordu.

"Ha Joon, bunu nereye koysak?"

"Eee... Buraya!"

Ha Joon minik işaret parmağını uzatarak masanın ortasından sola doğru kaymış olan yeri gösterdi. Genelde kırılacak cam eşyalar tam ortaya konmaz mıydı zaten? Hyo Yeong Geulwoll'e gelen bir müşterinin dönüp yanlışlıkla çantasıyla veya koluyla vazoyu devirmesinden endişelendi. Ancak tam da ondan beklediği gibi Seon Ho'nun tepkisi farklıydı.

“Vay! Parlak fikir. Alışılmadık bir yer seçimi.”

Memnun bir şekilde başını sallayan Seon Ho, Hyo Yeong’a dönerek onun fikrini de sordu.

“Pahalı demiştin ya. Kırılırsa ne olacak?”

“Kırılırsa kırılır, ne yapalım? Hyo Yeong, sen benim en sevdiğim şiiri biliyorsun, değil mi? Paramparça olsan bile, parçalar sana aittir. Paramparça olsan bile, paramparça yaşayabilirsin.”

Bu, Şair Jeong Ho Seung’ın “Paramparça” adlı şiiriydi. Seon Ho öğrencilik yıllarında biraz sarhoş olduğunda bu şiiri sık sık ezbere okurdu. Kendini romantizme kaptırmış Seon Ho’nun gençlik zamanları doğrusu biraz görülmeye değerdi. Bazen düşününce düzgünce evlenip baba olması bile şaşırtıcıydı.

“Patron, sen eşin tarafından paramparça edileceksin gibime geliyor.”

Seon Ho ve Ha Joon, başını iki yana sallayan Hyo Yeong’a bakıp tıpkı ikiz kardeşler gibi karınlarını tutup güldüler. Ha Joon, zıplayan top misali hafif adımlarla Geulwoll’ü baştan sona keşfe çıktı. Seon Ho, lafı dolandırıp Ha Yool’ün yüzüncü gün kutlaması mevzusunu açtı. Kutlama tam da yarındı.

“Yarın izin kullanabilirsin. Sen de gel.”

“Gelmeyeceğim. Kimseyle görüşmek istemiyorum. Sine-mayla ayrıldık biz.”

“Çıkmamıştınız bile. Bu sürüncemede kalan bir şeydi.”

“Doğru... Biz hiç birlikte bile olmadık. Hayır, flört de değil, bu bir platonik aşktı!”

Hyo Yeong iki eliyle saçlarını sıkıca kavradı. Seon Ho ağlasa mı gülse mi bilemiyordu ve Hyo Yeong’a baktı. Bir şeylerin nereden itibaren ters gittiğini anlayamıyordu. Hyo Yeong küçüklüğünden beri kesinlikle film yönetmeni olacağına inanıyordu. Zeki ablasının Kore Cumhuriyeti’nin eğitim sisteminde yeterin-

ce başarılı olmasıyla beraber Hyo Yeong yalnızca sanat dünyasının onu ön plana çıkaracak bir sahne olduğunu düşünüyordu.

“İyi düşün. Gerçekten bu platonik aşkını burada bitiriyor musun?”

Seon Ho gözlerini kocaman açıp Hyo Yeong’a baktı. Hyo Yeong, direkt Seon Ho’ya bakıp başını salladı. İstemsizce iç çekti ve kendisi de farkında olmadan “Patron, benim... Hayatımın ta kendisi yanlış yollardan ibaret,” deyiverdi birden.

Şaşırmaktan ağzı açık kalan Seon Ho’nun ardından aniden gelen Ha Joon başını merakla uzattı.

“Ne? Abla öyleyse hayatını iade etmelisin!”

Bu sefer şaşıran Hyo Yeong’dü. Bu küçüğün Seon Ho’nun oğlu olduğu ettiği laftan belliydi.

“Oğlum, bu söylediğini annenden öğrendin, değil mi?”

Ha Joon mırıldanarak başını salladı. Seon Ho derin bir iç çekip Ha Joon’un başını okşadı.

“Kusura bakma Hyo Yeong. Oğlumu ağzından iyi şeyler çıkacak şekilde yetiştirmeliydim.”

“Hayır. Çok yerinde bir söz oldu. Keşke yapabilsem, ben de hayatımı iade etmek isterdim!”

Hyo Yeong, Ha Joon’un tombul yanaklarını sıktı. Ha Joon kıkırdadı ve mektup arkadaşlığı kutusunu işaret edip, “Abla, ben de burada mektup yazmak istiyorum!” dedi.

Seon Ho ara sıra Ha Joon’u Geulwoll’e getirirdi ama Ha Joon ilk kez mektup yazmak istediğini söylüyordu. Gelecek sene ilkokula başlayacak olan Ha Joon, artık son zamanlarda okuyup yazmaya başladığından olsa gerek kendine güveniyor sayılırdı.

“Dene bakalım, oğlum. Şimdi mektubunu yazarsan Geulwoll’ün en genç mektup arkadaşı olacaksın.”

“En genç derken?”

“Dünyada en havalı olman anlamına geliyor.”

Ha Joon ciyakladı ve masaya oturdu.

Hyo Yeong mektup arkadaşlığı hizmetinde kullanılan mektup kâğıdı ile kalem kutusunu elinde tutarken Seon Ho'ya, “Ha Joon'un mektubunu alan kişi şaşırabilir. Çünkü küçük bir çocuğun mektubunu almak aklına dahi gelmez. Velisi olarak durumu kısaca açıklayın patron,” dedi.

“*Okay!* İyi fikir!”

Böylece Ha Joon masada mektubunu yazarken Seon Ho da anonim alıcıya anlayışını rica ettiği bir mesaj yazdı. Çünkü mektup arkadaşlığı hizmetinde yaş sınırı olmasa da hizmetin belirli bir kalitesini düşününce insanlar belli bir yazma becerisi olan kişilerden mektup almak istemesi normaldi. Öte yandan bu durum, beklenmedik bir şekilde karşı tarafı gülümsetebilir de.

“Baba, ‘tanımadığım kişiye’ diye yazsam olur mu?”

“İstedğin gibi yaz. Artık bu senin mektubun olduğu için diledğin gibi yazabilirsin.”

Ha Joon tombul yanağına kalemin ucunu hafifçe bastırarak düşüncelere daldı. Seon Ho onun bu görüntüsünü sevimli bulmuş olacak ki hemen telefonunu çıkarıp Ha Joon'un bir fotoğrafını çekti. Aldırmadan kaşlarını çatarak yazmaya devam eden Ha Joon, nihayet ilk cümlesinde karar kıldı ve kalemini hareket ettirmeye başladı.

Alıcı: Tanımadığım kişiye,

Merhaba, tanımadığım kişi. Ben Yeonhee Anaokulu Sevgi Sınıfı'ndan Kang Ha Joon.

Yedi yaşındayım ve şu anda babamın dükkânında mektup yazıyorum.

Babamın dükkânı havalı, değil mi?

Limon ve kiraz resimli mektuplar bile var, dışında kırmızı ve yeşil renkler var ama üzerinde hiçbir şey çizilmemiş mektup kâğıtları da var.

Buraya gelip çokça mektup kâğıdı alın.

Çokça mektup yazarsanız şans size gelir!

Gönderen: Ha Joon

Memnun bir ifadeyle son cümlesini de yazan Ha Joon, elini kaldırıp babasına seslendi. Seon Ho mektubu okumak istese de Ha Joon babasının gözlerini elleriyle kapayarak ona engel oldu ve “Okuma! Gizli!” diye bağırdı.

“Aman, önemli bir şey de değil ki.”

“Yine de gizli. Mektubumu nasıl kapatacağımı öğret.”

Seon Ho üzgün üzgün Ha Joon’a bakarak mektubu ortasından katlayıp koymasının yeterli olduğunu söyledi. Mektup arkadaşlığı hizmetinde kullanılan kare şeklindeki mektup kâğıdı ikiye katlandığında zarfa tam oturuyordu.

“Abla, biraz daha çıkartma kullanabilir miyim?”

Mektubunu tıpkı antik bir hazine gibi mühürlemeye çalışıyordu. Hyo Yeong başını iki yana salladı, Ha Joon hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı ama itiraz etmeden mektup arkadaşına yazdığı mektubunu uzattı.

“Pulun üzerinde resim yok?”

“Abla, sen çiz. Ben resim çizemem.”

“Peki! Ha Joon’un yanakları tombul olduğuna göre *mandu* nasıl olur?”

“Ayy! *Mandu* mu?”

Ha Joon yanaklarını balon gibi şişirdi. Hyo Yeong ile Seon Ho kıkırdarken yedi yaşındaki küçüğün yaptıklarını izliyorlardı. Hyo Yeong küçük bir pula kalemle Ha Joon'a benzeyen bir mandu çizdi. Göz ve küçük bir ağız ekleyerek çizimini tamamladı.

“Öyleyse buradan bir mektup seçiyorum!”

Ha Joon hemen mektup arkadaşlığı kutusuna koşarak mektupları birer birer eline aldı. Zarflardaki pul çizimlerine bakarak en beğendiği mektubu seçti.

“Yunusu seçiyorum!”

Mektubu Hyo Yeong'a getiren Ha Joon okumasını rica etti. Hyo Yeong içinden zarfın üzerinde daire içine alınmış sıfatları okudu. “Rahat, evde dans eden, mutsuz, aceleci...” *Rahat* ile *aceleci, evde dans eden* ile *mutsuz* ifadelerinin nasıl bir arada olduğunu merak etti. Rahat bir zihinle aceleci olmak, hiçbir karaktere uymayacak gibi görünüyordu.

“Seon Ho *seonbae*.”

“Efendim?”

“Mutsuzken evde dans eden biri nasıl dans eder?”

“Şu anda bana rol mü veriyorsun?”

“Evet. Sen okuldayken bunun gibi ödevlerden çok yapmıştın ya.”

“Ha... Yine de bu kadarı biraz fazla.”

Hyo Yeong, sırtıtarak Seon Ho'ya balina işareti olan mektup zarfını uzattı. Seon Ho da daire içine alınmış sıfatları okuyarak kıkır kıkır güldü.

“Ben de merak ettim şimdi. Nasıl dans ediyor acaba?”

O sırada Ha Joon biliyormuş gibi Geulwoll'ün tam ortasında durdu. Direkt kollarını, bacaklarını ve kalçasını coşkuyla sallarken ağlamaklı bir ifade takındı. Seon Ho yine yüksek sesle gülerken telefonuyla video çekmeye başladı.

“Eğlenceli görünüyor. Ama üzgün de.”

Hyo Yeong, Ha Joon’a bakıp güldü. Seon Ho bir yandan okuma çalışması yapmış olması için bizzat kendisinin okumasını söyleyerek mektubu Ha Joon’a uzattı. Ha Joon mektubu tutarak ciddi ifadeyle harf harf okurken Hyo Yeong’a dönüp “*Abla, uykusuzluk* ne demek?” diye sordu.

“Uykusuzluk mu? Mektubu yazan kişi gece neden uyuyamadığını söylüyor.”

“Evet, sanırım öyle.”

Ha Joon dudaklarını oynatarak mektubun tamamını okuyup tekrar özenle katlayıp zarfa geri koydu.

“Çok zor. Cevap yazmayacağım.”

Bu yaşta hevesinin çabucak kaçması doğaldı. Seon Ho akşam yemeği hazırlama zamanının geldiğini söyleyerek Ha Joon’un elini tuttu ve birlikte Geulwoll’dan ayrıldılar. Tezgâhın önüne asılı olan keten perde gün batımını yansıtarak kızıl ışıkla parlıyordu. Geriye kalan paket kâğıtlarını düzenlemek için çekmeceyi açtığında üzerinde buruşuk izler kalmış bir mektup kâğıdı gördü. Bu üzerinde, *Alıcı: Ablama*, yazan, Hyo Yeong’un yarım bıraktığı mektuptu. Geçen ay Hyo Yeong’un buruşturup çöpe attığı mektubu Seon Ho tekrar açıp düzeltmişti.

Hyo Yeong mektubu yırtıp atsam mı diye düşünürken ortasından öylece katlayıp çekmeceye geri koydu. Bir gün bir sonraki cümle aklına gelebilir diye beklentisini hâlâ içinde taşıyordu.

Artık karanlık çöken Geulwoll ve mektup kâğıtları için de geceyi göğüsleme zamanıydı. Hyo Yeong dizüstü bilgisayarın ve ışıkların kapalı olduğundan emin olduktan sonra Geulwoll’dan ayrıldı.

“*Hyo Yeong, meşgul müsün?*”

“*Sinema salonundayım. Galaya geldim. Ne oldu?*”

"Şey, senin okulunun yakınındayım, akşam yemeği yiyelim mi diyecektim."

"Okulun yakınında mı? Bugün kurs merkezi için iç mimarlık firmasıyla görüşmeye gideceğini söylememiş miydin?"

"Öyleydi ama görüşme iptal oldu."

"Toplantı tarihini değiştirirler ya? Bir sürü de para alıp neden böyle yapıyorlar?"

"Neyse. İyi eğlenceler."

Eve dönen Hyo Yeong geçen yaz ablasıyla yaptığı telefon konuşmasının kaydını oynattı. Hareketli geçen çekim sahasında çalışırken insanların söylediklerini tek seferde hatırlaması zordu. Telefonunda otomatik kayıt özelliğini açık tutarak konuşmaları sürekli kaydetme alışkanlığı edinmişti. Böylece ablasıyla yaptığı konuşma da bir kayıt dosyası olarak saklanmıştı.

Geriye dönüp bakınca ablasının o gün çoktan dolandırıldığını fark etmişti. Ortağıyla iletişimi kesilmiş, iç mimarlık firmasının borçlarını tek başına ödüyordu. Bazen o gün kendisine telefon eden ablasının nasıl giyindiğini hayal ederdi. Her zamanki gibi siyah pantolon ve bluz mu giymişti? Kösele ayakkabı giymiş miydi? Her dakika, her saniye bunalmış ve endişeli hâlde spor ayakkabılarla oradan oraya mı koşturuyordu? Ensesine doğru gelen kavurucu güneşten bluzunun arkası terden ıslanmış, elini alnına doğru tutup yüzünü gölgelerken nereye gideceğini bilemeyip çaresizce etrafına mı bakınıyordu?

Düşünüp dururken birden stüdyo dairesinin önünde buldu kendini. Annesine iyi olduğunu bildiren kısa bir mesaj yazıp ellerini ve ayaklarını yıkar yıkamaz yatağa uzandı. Ağırlaşan göz kapaklarını zorla açık tutmaya çalışırken geçmişe dair anılarını düşünüyordu. Babasının video kamerasını dolaptan çıkarıp ablasını kaydettiği gün... Kafatası çizip insan kemiklerinin isimle-

rini tek tek açıklayan ablası Hyo Yeong'un gözünde bir dahi gibi geliyordu. Hyo Yeong sekiz, ablası on üç yaşındaydı. Doktor olmayı hayal eden Hyo Min, yabancı dil lisesine hazırlanıyordu ve her hafta kütüphaneden tıp kitapları ödünç alıp okumak onun hobisiydi. Hyo Yeong ablasının o havalı görüntüsünü kameraya kaydetmek istemişti. Üniversiteye girip her senaryo yazdığında cesur ve zeki kadınları başrol yapmıştı ve bunda bilinçli ya da bilinçsiz ablasının rolü büyüktü.

“Woo Hyo Min... Aptal.”

Şimdi ise ablasının ismi, nefret ve suçlamadan başka şekilde anamayacağı bir isim hâline gelmişti. Gözlerini kapatıp kendisini huzursuz eden her şeyi bir kenara itip derin bir uykuya dalmak için çabaladı.

Mektup
Kâğıdının
Üzerinde
Dolaşan
Eller

Canlı gökyüzü ve sükûneti içinde barındıran rüzgâr, güneş ışığıyla ısınmış evlerin çatısını izlerken yaz mevsiminin zirvesinde duruyormuş hissi yaratıyordu. Hafif esintiyle birlikte usul usul hareketlenen keten kumaş ile tezgâhın iç tarafında dönen masa vantilatörünün sesi... Hyo Yeong pencerenin yukarısına doğru avucunu uzatarak parmaklarını yavaş yavaş hareket ettirdi. Âdeta parmaklarının arasından geçen güneş ışığına dokunduğunu hissediyordu.

Yeonhee Mahallesi'yle mart ayında tanışmıştı, yani üzerinden çoktan dört ay geçmişti. Artık *web* sitesi görsellerini düzenleyip yerleştirme konusunda oldukça becerikliydi ve Geulwoll'e uğrayan müşterilerin yüzleri de aşağı yukarı tanıdıktı onun için. Pencerenin dışındaki manzarayı ya da müşterilerin hareketlerini izlerken kâğıt zarfları katlayacak kadar eli yatkındı artık. Temmuz ayının yarattığı Geulwoll manzarasına Hyo Yeong da doğal bir şekilde uyum sağlamıştı.

Çalışma saatleri boyunca sakin atmosferiyle övünen Geulwoll'de bile bazen birinin coşkulu sesi duyulurdu. O gün de düzgün kesimli saçları ile yeşil bir bluz giyen teyze, Geulwoll'ün kapısını açar açmaz Hyo Yeong'u görüp bağırdı.

“Doğru değil mi? Saehaneul Piyano Sokağı’nda ev tutan genç kızsın sen.”

“Ha? Teyzeciğim!”

Bu, beş ay öncesinde Hyo Yeong’a ev bulan emlakçıydı. Geulwoll’ün hemen yakınındaki dört yolun çevresinde bulunan Kabak Emlak, teyzenin iş yeri idi. O zaman teyzeden aldığı kartvizit hâlâ cüzdanında duruyordu. Kwon Eun Ah. Yeni nesil ve zarif bir isim olduğu için Hyo Yeong da hemen hatırlamıştı.

“İyi misin? Çatıda sızıntı yok, klimalar koku yapmıyor, değil mi?”

“Evet, sayenizde, iyi yaşıyorum.”

“Aman ne demek canım! Güzel bir ev bulmak benim mi şansım, yoksa senin mi şansın? Yine de bu kadar yakında çalıştığını bilmiyordum. Yarı zamanlı iş mi?”

“Evet, yarı zamanlı iş.”

Eun Ah, Yeonhee Mahallesi’nin yerlisi olarak her gün bu civarda dolanırdı ama dördüncü kata kadar çıkmayı hiç düşünmemişti. Çoğunlukla gençlerin girip çıktığını gördüğünden mi bilmiyordu ama sanki kendine pek uymayan bir dükkânmış gibi gelmişti.

“Aslında bizim beyefendi, buranın birinci katındaki fırının patronu.”

“Aa, gerçekten mi? Buranın ekmekleri bu mahallede çok meşhur, değil mi?”

“Neresi meşhur? Sadece eski işte.”

Ne tesadüf diye düşünürken Hyo Yeong’un mutlu bir ifadesi vardı. Eun Ah’nın samimiyeti, yumuşak ve mis gibi tereyağı kokusu gelen ekmeklerden geliyor gibiydi.

“Gençlerin kullandığı parlak, süslü kartlardan falan var zannediyordum. Ama bakınca burada eskiden kullandığım mektup kâğıtlarından bile var.”

Eun Ah'nın keyfi yerine geldi ve çekmeceyi açıp sade tasarımlı mektup kâğıdı setlerini bir süre inceledi. Evlenmeden önce ülke çapındaki yaşlı kadınlar kompozisyon yarışmasında şiir dalında ödül kazandığından bahsetti. Kendisi tam anlamıyla tanınmış bir edebiyat kızıymış. Ama şimdi, hiç de havalı olmayan bir fırıncı kocayla evlenip içini bunaltan, tatsız tuzsuz bir yaşama katlandığını anlatmıştı.

“Bu ne? Herkes alsın diye konulmuş mektuplar mı?” diye sordu Eun Ah, büyük pencerenin önündeki mektup arkadaşlığı kutusuna bakarken.

“Mektup arkadaşlığı hizmetini kullananların yazdığı mektuplar. Kimliği belirsiz bir alıcı için mektup yazarsanız buradaki mektuplardan birini alabilirsiniz.”

“Ah! Mektup arkadaşlığı! Lisedeyken ben de çok yapardım.”

Eun Ah'nın mektup arkadaşlığı anıları yirmili yaşlarının sonlarındaki Hyo Yeong için oldukça ilgi uyandırıcıydı. Eun Ah'nın memleketi Kangwon, Jeongseon'du. Başka bölgelerden okul gezisi için gelen liselilerin trenle Eun Ah'nın gittiği kız lisesinin önünden sık sık geçtiğinden bahsetti.

“Erkek lisesi öğrencilerini taşıyan trenin geçtiği günlerde, nereden duyuyorlarsa kız öğrenciler tren saatini öğrenir, o saatte gizlice okul duvarını aşarlardı.”

“Neden?”

“Tren istasyonuna koşarlarsa trendeki erkek öğrenciler pencereden ev adreslerinin yazılı olduğu kâğıtları atardı. Onları toplayıp mektup arkadaşı olurlardı.”

Hyo Yeong okul üniformalı liseli kızların tarlaları aşarak tren yoluna koştuğunu hayal edip gülümsedi. Sağlıklı, koşmakta olan bacaklar, kollar, nefes sesleri ve çarpan kalpler sanki hepsini canlı canlı hissediyordu.

“Şimdiki gibi yazın ortasıydı. Ağustos böceklerinin öttüğü bir öğle vaktiydi. Üniformamın yakası tamamen ıslanacak kadar coşkuyla koştuktan sonra trenden yakışıklı bir çocuğun başını usulca uzattığını gördüm.”

“Ne kadar yakışıklıydı?”

“Lee Jung Jae* gibi!”

Eun Ah burnunu kırıstırarak gülümsedi. Sevgi dolu, samimi bir gülümsemeydi.

“O oğlanın notunu alacağım diye ne kadar koştum bilemezsin! Tren istasyonunun aşağısı bir tepeydi ve bu yüzden not yuvarlana yuvarlana gidiverdi ama ne şanstır ki benden gittikçe uzaklaştı.”

Ancak gökyüzünün bir yardımı mıydı bilinmez, yaz vakti ferah bir rüzgâr esmiş ve liseli kızların eteklerinin uçları aynı yönde uçuşmuştu. Lee Jung Jae’ye benzeyen yakışıklı çocuğun kâğıdı *fiyuv* diye uçup Eun Ah’nın ayağının dibide düşüvermişti. İşte bu kader! Liseli Eun Ah için ilk öpücük kadar net bir anı olarak kalmıştı.

O zamanki anıları keyfini yerine getirmiş olmalı ki Eun Ah sohbeti bitirir bitirmez mektup arkadaşlığı hizmeti kullanacağını söyleyip masaya oturdu. Hyo Yeong mektup arkadaşlığı hizmetinde kullanması için bir mektup kâğıdı ve kalem getirince Eun Ah dolma kalemi aldı.

Deminki hikâye ilgisini çektiği için olmalı ki Hyo Yeong her ne kadar yanlış olduğunu bilse de Eun Ah’nın mektubunu çok merak etmişti. Hemen ardından iştahla ağzını şapırdatır gibi dudaklarını oynatıp dolma kalemi omuz hizasına kaldıran Eun Ah, duraksamadan mektubunu yazmaya başladı.

* Koreli bir aktör. -çn.

Alıcı: Merhabalar!

İlk kez mektup arkadaşlığı yapmıyorum ama yüzünü, yaşını dahi bilmediğim birine ilk kez mektup yazıyorum.

Bu teyze, gençliğinde hoşlandığı oğlanla mektuplaştığı günleri hatırladığından böyle birkaç satır karalıyor.

Birazcık yakınmış olacağım ama güzel ve hoş sözler bekleyerek bu mektubu seçtiyseniz bugün şansınız yaver gitmediğini düşünün!

Son zamanlarda neden bu kadar erken uyandığımı bilemiyorum. İnsanın yaşlanınca uyku süresinin azalması sanırım doğruymuş.

Bir süredir güneş doğmadan kalkıp televizyon kanallarından ev alışverişi tanıtımı izlemek günlük rutinim hâline geldi.

Süpürge, tabak çanak, masaj aleti gibi şeyleri çoktan aldığım için artık ilgimi çekmiyor ama bu sabah bir de ne göreyim, Tayland tatil paketi çıktı karşıma.

Nasıl bir hevesse, görür görmez, "İşte bu!" dedim.

Balanda Jeju Adası'na gitmemizin dışında kocamla hiç yurt dışı tatili yapmadığımızdan dolayı sanırım, bu daha çok ilgimi çekti.

Kendi hâlime içerleyip uyuyan kocamı uyandırdım. "Yurt dışına gidelim lütfen," deyince o da hemen, "Ekmekleri kim yapacak o zaman?" diye öfkeleni.

Kocam fırıncı. Yani bir ekmek ustası.

Her gün sabah beşte dükkâna gidip hamuru yoğururken belini bir kez bile doğru düzgün doğrultamayan kocam.

Yine de o çalışkanlığı ve azmi sayesinde fırını otuz yıldan fazla süredir ayakta tuttu.

Büyük iş. Kocam olduğu için söylemiyorum.

Parmakları sızlasa da hamura yara bandı kokusu sinmesin diye asla ağrı kesici bant kullanmayan biridir.

Ama ne? Biz ekmek için mi yaşıyoruz? Mutlu olmak için yaşıyoruz tabii.

Sosisli ekmek, mocha aromalı ekmek, mısır ekmeği, castella, sütlü ekmek, çikolatalı muffin, çörek, tuzlu ekmek, kırmızı fasulyeli ekmek, korokke, tatlı patates kremalı ekmek, sarmal donut, pizza ekmeği, daha var da var.

Bu yıl da hiç tatile çıkmadan böylece biterse kocamı bir kenara iter ve tek başıma giderim.

Tayland'da Tom Yum Goong mudur neyse onu yiyeceğim, mango da bizim burada yediğimizle kıyaslanmayacak kadar tatlıymış, onu da tadacağım.

Öfkelenip hışımla yazarken bu kısma gelince içim rahatladı.

Mektup dediğimiz böyledir işte. Ne kadar öfkeli olsak da öyle sert konuşamayız.

Bu parmaklar, öfkeli kalbimden her zaman daha yavaş hareket ediyor.

Genç bir kız mı, delikanlı mı yoksa bir büyüğüm müsünüz bilemiyorum ama metroda, otobüste, banka gişesinin karşısındaki sandalyede oturan sıradan bir teyzenin dert yanması olarak düşünün ve dinleyin.

Hayat fazlasıyla tatsız tuzsuz ve bunaltıcı olsa da söyleyecek sözüm kalmışsa yine de hayata tutunuyorum gibi geliyor.

*Öyleyse, huzurlu günler geçirmenizi dilerim. ^^*

Gönderen: Yeonhee Mahallesi'nin Yerlisi

Mektup kâğıdı bir anda doluvermişti. Kalemimi bir çırpıda oynatan mektup ustası, Yeonhee Mahallesi'nden çıkmıştı. İçinde gurur hissi uyanan Eun Ah da memnun bir yüz ifadesiyle dolma kaleminin kapağını kapattı. *Tık!* Ses hafifçe yankılandı.

Eun Ah, dolu mektup kâğıdını ikiye katlayarak mürekkep gibi siyah bir zarfa yerleştirdi. Şeffaf Geulwoll çıkartmasını yapıştırarak mektubunu tamamladıktan sonra pulun üzerine bir yaprak çizdi. Yeşil bluz giyen Eun Ah'ya tam uyan bir simgeydi bu. Eun Ah, mektubunu mektup arkadaşlığı kutusunun bir tarafına koydu ve alıcısını sessizce bekleyen diğer dört mektuba baktı. Ardından işaret parmağıyla mektupları taradı ve rastgele birini şak diye seçip aldı.

Merhaba :)

Sokak sokak, köşe bucak yürüyüp dolaşmayı seven bir bulutum

Bugün hava biraz serin ama yine de Yeonhee Mahallesi'ne gelip dolaştığım için bu istemsizce hoş geliyor.

Öğlen çayımı da içtim... Tam da tahmin ettiğim gibi güzel ve lezzetli tatlıların insanın ruhunu mutlu eden bir gücü var.

Tatlı sever misiniz? Ben bu aralar sconelara bayılıyorum >_<

Bu mektubu alacak kişinin yaşı, hayatı merak uyandırıyor. Dün, bugün gününüz nasıl geçti?

Benim bu aralar ruh hâlim, daha doğrusu duygularım inişli çıkışlı... Haha, bu süreç de bir süre sonra geçer, değil mi?

Bu yıl biraz daha duygularıma odaklanıp onun peşinden giderek akan zamanı doldurmak istiyorum.

Peki, bu mektubu alan kişi nasıl bir hayat yaşıyor? Ya da nasıl bir hayat yaşamayı düşünüyor?

Ben bu kez yurt içi ve yurt dışı seyahatler yapmayı, biraz daha çeşit çeşit ve yeni sokaklar keşfetmeyi, farklı yemekler tatmayı ve dostlarımla güzel vakit geçirerek mutluluk dolu anlarla zamanımı doldurmayı planlıyorum. Ah! Kesinlikle tren yolcuğu da yapacağım

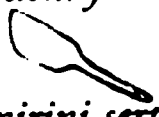

Bu mektubu alan kişinin de her gününün son derece mutlu ve huzurlu geçmesini dilerim. -

Şu an ne istediğime odaklanıp buna özen gösterdiğim bir hayat yaşamaya başlayalı çok olmadı ama iyi gidiyor sanki. ♡

Bu yılki planlarım şöyle: dağcılık, spor, kitap okuma, gönüllülük projelerinde yer alma, seyahat, mutluluk... Aşağı yukarı böyle. Ne dersiniz? Çok mu, az mı?

Aslında bana fazla, haha. Çünkü ben bayağı tembelim. Yataktan zor ayrılan biriyim ama planım ve hedefim farklı şeyler deneyimleyerek vakit geçirmek.

Ah! Bu aralar yemek yapmaya sardım, özellikle de yumuşacık, pofuduk çırpılmış yumurta yapmaya bayılıyorum. Yumurtaları çırpıp sütle karıştırdıktan sonra yüksek ateşteki tavaya döküyorum. Yaklaşık 5 saniye kadar bekleyip hızlı hızlı, uzun uzun spatula (silikon) ile karıştırdığım esnada mozzarella peynirini serpiştiriyorum ve hemen ardından altını kapatınca işte o zaman yumuşacık, sulu ve leziz çırpılmış yumurtam hazır oluyor. :) İçine kıyılmış soğan, kızarmış kültür mantarı ekleyince de lezzetli oluyor. (Hız her şeydir, bilginize!!) Damak zevkinize göre malzemeler ekleyerek hazırlamak eğlenceli ama benim için süt ve mozzarella peyniri olmazsa olmaz!!

Size sevdiğim bir mekân öneriyim mi? "Original Pancake House" diye bir zincir ve buranın omletleri çok lezzetli, hah! Yumurta muhabbeti açılmışken hemen önerdim, hehe.

Yumurta seviyorsanız kesinlikle tavsiye ederim! Belki zaten biliyorsunuzdur. >_<

Bu mektubu alan kişi... Mektubumu almanız bile kader, yılınızın mutlulukla dolu olmasını dilerim.

Gönderen: Hüznünü mutlulukla değiştirmek isteyen bir bulut

“Aman! İki sayfalık mektup kâğıdına ne de dolu dolu yazmış!”

Eun Ah, kocaman gülümsemeye, içeriği kadar düzenli ve sevimli olan el yazısını tekrar inceledi. Yer yer çizilmiş bulut, tren ve çiçek çizimleri çok tatlıydı. “Bulutun” mektubu kızı olmayan, sadece iki oğlu olan Eun Ah'da derin bir etki bırakmıştı. Böyle bir kızı olsaydı belki her hafta sonu ilk kez gördükleri dükkâna uğrayıp tadı da yer, ilginç ve güzel şeyleri keşfederek vakit geçirirlerdi.

“Mektubun içeriği hoşunuza gitmiş gibi görünüyor.”

Hyo Yeong, Eun Ah'nın yüzünü inceleyip gülümsedi. Eun Ah başını salladı ve mektubu özenle katlayıp tekrar zarfa yerleştirdi.

“Evet, öyle. Çok sevimli bir mektup arkadaşı edindim.”

Eun Ah, bu hafta sonu mutlaka mektup arkadaşının önerdiği *Pancake House*'a gideceğini söyleyerek Hyo Yeong'a da mekânın adını verdi. Eun Ah kasaya gelip mektup arkadaşlığı hizmeti ücretini ödeyince hemen ardından okul üniformalı iki kız içeri girdi. Eun Ah, müşterilere doğru yönelip gözleriyle selam veren Hyo Yeong'a az önce kullandığı dolma kalem satın almak istediğini söyledi.

“Ah, şu an o stokta yok, tekrar geldiğinde size haber vereyim mi?”

“İyi olur. Kartvizitim sende var, değil mi?”

“Evet, var.”

Eun Ah, el sallayarak Hyo Yeong'a veda etti.

“O zaman yine gelirim! Kolay gelsin küçük hanım!”

Eun Ah, Geulwoll'den çıkınca Hyo Yeong çekmeceyi açıp mektup kâğıtlarını inceleyen öğrencileri süzdü. Kızlar çekmece-nin ardından mektup arkadaşlığı kutusunun altındaki kitaplığa bakıp fısıldaştılar. Her sınıfta bir iki tane bulunan o sakın tiplerdendi. Çene çalmaktansa yazışmayı tercih eden, *idol* eşyalarından çok kitapla ilgili hediyelikler biriktirecek gibilerdi.

“Burası çok sakin olduğundan burayı seviyorum. Duvarlardaki boya rengi de çok hoş.”

“Mektuplardan derlenmiş bir sürü kitap var. Deneme kitapları bile var. Kitap da satıyorlar galiba.”

Saçını tek bir atkuyruğuyla sıkıca bağlamış olan öğrenci, duvara bakarak bir şey söyleyince kısa saçlı olan da elindeki kitabı açıp bir şeyler söyledi. İkisinin de kendi kendine konuşuyor gibi görünüp bir yandan birbirinin söylediklerine tepki vermeleri ilgi çekiciydi. Aralarındaki samimiyet, sanki uzun zamandır arkadaşlarmış gibiydi. Hyo Yeong memnun bir ifadeyle ikisinin hareketlerini gizlice, gözleriyle takip etti. Hafta içi gündüz vakti böyle dolaştıklarına bakılırsa okul ya bir etkinlik yüzünden erken bitmişti ya da sınav dönemiymiş. Bir dakika, şimdi sınav dönemi miydi? Artık üniforma giydiği günler o kadar uzakta kalmıştı ki emin olamıyordu.

Saçları bağlı olan öğrenci, kırmızı çerçeveli klasik bir mektup kâğıdı seti seçti. Kısa saçlı olan ise bir tarafı mor ahşap olan bir tükenmez kalem ile *Yves Saint Laurent* illüstrasyonlu kartpostal satın aldı. Hyo Yeong, siyah çerçeveli bir kâğıt fişe öğrencilerin aldıkları ürünleri ve fiyatlarını yazıp verdi. Kâğıt fiş, bu yaş için alışılmadık bir şey olmalıydı ki ikisi de sırasıyla fişi ellerine aldı ve şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu.

“Vay, çok güzel. Bunu odamın duvarına asacağım.”

“El yazısı çok güzel.”

Hyo Yeong yine aralarında konuşan öğrencilere sıcak bir gülümsemeyle teşekkür ederek onları uğurladı. Ardından, kız arkadaşına hediye edeceği doğum günü mektubu arayan bir genç ve işten ayrılmasının anısına çalışma arkadaşlarına teşekkür mektubu yazmaya gelen bir kadın dükkânı ziyaret etti. Özellikle bugün müşteriler ardı ardına geliyordu. Saat öğleden sonra dördü

geçiyordu ki biraz olsun nefes alacak vakit olmuştu. Tezgâhtaki sandalyeye oturan Hyo Yeong kahvesinden bir yudum aldı ve dalgınlıkla dışarıdaki Yeonhwa Apartmanı'na baktı. Beşinci katta yeni değişen perde gözüne çarptı. Siyah ipek üzerinde büyük, altın sarısı leylak çiçeği desenli bir perdeydi. Bunun Yeong Kwang'ın zevki olup olmadığını merak etmişti.

Son zamanlarda Yeong Kwang'ın Geulwoll'e geldiği gün sayısı azalmıştı. En son geçen ayın ortasında uğrayıp iki set meyve desenli mektup kâğıdı almıştı. Seon Ho'nun dediğine göre yeni projesi yüzünden stres altında eziliyordu. Hyo Yeong da senaryolarla sabahlayarak boğuşmuş biri olduğu için olsa gerek eser sahibinin çektiği zorluğu yüreğinde hissetti. Bir eserde bir şeyler yolunda gitmediğinde sanki solmuş bir çiçeğe durmaksızın su dökmek gibi bir his uyandırır. Kuruyup büzüşmüş olsa da henüz tamamen kendini salmadığından su dökmekten vazgeçilmezdi. Oysa buna bir son verilmeliydi ki yeni tohumlar ekilebilsin.

“Merhaba.”

Saat beşi gösterdiğinde kibarca selam veren yaşlı bir adam Geulwoll'ü ziyaret etti. Temmuz ayının ortasıydı ancak taktığı ekose desenli bere ona uysal bir izlenim katıyordu. Kır kaşları ve sanki her daim ettiği tebessümden dolayı belirginleşmiş kaz ayakları dikkat çekiyordu.

“Hoş geldiniz.”

Hyo Yeong da eğilerek saygıyla selam verdi. Bereli müşteri, pek karşılama beklemiyormuş gibi hemen başını çevirip mektup kâğıtlarının sergilendiği çekmeceye yöneldi. Adamın sırtında ol-

dukça büyük bir dağcı sırt çantası vardı. Kısa kollu gömlekle dağcı çantası kombini mi? Hyo Yeong nereden geldiğini hayli merak etti.

“Şey... Mektup arkadaşlığı hizmeti için gelmiştim.”

“Tabii, buyurun, oturun. Size mektup kâğıdı ve kalem getireyim.”

Hyo Yeong tam eğilip tezgâhın altında duran mektup arkadaşlığı hizmetinde kullanılan mektup kâğıdını çıkarıyordu ki...

Şangırt!

Masanın yakınlarından yüksek sesle bir şeyin kırılma sesi duyuldu. Hyo Yeong başını kaldırmasa da ne olduğunu anlamışa benziyordu. Seon Ho'nun eşinin Fransa'dan getirdiği vazoydu.

“Ah, bu...”

Bereli adam şapkasını çıkarmış, başını kaşıyordu. Tıpkı Jean-Jacques Sempé'nin *Elma Surat'ın Akıllalmaz Hayatı* kitabındaki gibi alnına varıncaya kadar bütünüyle kıpkırmızı olmuştu.

“Ben temizlerim, siz bırakın.”

“Aman, normalde böyle sakar biri değilimdir...”

Hyo Yeong, gazete kâğıdı çıkarıp eldivenli elleriyle önce büyük parçaları topladı. Aklına Seon Ho'nun okuduğu “Paramparça” şiiri geldi. *Belliydi böyle olacağı*. Vazo masanın ortasında olsaydı keşke. Bereli adam, dağcı çantasını masaya koyarken köşede duran vazoyu fark etmeden itmişti.

“Zararını karşılayacağım.” dedi müşteri, yerleri süpüren Hyo Yeong'a hafifçe eğilerek.

Sergilenen mektup kâğıtları buruşur veya kirlenirse müşteri-den tazminat talep edilmez, hemen atılırdı. Seon Ho'nun işletme prensibi Geulwoll'de vakit geçirenlerin anılarının huzurlu olmasıydı. Ancak vazo meselesinin nasıl çözüleceği bilinmiyordu. Hyo Yeong, patronuyla iletişime geçeceğini söyledikten sonra

hemen dükkândan çıktı ve koridorda durdu. Telefon konuşmasının müşteriye utandırabileceğinden endişelenmişti.

“Şaşırmışsındır. Sen de kendine dikkat et, yaralanma.”

“Parasını ödemek istiyor, ne yapalım?”

“Değerini ben de bilmiyorum. İlk kez gelen bir müşteri miydi acaba?”

“Bilmiyorum. Bereli bir beyefendi, ellili yaşlarının sonunda. Ya da altmışlarının başında.”

“Aa! Müdavimimiz! Yeonhee İlkokulu’nun müdürü!”

Seon Ho’nun sesi, aniden keyfi yerine gelmiş gibi yükseldi. Yeonhee İlkokulu Geulwoll’e beş dakika uzaktaydı. Yeonhwa Apartmanı’nın hemen arkasındaydı.

“Hocama sorun olmadığını söyle ve selamımı ilet. Yeonhee Mahallesi’nde Geulwoll’ü en çok sevenlerden biridir, ziyaret ettiği için bile minnettarız.”

“Ben bugün ilk kez gördüm de, ne zamandan beri müdavim?”

Geulwoll’ün Yeong Kwang’dan başka müdaviminin olması Hyo Yeong’a tuhaf gelmişti. Patron Seon Ho, bunca zaman gerçekten gayretle çalışmıştı.

“Hatırlamıyorum. Hani bir arkadaşınla yeni okul döneminde yakın olursun, birkaç ay geçince ne zaman bu kadar yakın olduğunu hatırlamazsın bile, değil mi?”

Hyo Yeong ilkokuldaki en iyi arkadaşını hatırladı ve sessizce hak verdi. Düşününce Patron Seon Ho pek yanlış söz etmezdi.

Telefonu kapatan Hyo Yeong tebessüm ederek tekrar Geulwoll’e döndü. Müşteri, kırık cam parçalarını koyduğu gazete kâğıdını bantla sarıyordu.

“Teşekkür ederim beyefendi. Gerisini ben hallederim.”

“Gerek yok. Bitti zaten. Ödemesini nasıl halledebilirim?”

“Patron sorun olmadığını söyledi. Dert etmemenizi ve Geulwoll'e her zaman gönül rahatlığıyla gelmeye devam etmenizi diye rica etti.”

Müşteri gülümseyerek başını salladı. Gazeteye sarılı çöpü kendisi atmak istediğini söyleyince Hyo Yeong daha fazla üstelenmedi ve istediği gibi yapmasına izin verdi.

“Ah, bir de bu.”

Müşteri, sırt çantasından bir poşet çıkarıp Hyo Yeong'a uzattı. İçinde bir buz paketi ile birlikte dilimlenmiş salatalık vardı ve serindi.

“Dağda yemek için hazırlamıştım ama yürüyüşçülerle paylaşmak için fazla almıştım. Bu poşete hiç dokunmadım...”

Müşterinin bir şeyler verme isteği o kadar içtendi ki Hyo Yeong reddedemedi. Müşteri Geulwoll'den ayrılınca Hyo Yeong poşetten bir salatalık alıp ktır ktır yedi. Ağzının içi dolu dolu doluydu ve yaz mevsimi âdeta ağzının içinde katır kutur ve serin serin dağılıyordu.

2

Geulwoll Çalışma Günlüğü

- Tarih: 23 Temmuz, hafta sonu
- Hava: Güneşli
- Personel: Woo Hyo Yeong
- Ziyaretçi sayısı: 33
- Kart ile satış: 381,000 won
- Nakit satış: 15,000 won
- Toplam satış: 396,000 won
- Online mağazamız: 8 işlem
- Gelen Ürünler:
 - Kaweco Kartuş: Siyah: 4 adet / Kahverengi: 3 adet
 - Küçük Boy Inkwood Parfüm : 4 adet
 - *Mektup Yazma* Teknikleri kitabı (Mevcut mağaza stoğu: 31 adet)
 - Paketleme poşetleri: Küçük/Orta/Büyük

Stoku Tüklenen Ürünler:

- Magnet (Az miktarda stok kaldı.)

Notlar: İki hafta önce işinden ayrılmayı bekleyen otuzların başındaki bir kadın teşekkür kartı almak için gelmişti ve tekrar uğradı. Gelen tepkilerin çok güzel olduğunu ve bugün de beş adet *Switzerland Wood* kurşun kalem alıp hediye etmek istediğini söyledi. Patron Seon Ho'nun kitap koleksiyonu da sayıca fazla olmasa da istikrarlı bir şekilde satılıyor. Cam raflarda Geulwoll'ün küçük penceresi ve gökyüzünün yansıması çok güzel görünüyor. Cep telefonu ile pencerenin fotoğrafını çeken müşteriler epey fazla, bu yüzden her gün özenle siliyorum. Bugün mektup arkadaşlığı için gelen müşteri sayısı on beşi geçti. Masalar tamamen dolu olduğundan bazı müşteriler yakındaki kafe-de mektuplarını yazıp geleceklerini söylediler. Ha Yool'ün büyümesi gibi Geulwoll da hızla büyüyor!

Birkaç gün sonra mesai bitimine doğru Hyo Yeong stokları kontrol etmeden günlüğünü doldurdu. Saat beş buçuk gibi hatırında kalan o müşteri geri geldi. Yeonhee İlkokulu'nun bere takan müdürüydü. Patron Seon Ho ile birkaç kez sohbet ettiğinde tanışıklıklarından bahsettiği aklına geldi. Mektup arkadaşı hizmetini kullananların listesini yazarken kendi kendine isimleri de ezberlemişti.

Bereli müşterinin adı Keum Won Cheol'dü. Mektup kâğıdı almaktan çok genellikle mektup arkadaşlığı hizmetini kullanmak için geldiğini söylemişti. İki haftada bir, üç haftada bir. Bu zamana kadar Seon Ho'nun çalıştığı vakitte, sadece perşembe günleri geldiğinden Hyo Yeong, Won Cheol'ün müdavim olduğunu bilmiyordu.

Won Cheol bu sefer de kocaman bir dağcı çantasını sırtlamış hâlde gelmişti, tezgâhın önüne sırt çantasını küt diye koyup çantanın içinden gazete kâğıdına sarılı, içine çiçek buketi yerleştirilmiş bir vazö çıkardı. Bir yetişkin yumruğu büyüklüğündeki sarı, kırmızı ve pembe renklerdeki güller bir aradaydı. Vazö kare şeklinde, desenli bir seramikti ve renk renk güllerle bir araya gelince tuhaf bir his uyandırıyordu.

“Bunlar bizim evin çatısında yetiştirdiğim güller. Buraya çok yakışacağını düşündüm.”

“Teşekkürler. Çok güzeller.”

“Vazö için ne yapacağımı bilemeyip aradım, baktım ama ne kadar arasam da kırılan vazö epey pahalı gibiydi. Patronla görüşünce bizzat değerini soracağım, haha.”

Won Cheol, mesai saatinden sonra benzer bir vazö aramaya çıkmış ama kolayca bulamayıp çaba sarf ettiğini söyleyerek kahkaha atmıştı. Hyo Yeong, üzölüp en azından çiçek vereyim diyerek çatıya çıkıp gül saplarını makasla tek tek kesen adamın hâlini hayal edince epey sevimli geliyordu.

“Gerek yok. Patron da zaten sorun olmadığını söyledi...”

“Kıymetli bir şeydir diye düşündüm.”

Won Cheol endişeli ifadeyle Hyo Yeong’a baktı. Başkasının eşyasının kendininki gibi kıymetli bilinmesi kolay bir şey değildi. Henüz yaşı otuzu geçmemiş olan Hyo Yeong’dü ama bu duygunun ne kadar kıymetli olduğunu biliyordu.

Tekrar sorun olmadığını söyleyerek Hyo Yeong vazoyu adamdan aldı ve masanın tam ortasına koydu. Tezgâhın üzerinde baktığında biraz demode göründüğünü düşünmüş olsa da beyaz masanın üzerine konunca düşündüğü kadar kötü görünmüyordu.

“Bu kadarı yeterli gibi!”

“Gerçekten mi?”

Kocaman gülümsemesiyle birlikte Won Cheol'ün yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Her zamanki gibi mektup arkadaşına mektup yazıp gideceğini söyleyerek mektup kâğıdını alıp masaya oturdu. Won Cheol, 1.0 mm'lik ahşap bir tükenmez kalem seçti. El hareketlerine bakılırsa yazdıkları elini pek kaldırmadan, uzunca yazılan tarzda karakterlere benziyordu. Her yöne özgürce dolaşan kalem, mektup kâğıdının üzerinde gezinmeye başladı. *Her dışarı çıktığında beresini takan, çatısında gül yetiştiren, gençlere karşı bile oldum olası saygılı hitaplarda bulunan bir yetişkinin mektubu nasıldır acaba?* diye düşündü Hyo Yeong ama merakını bastırarak tezgâhın bir tarafında asılı keten perdenin ardına saklandı.

Alıcı: Herhangi birine,

Hâliniz vaktiniz yerinde midir?

Bütün gün sıcak nefesler veren, ansızın esen, hediye gibi bir rüzgârda başını çevirten bir yaz bu.

İlk verilen selama göre acaba aşırı samimi mi oldu diye düşünsem de, mektup kâğıdının üzerinde olmasa bile bir vakit tanımadığım birine böyle iç ısıtan sözler etmek isteyip cesaretimi toplayarak önce hâl hatır soruyorum.

Yakında altmışıma basacağım.

Yaş alsam da “erkek adam dediğin şöyledir” mantığından dolayı mıdır bilmem, arkadaşlarıma içimdeki yumuşak tarafı açmak pek kolay olmuyor.

Bu yüzden anonim olmanın verdiği güce dayanarak birkaç satır karalıyorum.

Gülleri seven bir karım vardı.

Eski bir vantilatörün tıkır tıkır dönüp durduğu ilkbaharda, çatıda bahçeyle ilgilenip gelen karımın tırnaklarına kapkara toprakların girdiğini görmüştüm.

O kadar güzel olsa da niye çıplak elleriyle dallara dokunuyor ki? Ellerini incitebilirdi.

Şakayla karışık söylenirken oturtup karımın tırnaklarını kestim.

Karım, kısa kesilmiş tırnaklarına bakarken gülümsedi.

"Güzel şeyler görünce çıplak ellerimi uzatmadan duramıyorum," demişti.

Artık o güzel şeylerle tek başıma ilgilenir oldum.

İki yıl önce karım gökyüzüne gitti ve her şey benim payıma düştü.

Ne zaman sulayacağımı, saksıların yerini ne zaman değiştireceğimi, budamanın nasıl yapılacağını bile bilmiyorum.

Bunları soracak vakit olmadı çünkü karım hemencecik zayıfladı ve ufacık kaldı.

Bir gül kadar bile yaşayamadı, bir gül kadar bile...

Hayatın içine sinmiş karımın hatıraları hâlâ boğazımı gıdıkıyor.

İçimdeki bu coşkulu duyguları yatıştırmak için duygularımı bastıra bastıra yazdığım bir mektup gibisi yok.

Yaşlı adamın hikâyesini sonuna kadar okuduğunuz için teşekkürler.

Karımı birine anlatmanın böyle ufak bir teselli olacağını tahmin etmezdim.

Mümkün olduğunca sağlığınıza dikkat etmenizi dilerim.

Kismet olursa tekrar görüşmek üzere.

Gönderen: Herhangi biri

Tık diye bir sesle beraber tükenmez kalemı kapatan Won Cheol, güneşten yanmış elleriyle mektup kâğıdını katladı. Hyo Yeong ancak o anda Won Cheol'ün tırnaklarında kapkara kirler olduğunu fark etti. Acaba güllerle ilgilenirken toprak mı bulaşmıştı? Won Cheol, özenle mühürlenmiş mektup zarfını elinde tutarak tezgâha yaklaştı. Won Cheol'ün simgesi beş yapraklı, ismi bilinmeyen bir çiçektir. Hyo Yeong mektup arkadaşlığı hizmetine katılanların listesinin olduğu dosyayı çıkardı. Won Cheol listenin en altına telefon numarasını ve işaretini aynen kopyalayıp çizdi.

“Yazınız çok havalı.”

Hyo Yeong, isim hanesinde yazılı “Keum Won Cheol” yazısına bakıp hayran kaldı. *Güzel yazı* dedikleri bu olsa gerekti. Kesinlikle Won Cheol'ün mektubunu seçen kişinin şanslı olacağını da düşündü.

“Yok canım, bizim zamanımızda elle yazdığımız şeyler çok olduğundan böyle.”

Utangaç ifadesiyle beresini düzelten Won Cheol, mektup arkadaşlığı kutusuna doğru yürüdü. Dalgınlıkla eline aldığı mektup kâğıdının sağ üst köşesinde sadece gözleri olmayan ağız, burun ve kulakların çizildiği bir yüz işareti görüldü. Daire içine alınmış sıfatlardan “yürüyüş yapmayı seven” ifadesini görünce Won Cheol'ün ilgisini çekti. Kendisi de her hafta sonu yürüyordu ve yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki parkta yürüyüş yapmaktan keyif aldığı için bir yakınlık hissetmişti.

Merhaba.

Pencerenin ötesinden, üst üste yığılmış çatıların görüldüğü bir yerden birkaç satır yazıyorum.

Hava biraz ılık ama serin. Biraz yürüyünce boncuk boncuk terlense de bir süre durunca hemen soğur ya, işte tam da öyle bir hava.

Atkı getirmediğim iyi oldu. Getirmiş olsaydım boncuk boncuk değil, şıpır şıpır terlerdim.

Tam soğuk algınlığına yakalanmalık bir hava ama benim için endişelenmezsin, değil mi?

Bu yüzden ben de artık senin için endişelenmemeyi düşünüyorum. Haha.

Ama bugün de senin aldığın parfümü sıkıp evden çıktım.

Hediye almıştım ama bu koku benim zevkime uyuyor. Anlaşılan senin her şeyini epeyce sevmişim.

Çok komik, değil mi? Sonuçta aynı gökyüzünün altında farklı günler yaşayacağız. Bu epey hüznü.

Böyle tesadüfi bağlar da oluyor işte, öyle değil mi?

Artık iyiyim, bu yüzden hadi git. Beni gerçekten sonsuza dek olmak üzere terk et.

Seni bulmanın zor olduğu bir yerde günlerinin tadını çıkarak yaşa.

Aklıma gelince oldukça hüznü gökyüzüne bakacağım.

“Oo, bu hem şiir gibi hem de şarkı sözü gibi...”

Won Cheol'ün kendi kendine konuşmasına Hyo Yeong keten perdenin arkasından başını çevirdi. Ardından Won Cheol konuşmaya devam etti. “Bu mektup burada epey uzun süre kalmış gibi görünüyor. Kışın gönderilmiş bir mektubu henüz alıyorum.”

Hyo Yeong ayağa kalkıp tezgâhın önünde durdu. Won Cheol'ün dediği gibi o mektup Hyo Yeong buraya geldiğinden beri hep orada duruyordu. Zarfın üzerindeki yazım tarihine bakıp özellikle kolayca ulaşılabilir bir yere koymuştu ama bu da bir kader olsa gerek, uzun süre alıcısı ortaya çıkmamıştı. Yine de bugün nihayet bir bağ kurmuş gibiydi.

“Acaba şimdi iyi biriyle bir araya gelmiş midir?”

Won Cheol kendi kendine konuşurken Hyo Yeong'a döndü ve başını çevirdi.

“Bazen burada böyle genç arkadaşların yüreklerini mektuplarla gözlemleyebildiğim için memnunum. Benim yaşımdaki birinin yirmilerinde, otuzlarındaki bu arkadaşlarla arkadaş olması zor. Ama mektuplarda bu arkadaşlarla açıkça duygularımızı paylaşabiliyor olmamız ne güzel.”

“Sevindim. Görünüşe göre hoşunuza giden bir mektup seçmişsiniz.”

“Havalı bir genç. Kısa bir mektup ama duygularını ne kadar dikkatle incelediği görülüyor.”

Won Cheol, genç arkadaşlar için çorak bir dönem olmasına rağmen böyle romantizmi bir kenara bırakmayıp yaşadıkları için minnettar duygularının olduğunu da ekledi. Hyo Yeong'un berrak gülümsemesiyle Won Cheol bıraktığı mektubu mektup arkadaşlığı kutusuna yerleştirdi. Gerçekten *güzel* bir yazıydı. Hyo Yeong, hemen şimdi mektup arkadaşlığından bir mektup yazıp Won Cheol'ün mektubunu açıp bakma isteğine zorlukla direndi.

Yerine dönen Hyo Yeong, mektup arkadaşlığı katılımcı listesindeki Won Cheol'ün el yazısını tekrar hayranlıkla inceledi. Yatay çizgilerin sol alttan sağ üste hafifçe eğimli bir şekilde yükselmesi, abartılı değildi ve hoştu. Yuvarlaklar da eğri büğrü olmaksızın düzgündü ve kelimelerin ilk harflerini şekilli yapıp geri kalanını düzgünce bitiyordu.

Birden kafasına esince Hyo Yeong diğerlerinin el yazılarını da inceledi. Birbirinden farklı yazı stilleri, kendilerini ifade eden simgelerin hepsi insanların benlikleriyle doluydu. Listeye bakarken dünyada bu kadar çok insanın kendi “sözleriyle” yaşadığı-

nı düşünmek tuhaf hissettirmişti. Üniversiteye girdiği ve uzak memlekette senaryo yazmaktan büyük keyif aldığı dönem, okula giderken tıka basa dolu metrodaki insanları seyrettiği zamanlar olmuştu. Şu bir sürü insanın kafasının içinde hangi anılar, hangi zevkler, hangi acılar kalmış acaba diye düşünerek yazdığı senaryonun kaç kişiye dokunabileceğini... Bu belirsizlik duygusu ürkütücü de olabiliyordu.

Böyle düşüncelere dalmışken bir yunus simgesi fark etti. Ha Joon'un seçtiği mektup arkadaşlığı mektubunda çizili olan simgeydi. Ha Joon'un cevap yazmayı düşünmediğini söyleyip sadece mektubu alıp gittiğini hatırladı. Hyo Yeong, yunus simgesinin yanındaki tanıdık ismi okudu. Cha Yeong Kwang. Başını kaldırdığında hâlâ karşıdaki Yeonhwa Apartmanı'nda perdeler çekili görünüyordu. Uykusuzluk çektiğinden karartma perdeleri taktırmıştı.

Böylece on gün geçti. Müşterilerin azaldığı vakit geldiğinde Hyo Yeong, Geulwoll'ün penceresinden dışarının videosunu çekti. Yan taraftaki pencere küçüktü ama durunca konumu gereği farklı manzaraların keyfi sürülebiliyordu. Sağ tarafında durunca rengârenk çatılar, sol tarafında durunca dümdüz uzanan yol ve yolun sonundaki apartman blokları görünüyordu. Bugün berrak gökyüzünde bir miktar pamuk şekeri fırlatılıp yerleşmiş gibi yumuşacık bir bulut parçası süzülüyordu. Fotoğrafı çekmez Instagram'da Geulwoll'ün bugünkü fotoğrafıyla birlikte kısa bir not paylaştı. *#MektupDükkânıGünlüğü* etiketini de ekledi. Birkaç gün önce Patron Seon Ho'un önerisini almış, ara sıra Geulwoll'ün fotoğraflarını ve günlüklerini paylaşıyordu.

Tam gönderi butonuna basıyordu ki telefonuna annesinden gelen bir mesaj belirdi.

Yeonhee Mahallesi'ndeki stüdyo dairene ablanın mektubunu gönderdim. Senin mektubun olduğundan sen bilirsin.

Ablasının hâlâ cevapsız mektuplar göndermesi, annesinin bu mektubu istikrarlı bir şekilde Hyo Yeong'un evine kadar yollaması... Ayrıca ablasının hâlâ gerçek dünyaya dönmemiş olması... Hyo Yeong, ansızın içini kaplayan huzursuzluğu aklından çıkarmak için Won Cheol'ün getirdiği vazoya doğru çevirdi başını. Gül yapraklarının uçları çabucak sararıp kurumuştur. Seon Ho, bu akşam çocukları uyutup yeni çiçekle dükkâna uğrayacağını söylemişti. Çiçekler açıyor, soluyor, çocuklar ağlıyor, uyuyor, bahar yaza doğru akıp gidiyordu. Ama ablası, mektupların ardına saklanıp hâlâ yüzünü göstermiyordu.

Niye gönderiyorsun ki? Hem de ben hiçbirini okumazken.

Mesajı gönderince annesi daha fazla bir şey yazmadı. İçindeki sıkıntıyla Hyo Yeong, yan taraftaki pencereyi ardına kadar açtı. Ağustosun ani, ılık rüzgârı çarptı yüzüne. Seul'ün gökyüzü, öğle sıcağını kucaklarken sımsıcak esinti gönderiyor, insanları kızdırıyordu.

Tam o sırada Geulwoll'e papyonlu bir müşteri geldi. Bu, muhasebeci olarak çalıştığından bahseden Seong Min Jae'ydi. Bugün yazlık takım elbisesinde hiçbir ıslaklık yoktu. Min Jae, Hyo Yeong'a geçen seferki yardımından dolayı teşekkür edip onu selamladı ve hemen mektup arkadaşlığı hizmetine başvurdu.

“Vazo değişmiş? Güller çok güzel.”

Güllerin uçları kurumuş olsa da birinin gözünde hâlâ güzeldi. Hyo Yeong, yazmak için materyallere ihtiyacının olup olmadığını sorunca Min Jae başını iki yana salladı. Hyo Yeong sadece mektup kâğıdını uzattı ve tezgâh perdesinin arkasına geçip oturdu. Bir süre içini rahatlatacak zamana ihtiyacı vardı.

Min Jae, Geulwoll'ün pembe duvarlarına bakıp hafifçe gülmüsedti. Öğleden öncesine kadar şirkette baş ağrısı çekmiş ve yarım günlük izin kullanmıştı. En azından bir hastaneye uğrama fikriyle şirketin kapısından çıkar çıkmaz nedense bir anda iyileşmişti. Gerçekten eve gitse utanç vericiydi, tekrar işe döneyim dese yazık olacaktı. Derken aklına gelen yer Geulwoll oldu. Son zamanlarda iş yoğunluğundan uğramaya fırsat bulamadığı bu yeri, “kendine dair sohbet edebileceği alanı” özlemişti.

Yavaş yavaş derin nefes alan Min Jae birkaç gün öncesinde bir iş arkadaşından hediye olarak aldığı divit kalemi çıkardı. Gövdesi uzundu ve kesinlikle bir büyücünün asası gibi görünüyordu. Kaligrafide kullanılan bu divitin hafifçe bastırınca bile ucu kolayca çatladığından parmaklarının gücünü dikkatlice ayarlamalıydı. Çok sayıda cümle yazmak için rahat bir gereç değildi ama Min Jae bugünün mektubunu daha özenle ve dikkatle yazmak istiyordu.

“Bugün hediye gibi bir gün. Tesadüfen yarım gün izin kullanıp geldim de.”

Min Jae'nin sözlerine karşılık keten perdenin ardındaki silüet hareket etti. Hemen ardından başını usulca uzatan Hyo Yeong, “Efendim? Bir şeye ihtiyacınız mı var?” diye sordu.

“Yok, hayır.”

Min Jae, *ha ha* diye gülerek yeniden mektubuna odaklandı. Evrak çantasında özenle tuttuğu divite özel bir mürekkep çıkar-

dı. Morun hafifçe karıştığı parlak mavi renkle, sevimli boyutta, gösterişli 30 mililitrelik minik bir cam şişede duruyordu. Yunus sürüsünün neşeyle yüzdüğü ferahlatıcı bir deniz rengindeydi.

Hemen sonrasında mavi mürekkebi emen divit, mektup kâğıdının üzerinde denizi yaratmaya başladı.

Alıcı: Birine,

Merhaba!

Huzurlu bir yaz günü mü geçiriyorsunuz?

Yazdığım mektup zarfını alan kişinin şu an hangi saatte, hangi mekânda mektubumu okuduğunu merak ediyorum.

Bu aralar bir kitap okumaya başladım, ilk sayfadan ilgimi çeken bir cümle vardı.

Yazar Guy Davenport'un Okumaya Dair isimli deneme kitabıydı.

Kitap okuma eyleminin o kitabın okunduğu odaya, sandalyeye, mevsime yapışıp kaldığını anlatan bir cümleydi.

İnsanın bir kitabı okuduğu zamanı ve mekânı tümüyle hatırladığına dair söz, tuhaf bir şekilde kalbime dokundu.

Yazımın da mektubumun da birinin zaman ve mekânında onunla birlikte kalması çok harika bir durum.

Uzun süredir roman yazarı olmak hayalimdi.

Hayalimi sırtlanacak cesaretim olmadı ve erken yaşta çalışan biri oldum ama son zamanlarda işten sonra bir iki paragraf roman benzeri şeyler yazıyorum.

İyi olmadığını bilincindeyim ama ne fark eder ki?

Yapmak istediğim işten vazgeçmeyip ona tutunmak benim dünyayı sevme biçimim.

Sizin de hâlâ kalbinizi küt küt attıran bir şey var mı?

Eğer cevap yazabilerseniz sizin hikâyenizi duymak isterim.

Öyleyse, mutluluk diliyorum!

Gönderen: Papyon

Hyo Yeong'un duygu durumundan farklı olarak mektubunu yazmayı bitiren Min Jae serbest ve sakin hareketlerle bir ıslak mendil çıkarıp divitin ucunu sildi. Sırasıyla, tek seferde, birer birer halletmek onun yaşam tarzı mıydı acaba? Hyo Yeong, tezgâha karnını hafifçe dayamış, Min Jae'nin hareketlerini izliyordu. Divite deri bir kapak geçiren Min Jae, masaya koyduğu eşyalarını yavaşça evrak çantasına yerleştirdi. Fermuarın iç kısmında, iç ceplerinin her birinde belirli yerler varmışçasına tereddüt etmeden eşyalarını yerleştirdi.

Min Jae, Hyo Yeong'un yönlendirmesiyle mektup arkadaşlığı hizmetine katılanların listesine adını yazdı. Düzgün ve kıvrımlı çizgilerin uyumla birleştiği bir el yazısıydı. İşareti tahmin edileceği üzere bir papyondu. Min Jae hemen mektup arkadaşlığı kutusundan bir mektup seçti. Zarfları teker teker eline alıp gönderenin yuvarlak içine aldığı sıfatları okudu. Acaba hangi kombinasyon Min Jae'nin dikkatini çekmişti? Bir mektup seçen Min Jae, Hyo Yeong'a döndü ve zarfı hafifçe sallayıp gösterdi.

"Seçtiniz mi?"

"Evet, bu olsun."

Min Jae tezgâhın önünde durup zarfı açtı. Anlaşılan, mektubu orada okuyacaktı. Hyo Yeong zarfın üzerindeki tanıdık el yazısına bakıp hafifçe gülümsedi. *Adsız Çekirge*, bu Won Cheol'ün yazısıydı.

"Ah... Ha..."

Son satıra kadar okuyan Min Jae, iç çekişe benzeyen bir hayranlık nidası çıkardı. Hyo Yeong, Won Cheol'ün nasıl bir mektup yazıp da ilk kez okuyan birinin yüreğine bu denli dokunduğunu merak etmişti.

“Gafil avlandım.”

“Efendim?”

Kıkırdayan Min Jae mektup zarfını evrak çantasının içine katlayıp koydu.

“Bugün yarım gün izin kullanmakla iyi etmişim gibi görünüyor.”

Min Jae, Hyo Yeong'a hafifçe başını eğerek selam verip hızlı adımlarla Geulwoll'den çıktı. Adımları neşeli ve yumuşaktı.

3

Tatil günüydü. Hyo Yeong ertelediği ev işlerine koyuldu. Dokuz kiloluk tamburlu çamaşır makinesi sadece bir adet ince yatak pedi konulsa bile tıka basa doluyordu. Yakınlarda bozuk parayla işletilen bir çamaşırhane vardı ama çamaşır makinesi ve kurucuyu çalıştırmak için en az on bin won harcamak gerekliydi. Daracık odada çamaşır makinesinin dönerken çıkardığı *vin vin* sesi duyuluyordu. Hyo Yeong camı yarıya kadar açtı ve jaluzileri indirdi. Dışarıdan bir moto kuryenin sesi geldi.

Neden gelmedin? Seni görmek için buraya kadar gelmiştim.

Bu, iki gün öncesinde gelen üniversite arkadaşı Eun Chae'nin mesajıydı. Ha Yool'ün yüzüncü gün kutlamasına gittiğinden bahsediyordu. Bu kadarının fazla olduğunu ima ettiği sözleri kırgınlık barındırıyordu. Hyo Yeong, birinin onu hâlâ hatırlıyor olmasının sevinci ve herkesin onu hiç tanıımıyormuş gibi ortadan kaybolmasını dilediği iki duygu arasında kalmıştı. Yastıkla yüzünü kapayarak yatağa uzandı. "Baksana, sen de ablanla aynıymışsın," diye sitem eden annesi, "Hyo Min'e acı mıyor mu-

sun? Tek başına ailemizin belini doğrultacağını söyleyerek ne kadar çaba harcadı,” diyen babası ve “Bu yüzden sadece derslerinde başarılı bir abla olarak kalsaydı. İşmiş, ne işi!” diye haykıran Hyo Yeong’un sesi kafasının içinde yankılanıp duruyordu.

Hyo Yeong , işe yaramaz sesleri zihninden kovmak istercesine Hyo Yeong yastığı fırlatıp doğruldu. Mesaj atan Eun Chae’ye teşekkür ederek, “Yakında görüşelim,” diye yanıt yazdı. Eun Chae, Hyo Yeong’un mesajını bekliyormuş gibi daha bir dakika geçmeden cevap yazdı.

Ne zaman? Ciddi misin?

Evet. Ciddiyim! Burada, izin günlerimden birinde buluşalım.

Hey, Woo Hyo Yeong.

Ne?

Aferin sana.

Ne için?

Biraz dinlen diyorum. Sana kalsa asla böyle şeyler yapmazsın.

Kıkırdadı. Eun Chae’nin yakın zamanda Seon Ho *seonbae*-nin dükkânı Geulwoll’e uğrayacağını yazdığı mesajını okuyordu ki çamaşırların yıkandığını bildiren sesi duydu. Kurutma askı-

sına yatak pedini serdikten sonra birden aklına mesaj gönderen Eun Chae'ye teşekkür mektubu yazmak geldi. Geulwoll'ün yarı zamanlı çalışanıydı ve çalışalı yarım yıl olacaktı ki bir kez bile mektup yazmamış olması şaşırtıcıydı.

“Aa? Woo Hyo Yeong, tatil gününde ne işin var burada?”

Hâki renkli önlüğünü giymiş Seon Ho, Hyo Yeong'u görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gök mavisi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

“Bugünlük müşteriyim. Mektup yazacağım.”

“Müşteri olarak geldim deyip hemen senli benli konuşmaya başladın, ha? Sen de kimsin? Heo Eun Chae gibi konuştun.”

“Daha neler.”

“Ha Yool'ün yüzüncü gün kutlamasında Eun Chae gün boyu seni aradı.”

Hyo Yeong cevap vermeden arkadaşına göndereceği kartpostalı seçti. Üzerinde yazı yazan bir el çizimi olan illüstrasyon kartpostalı bu. Uzun uzun yazı yazacak öz güveni yoktu ve sadece içinden geleni samimiyetle aktarabilmesinin yeterli olduğunu düşündü.

“Bununla yazmayı bir dene. Bu seferki yeni stoklamayı istediğim dolma kalem, yazarken hissiyatı nasıl bak bakalım.”

“Ben ne anlarım? Kalem işini sen daha iyi bilirsin, patron.”

“Woo Hyo Yeong'un aşırı hassas, aşırı detaycı karakterinin olduğunu bilmez miyim?”

Seon Ho dolma kalemi masaya bıraktı. Hyo Yeong başını iki yana sallayarak kalemin kapağını açtı. Sade tasarımlı, plastik bir dolma kalemdi. Yanında açık duran deneme kâğıdına bir şeyler

karalayıp baktığında kalemin içindeki taze ve koyu yeşil mürekkep akıyordu.

“İyiymiş. Kartpostala da iyi oturuyor.”

“Kalın kâğıtlarda daha iyi durur sanki. Fiyatı da çok değil, beğendim.”

Hyo Yeong’un tepkisi hoşuna gitmiş gibi Seon Ho başını salladı ve tezgâha doğru yöneldi. Ardından kemik dosyayı eline alıp özenle mektup zarflarını katladı. Temiz ve gereksiz detaylardan uzak hareketlerini izleyince tıpkı bir mektup atölyesine gelmiş hissi yaratıyordu. Hyo Yeong papyonlu müşteri gibi arkadaşına göndereceği mektup yazısını önce deneme kâğıdına yazmaya karar verdi. Hazır eline bu güzel kalem de geçmişken temiz ve güzel bir kartpostal göndermek istiyordu. Geulwoll’de çalışan ve müşteri olduğu anların hissi farklıydı. Farklı türde bir rahatlık hissiyatıyla Hyo Yeong ufaktan tebessüm edip yazısını yazdı.

Tam o sırada, Geulwoll’de tanıdık bir yüz belirdi. Birinci katteki fırının sahibinin karısı, Kabak Emlak’ın patronu Kwon Eun Ah’ydı bu.

“Patron, biraz ekmek almaz mıydınız?”

“Yaa, neden yine bunlardan getirdin?”

Eun Ah ekmek poşetini uzattığında Seon Ho abartılı ton ve jestleriyle onu güldürdü. Kısa bir sohbetle havadisleri paylaştılar. Ardından Eun Ah’nın bakışları masada oturan Hyo Yeong’a kaydı.

“Bugün küçük hanım mektup mu yazıyormuş? İlk kez şahit olduğum bir manzara.”

“Personelimizin izin günü ama yine de dükkâna gelmiş işte.”

“Öyle demek. Randevuya çıkmayıp hem de?”

Şakalaşarak *ho ho ho* diye kahkaha atan Eun Ah, Hyo Yeong'un yanına oturdu. Ardından çantasından bir evrak zarfı çıkartıp konuşmaya başladı.

"İyi oldu. Bugün kültür merkezine gideceğim için yanımda getirmişt看, canım sen de bir bakmak ister misin?"

Sadece birkaç kez görüştüktan sonra "canım" diyerek samimi bir hitap kullanan biriydi Eun Ah. Hyo Yeong da rahatsız olmamıştı. Son zamanlarda kültür merkezinde şiir yazma derslerine başladığından bahseden Eun Ah, ilham eksikliğinden endişelenirken dolaptan yirmili yaşlarından kalma yazdığı mektup dizisini bulmuştu.

Rattan kutunun kapağını açtıktan sonrasında içinde elliden fazla mektup olduğunu söyledi.

"Asla havalı olmayan kocam bir yana, yakışıklı delikanlılarla yazıştığım mektuplar epey birikmiş. Ama karıştırırken fark ettim ki kocam da bana bir keresinde mektup yazmış. Sadece bir tane!"

"Vay, bu çok kıymetli! Bana da gösterebilir misiniz?"

"Tabii ki! Oku bakalım."

Eun Ah Hyo Yeong'a sert bir kartpostal uzattı. Üzerine mürekkeple bir kırlangıç resmi çizilmiş beyaz bir kartpostalı bu, oldukça pürüzlü yapıdaydı ama dokusu yumuşak olduğu için güzeldi.

Çok çalıştım.

Yarın erkenden hamuru yoğurup tekrar çıkacağım.

Sağlıklı bir evlat doğurduğun için teşekkür ederim, kimseye yük olmadan sadece dürüst ve doğru bir şekilde büyütelim onu.

Sana benzeyen bir çocuk olursa büyütürken pek zahmet çekmeyiz ama bana benzerse içini anlamak zor olur ve biraz bizi bunalabilir.

Kader diye düşünelim.

O zaman, kendine iyi bak.

“Ha ha ha!”

Hyo Yeong farkında olmadan bir kahkaha patlattı. Eun Ah’nın dediği gibi asla havalı bir yönü olmayan ama dürüst ve düzgün el yazılı fırıncı amcanın karakteri aynen görüldüğü gibi komikti.

Ne çok tatlı, ne çok tuzlu, taze bir lezzet sunan amcanın ekmelekleriyle de uyumlu gibiydi ayrıca.

“Hiç havalı bir yanı yok, değil mi? Eğlenceli de değil?”

“Yok canım. Yine de oluk oluk samimiyet akıyor, daha ne olsun.”

“Hayatım boyunca aldığım mektuptu, ilk doğum yaptığım zaman ve sadece bir tane, ah!”

Eun Ah kartpostalı ve mektup dizisini tekrar rattan kutuya yerleştirdi. Kültür merkezine gitme vakti geldiği için kalkması gerektiğini söyledi.

“Hazır gelmişken kocama hakaretler savurup söylenip gitmeliydim, yazık oldu.”

Eun Ah’nın bu yakınmasına Seon Ho mektup zarfını katlayan elini durdurdu ve “Patrona yurt dışına tatile çıkalım demediniz mi?” diye sordu.

“Tabii dedim. Ama ne oldu? Tek başına git, gel dedi. Ya da akrabalarla toplaşıp gidin dedi.”

“Ayy, otuz yıldır çalışmış, bir kez olsun dirlensin.”

“Aynen, ben de öyle diyorum, ah!”

Ellerini iki yana sallayan Eun Ah dükkândan ayrıldı, zarf katlamayı bitiren Seon Ho, dizüstü bilgisayarından Aoki

Hayato'nun *Days* adlı parçasını çalmaya başladı. Bu, Hyo Yeong'un en sevdiği şarkıydı.

Bir süre mektup kâğıdının önünde elleri hareket etmeyen Hyo Yeong, Geulwoll'de çalan şarkıyı ruhunda hissetti. Zihninde Aoki Hayato'nun ellerinin akustik gitar çaldığı bir sahne canlandı. Güneş ışığı vuran gitarın telleri, sıcak havayı içine hapsediyor, Aoki Hayato'nun parmak uçlarından sonbaharı çağırان yumuşacık bir melodi doğuyordu. Tellere vurduğunda çiçekler açan gazellerin müziğini dinlerken çay yapraklarının çay fincanında usulca dibe çöküşünün resmi çiziliyordu. Boya kokusu yayılan, iyice kurumuş bir sulu boya tablosu gibi bir müzikti. Kaç kez dinlese de sıkılmayacağı.

Yüreği ferahlayan Hyo Yeong nihayet arkadaşına göndereceği mektuba odaklandı. Geulwoll'de akıp giden bu dingin müziği dinleyince Hyo Yeong aniden birinin yanında zararsızca var olmanın ne kadar kıymetli bir şey olduğu fikrine kapıldı. Uzun süre yanında kalsa dahi sonunda kendisini değiştirme niyetinde olmayan kişileri düşündü. Hyo Yeong'un üniversiteye girdikten sonra çok geçmeden okuldan ayrılan Seon Ho ile hâlâ dostluğunun devam etmesi bu sebeptendi.

"İşte, personelimi iyi seçmişim."

"N'oluyor, birdenbire?"

Hyo Yeong yazmayı bırakıp Seon Ho'ya döndü.

"Müşterilerin sana karşı ne kadar rahat konuştuğunu fark etmiyor musun?"

"Öyle mi? Ben hep böyleydim."

"Değil mi? Bu bir yetenek, doğuştan gelen bir şey."

Seon Ho, koyu kaşlarını oynatarak memnun bir ifadeye büründü. Seon Ho başkalarına kolayca yaklaşan tipte biriysse Hyo

Yeong yerinde oturup insanların etrafına toplanmasını sakince izleyen bir tipti.

Okul yıllarında bile Hyo Yeong'a gelip kariyer danışmanlığı yapan arkadaşları epey fazlaydı. Hyo Yeong pek bir tavsiye vermeden sadece başını sallardı ama arkadaşlarının yüzünde çoğu zaman bilgece bir cevap bulmuş gibi memnun ifadeler belirirdi.

"Geulwoll'de beklendiği gibi başkalarının bahislerini iyi dinleyen kişiler olmalı. Konuşmak. Okumak. Yazmak. Nihayetinde hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Konuşmalısın ki yazsın."

"Dinlemenin nesi zor? Asıl zor olan kendinden bahsetmek."

Hyo Yeog omuzlarını silkti ve deminden beri uğraştığı, arkadaşına yazdığı mektuba geri döndü. Gayretle yazmasına yazmıştı ama yazdığı sadece üç cümle vardı önünde.

Eun Chae'ye,

Nasılsın? Ben iyiyim.

Yeşil mürekkep, bir süre önce kurumuş vaziyette sıradaki harfi beklemekteydi. İçinden Seon Ho'ya onun adına yazmasını rica etmek geçiyordu ki Geulwoll'e yine bir müşteri daha geldi. Bu, Yeong Kwang'dı.

"Uzun zaman oldu."

Seon Ho ile selamlaşan Yeong Kwang masanın başında oturan Hyo Yeong'a doğru dönüp hafifçe eğilerek selam verdi. Hyo Yeong istemsizce başını çevirip Yeonhwa Apartmanı'nın beşinci katına baktı. Perdeler tamamen açıktı. Açıkçası Yeong Kwang'ın hâli kötü görünmüyordu. Sakal izi olmayan pürüzsüz çenesiyle açık yeşil hırkası, düzgünce ütülenmiş bej pantolonuna şöyle bir bakınca dışarıya çıkıp buraya uğramış gibi duruyordu.

"Nasılsın?"

“Eh, her zamanki gibi. Fena değil.”

Webtoon şirketinden yeni eseriyle ilgili geri bildirim alıp gelmişti. Bugün bu kadar planla da olsa daha fazla ara vermeden yeni eserine güvenerek başlanması gerektiğini söyleyen yayının yönetmeniyle bir sefer daha iyi bir planla gelmesi için zaman tanınmasını söyleyen ekip lideri arasında biraz tartışma yaşanmıştı. O sırada tıpkı bir suçlu gibi oturan Yeong Kwang öylece dursa da enerjisi tükenmiş gibi hissetmişti.

“Ne kadar berbat ki? Hyo Yeong’a bir göstereyim. Bu çocuk, vaktiyle film senaryoları yazardı.”

Seon Ho’nun lafıyla Hyo Yeong panikleyip iki elini kaldırdı.

“Ben sinemadan elimi eteğimi çekeli çok oldu! Hiçbir şey bilmiyorum!”

Yeong Kwang hafifçe gülerek Hyo Yeong’un karşısına oturdu. Hyo Yeong, istemsizce mektup kâğıdını avuç içiyle kapattı. Sebebi, duraksamadan mektup yazan Yeong Kwang’ı görmüş olmasıydı. Artık en yakın arkadaşına bile bir hâl hatır sorduğu mesajı gönderemeyen kendisini ifşa etmek istemiyordu.

“Kime gönderiyorsun?”

“Arkadaşıma.”

“Aşk mektubu mu?”

Hyo Yeong başını iki yana salladı. Birlikte okuduğu bölüm arkadaşı olduğunu söyledi. Yeong Kwang, Hyo Yeong’un mektubuna şöyle bir gizlice bakıp sandalyeden yavaşça kalkarken konuştu.

“Fiş yazarken de fark etmiştim, el yazın çok güzel.”

Yeong Kwang’ın iltifatıyla Hyo Yeong utanmış gibi bakışlarını indirip kartpostala baktı. Ablası kadar derslerinde başarılı değildi belki ama okul yıllarından beri not tutma konusunda neredeyse okul birincisi olacak kadar iyiydi. Fosforlu kalem, tükenmez ka-

lem ya da kurşun kalem fark etmez, hepsiyle dengeli ve orantılı yazardı. İlkokuldayken miydi, tam hatırlamıyordu ama bir kere sinde ödev kontrolü yapan sınıf öğretmeni Hyo Yeong'un defterini çocuklara gösterip, "Hyo Yeong gibi temiz yazı yazan çocuklar ileride derslerinde de başarılı olur," diye övmüştü.

"Doğru söylüyorsun. Hâlâ iyi yaptığım bir şeyler kalmış."

Hyo Yeong o günkü olayı hatırlayıp gülümsedi. Sinema bölümünü bırakmış olması öz güvenini tamamen dibe vurmamıştı anlaşılan. Ya da şeftali gibi içi hassas ve yumuşak olan Geulwoll adlı bu mekânda farkına bile varmadan bir tür iyileşme yaşıyordu.

Hemen sonra müşteriler durmaksızın Geulwoll'ü ziyaret etmeye başladı. Yeong Kwang ofisine dönmek istemediğini söyleyerek Seon Ho'nun yanında kartpostalları paketlemeye yardım etti. Hyo Yeong'un da hissettiği üzere mayıs ayından beri müşteri sayısı gözle görülür şekilde artmıştı. Bu, hem Patron Seon Ho'nun çocuklarının bakımı arasında Instagram hesabıyla gayretle ilgilenmesi, hem de giderek beğeni sayılarının artma sebebi olan Hyo Yeong'un *#MektupDükkânıGünlüğü* paylaşımları sayesindeydi ama her şeyden çok mektup sevenlerin Patron Seon Ho'nun mektuplara olan samimiyetini hissetmelerinden dolayı olduğunu düşündü.

"Bir arkadaşım buradan bir defter hediye etmişti, merak edip geldim. Mekân gerçekten harika."

"Instagram'da fotoğraflar çok güzel çıkıyor. Burada birkaç fotoğraf çeksem sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki. Teşekkür ederiz!"

Patron Seon Ho neşeyle karşılık verdi. Kartpostal, kitap ve kırtasiye malzemesi alan müşteri çıkıp gidince hemen ardından mektup arkadaşlığı için müşteriler geldi. Otuzlu yaşlarda iki kadındı. Yakınlarda bir kafe işlettiklerini söyleyen müşteriler, aynı

anda mektup arkadaşlığı hizmetine başvurunca sandalye yetmedi. Sonunda Patron Seon Ho, Hyo Yeong'a seslendi.

"Hyo Yeong!"

"Efendim?"

"Yer yok. Sen kafeye gidip yaz da gel."

"Tamam patron."

Hyo Yeong, özür dileyen müşterilere gülümseyerek çalışan olduğu için sorun olmadığını söyledi. Geulwoll'den çıkmak üzereyken paketlemeyi bitiren Yeong Kwang birden birlikte gitmek için izin istedi.

"Bugün eve biraz geç dönmek istiyorum. Monitör ve tablete bakmaktan kafam bembeyaz oluyor sanki."

"Aa, öyle mi?"

"Rahatsız etmem ve sessiz sessiz dururum."

Yeong Kwang, kitaplıktan aşk mektupları derlemesi olan bir kitap çıkarıp aldı.

"Patron! Bunu alıyorum. Parayı hesaba yollarım!"

"Tamam!"

Düzenleme

Ny.ozlem

Yeonhee Mahallesi'nde Geulwoll'ün çevresinde şık tasarımlı kafeler epey fazlaydı. Hyo Yeong ile Yeong Kwang müstakil bir binaya, büyük pencereler ve vitraylarla süslenmiş duvarlarıyla göz alıcı bir kafeye girdiler. Soğuk *americano* sipariş edip yerine oturan Hyo Yeong tekrar arkadaşına göndereceği kartpostalına odaklandı. Yeong Kwang da pek konuşmayıp karşısına oturarak Geulwoll'den aldığı kitabı okumaya koyuldu. 1980'lerde aşk mektuplarının derlendiği bir kitaptı. Tam Yeong Kwang'a göre olsa gerek, ara ara kurşun kalemle cümlelerin altını çizdiği görülüyordu.

“Uykusuzluk çekiyor gibisin, sürekli kahve içmen sorun olmaz mı?” diye sordu Hyo Yeong düşünmeden ve anında pişman oldu. Bunu, Yeong Kwang kendisi bizzat söylememiştii. Hyo Yeong, Ha Joon'un seçtiği mektup sayesinde dolaylı olarak öğrenmişti. Neyse ki Yeong Kwang özellikle nereden bildiğini sormadı. Muhtemelen Seon Ho'dan duymuş olduğunu düşündü.

“Bu, tıpkı insanın borcunun elli milyon wonu geçtiten sonra elli beş milyon wona çıkmasına benzer bir durum. Uykusuzluk devam edince sabaha karşı saatin üçü ve sonra beşi geçmesine benziyor.”

“Böyle bir durumu borca benzetiyorsun. Borç deyince daha iyi anla— Boş ver.”

“Neyi?”

Hyo Yeong, “Bir şey yok,” deyip bakışlarını kartpostala çevirdi. Sonunda sıradan cümlelerle, “İyiyim” ve “İletişime geçtiğin için teşekkürler” gibi ifadelerle kartpostalını tamamladı. Memnun değildi ama her harfi elinden geldiğince özenle yazdığı için arkadaşının da çabasını takdir edeceğine inanıyordu.

“Ne zamandan beri Geulwoll’e gidiyorsun?”

“Bilmem ki. Geçen yıl ofis tutunca tesadüfen evimin karşısındaki bu dükkânı ziyaret etmiştim. Mayıs mıydı?”

“Epey olmuş. Geulwoll’ün müdavimisin yani.”

“Aynen öyle.”

Hyo Yeong kartpostalı kaldırdı ve üfleyerek mürekkebi kuruttu. İşaret parmağıyla harfleri hafifçe vurarak tamamen kuruyup kurumadığını kontrol ettikten sonra kartpostalı zarfa yerleştirdi. Üzerinde “Geulwoll” yazan bir çıkartmayı zarfın üzerine yapıştırıp başparmağıyla mühür basıyormuş gibi iyice bastırdı.

“Sinema bölümünü... Niye bıraktın?” diye sordu Yeong Kwang birden Hyo Yeong’a gözlerini dikip.

Hyo Yeong sakince konuşmaya çalıştı. Hayalleri suya düştü diye asık suratlı hâlini göstermek istemiyordu. “Tek taraflı bir aşktı diyelim. Aslında dışarıdan hibe alıp kendi eserimi çekme şansım olmuştu ama ben kendi ayağıma sıktım.”

“Neden?”

“Hayal ettiğimden farklıydı. Diğerlerinin hissettikleri ve isteklerinin tümü farklıydı, fazla tarafsız olmaya çalıştım. Hem de kendi duruşu olmayan bir yönetmenin eseri gibi görünecek diye endişelendiğimden kendi kendime hastalandım.”

“Zor olmalı.”

Hyo Yeong dudaklarını sıkıca kapatıp burnundan nefes verdi. Aslında sinema bölümünü bırakmasının birçok nedeni var-

dı. Havanın bunalıcı derecede sıcak olduğu günlerde dış çekim yapmak istemiyordu, yardımcı yönetmen veya oyuncunun kendi yazdığı karakterin duygularını hemen anlayamaması da onu hayal kırıklığına uğrattıyor ve üzüyordu. Mekân kiralarken sürekli yapmacık bir gülümsemeyle “iyi insan” rolü yapmak zorundaydı. Ek çekim masraflarını ise yarı zamanlı işinden kazandığı parasından karşılamak durumunda kalmıştı.

Fakat tüm bu aksilikleri ve hoşnutsuzlukları bir kenara bıraksa da daha fazla film çekmenin onun için eğlenceli olmadığı su götürmez bir gerçektir. Daha doğrusu, usanmıştı. Hayır, aslında Hyo Yeong da bunun kendi duyguları olup olmadığından emin değildi.

“Tabii yeterince iyi olamadığımdan, nihayetinde...”

“Bu mu vazgeçme sebebin?”

“Muhtemelen? Ne kadar seversen sev, olmayacak bir şeyi bırakmak gerek.”

“Benim için de öyle sanırım. Artık bırakma vakti geldi mi dersin?”

“Yok canım, ilk eseriyle çıkış yapmış biri farklıdır. Üstelik çıkış yaptığın eserin bayağı başarılı olduğunu söylüyorlar.”

Bir saat kadar sohbet ettiler. Sevdikleri *webtoon*lar ve filmler üzerine konuştular. Hayallerini terk etmiş biriyle, hâlâ hayallerine tutsak olan biri arasında epey konuşulacak şey vardı. *Film sektöründe sadece çaba göstermek yeterli değil, torpilinin olması en iyisi*, gibi konuşmalar dönerken çok korkak biri gibi görünmekten çekinip sözlerine çeki düzen verdikleri de oldu.

“Peki, Geulwoll’de çalışmaya devam edecek misin?”

“Bilmem. Daha ne yapacağımı düşünmedim. Bir şekilde kendimi Geulwoll’de buldum,” dedi Hyo Yeong ama ablasının mektubu yüzünden apar topar kaçıp geldiğini söylemedi. Bir ihtimal

Seon Ho öncesinde anlatmış olsa da bunun Yeong Kwang ile konuşacağı bir konu olmadığını düşündü. Saate baktığında beş buçuktu. Tam yerinden kalkıyordu ki Seon Ho'dan telefon geldi.

“Akşam yemeği yemeden gitmek yok. *Samgyeopsal** ısmarlıyorum!”

“Birdenbire?”

“Tam iki saat boş vaktim var! Evli bir adam için boş vakit altın değerindedir. Reddetmek yok!”

Böylece, saat altıyı geçince civardaki bir *samgyeopsal* restoranında buluştular. Ayakkabılarını çıkarıp yere oturuşan masaya yerleşen üçlü, *samgyeopsal* ile birlikte birer bardak bira içti.

“Hyo Yeong, bugün ziyaretçi sayısı kırkı geçti. Hafta içi olmasına rağmen çok, değil mi?”

“Doğru. İnsanlar mektubu mu seviyor yoksa Geulwoll’ü mü?”

“İkisini de!”

Keyfi yerinde, gülen Seon Ho bir bardak biranın dibini gördü. Yeong Kwang hemen centilmen duruşuyla bira şişesini alıp Seon Ho’nun bardağını doldurdu.

“Aslında Ha Yool’ün ilk yaş gününden sonra Geulwoll’ün ikinci şubesini açmayı düşünüyorum.”

“İkinci şube mi? Nereye?”

“Yeri daha belli değil. Neden? Yoksa ikinci şubede çalışmakla mı ilgileniyorsun?”

Kurnaz bir ifadeyle başını uzatan Seon Ho’yu görünce Hyo Yeong bıyık altından güldü. Şimdiye kadar mektup dükkânı işletmenin incelikleri konusunda kesinlikle bilgi sahibi olduğunu dile getirerek Seon Ho bir kez daha Hyo Yeong’a gözleri-

* Domuzun karın kısmındaki yağlı et. -çn.

ni dikip baktı. Hyo Yeong, çocuk yetiştirmekle meşgul olduğu bir dönemde ikinci şubeyi açma fikrinin nasıl ortaya çıktığını sordu. Seon Ho, “mektup yazma kültürü” yaratmak ve insanlara bunu aşılama istediğini söyledi. Sonunda başka bir şube açma hevesinin ortaya çıkmasının nedeni mektuplar için bir “merkez” kurması gerektiği düşüncesi idi. Tam da bu sırada karısının bir tanıdığı aracılığıyla bir dükkân açma teklifi almış olması, Seon Ho’nun bu arzusunu daha da körüklemişti. Eğer kolayca ikinci şube açılışı için işleri hallederse muhtemelen Yeonhee Mahallesi’ndekinden farklı bir konseptte bir Geulwoll olacağını da ekledi.

“Abi, gerçekten inanılmazsın. Yolunda ilerliyorsun.”

“Benim de karanlık bir dönemim oldu. Hyo Yeong, sen bilirsin. Yaşım büyüktü ama oyunculukta en kötüsü ben olduğum için hocalardan azar işittim, arkadaşlarım tarafından küçümsendim.”

“Ha ha ha, öyle miydi?”

“Ben aslında çabuk pes eden biriyim. Başlangıçta deli gibi koşarım ama istediğim kadar başarılı olamazsam hemen bırakırım. Oyunculuğu da üniversiteye girdikten iki yıl geçmeden bıraktım sanırım.”

Seon Ho, *samgyeopsalı* çevirdi. Seon Ho ile geçirdiği üniversite günleri Hyo Yeong’un zihninde canlandı ve konuşmaya devam etti.

“Yine de o zamanlar Patron Seon Ho müthişti. Her hafta tanımadığın insanları bulup mesleki röportaj yapardın ya. Karakter araştırmasına yardımcı olsun diye.”

“Gerçekten mi? İnsanlarla nasıl tanışıyordun?” Yeong Kwang, merakla dönüp gözlerini Seon Ho’ya çevirdi.

“İnternette tırım tırım arıyordum işte. Ama biliyor musun? İnsanlarla röportaj yaparken ‘Geulwoll’ fikri aklıma geldi.”

Seon Ho, ilk kez gördüğü insanlarla röportaj yaparak insanların içtenlikle kendinden bahsetmesinin keyifli olduğunu farkına varmıştı. Röportaj yaptığı kişilere sorular sorup başını sallayarak onaylıyor, ardından bir sonraki soruya geçiyordu. Bu süreçte insanların ne yaptıklarını ve hayatta nerede durduklarını aşağı yukarı artık anlıyordu.

“Başkalarının hikâyelerini dinleyen bir dükkân açmak istedim. Ne şekilde olursa olsun. Ama üniversiteyi bıraktıktan sonra tesadüfen karımla tanışınca asıl fikri buldum.”

Sen Ho'nun karısı, insanların söylemek istediklerini yazıya döküp birbirine okutmalarını önermişti. Küçükken kız çocuklarının birbirlerine gizli günlükler verdiği gibi birilerinin mutlaka okuyacağına dair güvenle yazılmış yazılar yazmalarını sağlamasını söylemişti. Bu da doğal olarak mektuplar ve anonim olarak mektuplaşmayı sağlayan bir mektup arkadaşlığı hizmeti fikrini aklına getirmişti.

“İşte o zaman kabiliyetim ortaya çıktı. Mektup dükkânı patronluğu kabiliyetim. Başkaları mektup dükkânını karımla bir araya geldiğim için açtığımı düşünüyor ama ben gerçekten burayı samimiyetimle işletiyorum. İş insanı kafasıyla!”

“Şerefe diyelim!”

Yeong Kwang'ın sözüyle Hyo Yeong ve Seon Ho kadehlerini kaldırdı. *Çın!* Camdan çıkan bu hafif ses masanın üzerinde yankılandı.

Çok geçmeden Seon Ho'ya bir telefon geldi. Karısı, gazlı bezi nereye koyduğunu soruyordu.

“En alt çekmecedeyok mu? Bugün kuruyanların hepsini katlayıp düzenledim.”

Telefonu kapatan Seon Ho, saati kontrol etti. Artık eve dönme vaktiydi. Hesabı ödedikten sonra Seon Ho, Hyo Yeong ve

Yeong Kwang'a el sallayıp hızlı adımlarla gözden kayboldu. Yeong Kwang, Hyo Yeong'a çekinerek, "Seni eve bırakabilir miyim?" diye sordu ama Hyo Yeong gerek olmadığını söyledi.

"Uzak değil zaten."

"Peki, tamam."

Yine de Geulwoll'a kadar aynı yönden gittikleri için birlikte yürümeye karar verdiler. Çok geçmeden Seon Ho'dan bir telefon geldi.

"Hyo Yeong, dükkânda sandviç bırakmıştım, bozulmadan yemek ister misin? Fırıncı amca vermişti."

"Tam önüne geldim zaten, alırım."

Hyo Yeong, durumu Yeong Kwang'a açıklayıp Yeongung Binası'na girmeye hazırlanıyordu ki birden aklına bir şey geldi ve Yeong Kwang'a aşağıda beklemesini rica etti.

"Bu bir hediye."

Kısa bir süre sonra dönen Hyo Yeong, Yeong Kwang'a kalem kutusuna benzeyen bir kâğıt kutu uzattı. Kutunun yan tarafında *Katakana* ile yazılı yazılar vardı.

"Bu bir kâğıt ağırlığı, balina şeklinde kâğıt ağırlığı."

"Ah, vitrinde sık sık görüyordum. Ama neden birdenbire..."

Hyo Yeong da tam bir sebep bulamamıştı. Belki de kafe ve *samgyeopsal* restoranında yarım gün boyunca birlikte vakit geçirirken hiç rahatsız hissetmemiş olmasından dolayıydı. Geulwoll'e gelip uzun zaman sonra bir akranyla hayalleri hakkında konuşmanın keyifli olması da olabilirdi.

Yeong Kwang, kutuyu şöyle bir evirip çevirip baktı. Üzerinde hiçbir desen olmayan, sadece Japonca "balina" kelimesinin küçük bir şekilde yazıldığı karton bir kutuydu.

Hyo Yeong, ortamdaki tuhaf hissiyatı dağıtmak istedi. "Dökme demirden yapılmış, 260 gramdan biraz fazla."

“Doğru, kutu epey ağır.”

“Elinde ağır bir şey tutunca insanın uykusu geliyor.”

“Teşekkürler.”

Yeong Kwang içtenlikle teşekkür edip Yeonhwa Apartmanı'na girdi. Hyo Yeong, yüreğinde hafif bir sıcaklık hissederek yürüdü. Birden aklına düşmesiyle verdiği bir hediye idi ama bununla kıvanç duyduğunu da düşündü. Yeong Kwang'a yanıt alamadığı mektubuna karşılık balina kâğıt ağırlığını hediye etmesi, bir bakıma Ha Joon'un yerine mektup arkadaşlığı hizmetini yerine getirdiği anlamına da geliyordu.

Hyo Yeong, stüdyo dairesine döndüğünde giriş kapısında yapıştırılmış mektup kâğıdına göz attı. Scotch bantla iyice yapıştırılmış ablasının mektubuydu bu. Çoktan birkaç gün olmuştu geleli, bakınca tıpkı bir misafiri dışarıda bırakmış hissi uyandırıyor. Hyo Yeong, her zamanki gibi mektubu görmezden gelip kapıyı kapatmaya yeltendi ama duraksadı. Kan bağı olmayan birine bile kibarlık gösterdiği bir gün geçirmişti, kendine karşı fazla katı davrandığını düşündü.

Kendi kendine sadece mektubu alıp içeri gireceğini söyledi. Hyo Yeong, mektubu banttan nazikçe çıkarıp odaya girdi. Ayakkabılarını çıkarmadan önce mektubu ayakkabılığın üzerindeki elektrik faturasının üzerine koydu. Okuyacak cesareti henüz toplayamamıştı.

Romantik
Keum
Won
Cheol

Mektup Hizmeti - Geulwoll

Web Gönderimi

Değerli müşterimiz Keum Won Cheol, *Mektup Arkadaşlığı Hizmeti* mektubunuza bir yanıt geldiğini bildirmek için sizinle iletişime geçmiş bulunmaktayız.

Lütfen çalışma saatleri içinde Geulwoll'ü ziyaret ediniz. Ziyaret edememeniz durumunda kargoyla gönderim sağlayabiliriz..

(...)

Geulwoll'un açılış saatine denk gelen bir vakitte Won Cheol dükkânı ziyaret etti. Bugün fötr şapka ve bej renkli keten bir ceket giymişti. Biraz utangaç bir ifade takınarak şapkasını hafifçe düzeltti.

"Mektup arkadaşlığı hizmetini kullanarak yazdığım mektubuma karşılık bir mektup geldiğine dair bir mesaj almıştım."

"Ah, evet. Hemen vereyim."

Hyo Yeong, zarfın sağ alt köşesinde papyon çizimi olan mektubu uzattı. Bu, birkaç gün önce Min Jae'nin bıraktığı mektuptu. Won Cheol, masanın karşısına bir süre oturacağını söyleyerek sandalyeye oturdu. Ardından Min Jae'nin yanıtını yavaşça okumaya başladı.

Alıcı: Gül Çiftçisi'ne,

Mektubun sahibine bu şekilde kafama göre hitap etmem doğru mudur bilemiyorum.

Geçen mektubunuzda güllerden bahsedildiği için alıcı adını gelişigüzel böyle koydum.

Hoş görmenizi ve mektubu keyifle okumanızı dilerim. :)

Annem de ön bahçemizde gül yetiştiriyor.

Dışa doğru uzayan yeni filizleri tam üstten keserseniz, dalların içe doğru büyüdüğünü ve birbirine dolanarak gelişmesini engellediğini söylüyor.

Çok ince dalları ise tamamen kesmek iyiymiş. Kurşun kalemden daha ince olanları.

Aslında sizin mektubunuzu işten yarım gün izin alıp Geulwoll'e uğradığımda seçtim.

Baş ağrısı yüzünden biraz keyifsizdim ama mektubunuzu okuyunca duygulandım.

Bu içten mektubu okur okumaz kendimi böyle çaresizce yanı yazarken buldum.

Yazdıklarınız kadar el yazınıza da hayran kaldım.

Ben de genellikle el yazımın kötü olduğuna dair laf işitmem ama sizin yazınızla kıyaslanırsa utanç verici bir seviyedeyim.

Kalemleri severim. Her insanın sesinin farklı olduğu gibi her kalemin çıkardığı sesin de farklı olduğunu düşünürüm.

Yuvarlak hatlı oluşunun hissedildiği tükenmez kalemler de güzeldir, hışırdayan kurşun kalemler de. Uygulanan güce göre kalınlığı değişen dolma kalemleri de kullanmak çok keyifli. Son zamanlarda camdan yapılmış bir divit aldım, onu kullanırken kendimi bir büyücü gibi hissediyorum. Haha.

Eğer bu bağ devam ederse güzel yazınızı ve hoş cümlelerinizi tekrar okumak isterim.

Son zamanlarda şirkette işlerim çok yoğun olduğundan sık sık yazmam zor olabilir ama bu yıl bitmeden bir iki kez daha mektuplaşabilirsek iyi olur.

O hâlde, Gül Çiftçisi, siz de sağlığınıza dikkat edin.

Gönderen: Papyon

Won Cheol mektup kâğıdını iki eliyle sıkıca tutarak gülümsedi. Sabah güneşi, Won Cheol'ün ekose fötr şapkasına nazikçe vuruyordu. Mektubu katlayıp zarfına koyan Won Cheol, ceketinin iç cebine yerleştirdi ve ayağa kalktı. Ardından yanıt yazmak için olacaktır ki mektup kâğıtlarını incelemeye başladı.

“Ben aslında çok konuşkan biri değildim.”

“Efendim?”

Hyo Yeong, keten perdenin ardından başını hafifçe uzattı.

“Karımı gökyüzüne uğurladıktan sonra kendi kendime çok konuşmaya başladım ancak kendi kendime çok konuşmam boşunaydı. Bu yüzden mektup yazmaya başladım. Sözcükler güç bela çıkıyordu, dolayısıyla onların yerleşip kök salacağı bir yeri olsun istedim. Mektup bile olsa.”

“Ah...”

Hyo Yeong, karısını kaybetmiş olan Won Cheol'ün hislerini tam olarak anlayamadı. Bu doğaldı ama yine de biraz mahcup hissederek sessizce başını sallamakla yetindi.

Won Cheol hemen sonra kırmızı kenarlı bir mektup seti seçti. Tezgâhın yanında sergilenen kalemleri de bir süre inceledikten sonra başlangıç seviyesinde bir dolma kalem ve siyah

mürekkep aldı. Hyo Yeong fişe üç ürünün adını ve fiyatlarını yazdı. Farkında olmadan daha yavaş ve özenli yazmıştı.

“Teşekkür ederim. Yüzünü bile bilmediğim biri böylesine içten sözler yazmış.”

“Ah, sevindim! Görünüşe bakılırsa tam size uygun bir mektup arkadaşı bulmuşsunuz.”

“Arada bir hâl hatır mektubu göndermek iyi olur, değil mi? Bu ilişki bir yükümlülük hâline gelmeyecek şekilde, dikkatlice.”

Won Cheol hafifçe gülümseyerek Geulwoll'den ayrıldı. Kapıdan çıkarken ağır adımlarının ritmik sesi git gide uzaklaşıyordu.

Bir süre müşteriler eskisi gibi etrafta görülmediler. Hyo Yeong, Yeonhwa Apartmanı'nın arkasına doğru gökyüzünde süzölmekte olan bulutları izlerken müziğin sesini biraz daha açtı. Bugünkü de Hayato Aoki'nin gitar sesiydi. Ding ding diye çınlayan seslere karışan metalik sesleri, sürtünme seslerini ve rezonansları dinlerken hepsi de Hyo Yeong'a, mektup yazarken kâğıdın üzerinde gezinen kalemin çıkardığı sesler gibi hissettiriyordu. Metalik sesler masanın deseninin üzerinde parlayan incecik mektup kâğıdındaki tükenmez kalem geçişinden çıkan ses gibiydi ve sürtünme sesi mürekkebin hafif pürüzlü bir kartpostalda ucu keskin bir uçlu kalemin hızlı hareketlerinden doğan sesine, rezonans ise mürekkebi emen bir dolma kalemin mektup kâğıdı üzerinde bir noktayı tamamlayıp soluklanma sesine benziyordu.

Hyo Yeong fişin arka yüzüne dalgın bir şekilde “*Alıcı: Hyo Yeong'a*” yazdı. Bu kez tam tersine ablasının kendisine söyleyeceği sözleri hayal ediyordu. Ablasının bu kadar çok söyleyeceği ne vardı ki sürekli mektup gönderiyordu? Aslında bunlar sitemli

laflarla dolu mektuplar değil miydi? *Evin büyük kızı olarak yaşayıp omuzlarımda ne kadar yük taşıdığımı, babamın gurur duyduğu kızı olmak uğruna ne kadar çabaladım, haberin var mı senin? Sen ise rahatça sevdiğin sanatın peşinden gittin, korkakça.* Belki de mektuplarda böyle sözler yazılıydı.

“Keşke öyle olsa,” diye içinden geçirip kitaplıktaki stokları kontrol ediyordu. Tam o sırada yüzüne aşına olduğu bir müşteri dükkâna geldi. Yüzü tanıdıktı ama Geulwoll’e ilk kez gelen bir müşteriydi. Yeonhee Mahallesi Postanesi çalışanı Jeong Joo Hye’ydi bu. Öncesinde birçok kez postaneye gidip geldiği için Hyo Yeong, Joo Hye’nin ismini hatırlıyordu. Hyo Yeong Geulwoll’de işe yeni başladığı zamanlarda, Hyo Yeong’un yazdığı adresin yanlış olduğunu bildiren çalışandı ayrıca.

“Merhaba. Dükkânımıza ilk gelişiniz, değil mi?”

Hyo Yeong’un karşılamasına karşılık Joo Hye, utangaç bir şekilde gülümsedi. Postane üniforması yerine günlük kıyafetleriyle gelen Joo Hye’yi ilk defa gördüğünden yarattığı atmosfer alışılmadıktı. Açık mavi kot pantolon üzerine yulaf ezmesi renginde örme bir hırka giymişti. Ayakkabı olarak ise siyah sandaletler... Bütün müşterilerin giyimlerini dikkatle incelemezdi ama tanıdığı biri olunca yeni gördüğü hâli onda merak uyandırıyordu.

“Evet. Posta gönderirken hep zarfların üzerinde yazan “Geulwoll” yazısını gördüğüm için burayı biliyordum fakat biz-zat ilk kez geliyorum.”

“Etrafa bir göz atın isterseniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.”

Hyo Yeong içtenlikle gülümsedi. Gülümsemesi, postaneye her gittiğinde kendisine gülümseyen Joo Hye’ye bir cevap niteliğindedeydi. Joo Hye çiçek çizimi olan iki kartpostal seçti ve mektup arkadaşlığı kutusunun önünde durdu. Hyo Yeong mektup arka-

daşlığı hizmetini anlatır anlatmaz Joo Hye merak dolu gözlerle kurdaki zarfları tek tek inceledi. Sonra Hyo Yeong'a dönerek sordu:

"Acaba sadece bir mektup alıp götürmem mümkün mü?"

"Efendim?"

"Mektup yazmayı beceremiyorum. Ama başkalarının neler yazdığını merak ediyorum. Alıp götürmem sorun olur mu?"

Sonunda başkasının mektubunu on bin wona satın alacağını söyledi. Bu ilk kez karşılaştığı bir talep olduğundan Hyo Yeong da hemen cevap veremedi. Ancak mektubu yalnızca alıp götürürse mektup arkadaşlığı kutusundaki mektup sayısı azalmış olacaktı, bu yüzden istemeyerek reddetti. Ama bunu duyan Joo Hye'nin üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

"Basitçe, sadece bir sayfalık yazı yazmanız yeterli. Son zamanlardaki hava durumu veya sevdiğiniz bir kitaptan bahsedebilirsiniz."

Hyo Yeong'un kendisi de mektup yazamıyordu ama Joo Hye'ye böyle tavsiye veriyor olması birden komik gelmişti. Joo Hye tıpkı soru çözerken tıkanmış bir öğrenci gibi dudaklarını sıkı sıkıya kapamış hâlde bir süre düşüncelere daldı.

"Aslına bakarsanız hiç kitap okumam. Son zamanlarda tam olarak keyif alarak izlediğim bir film bile yok. Nereden bakarsam bakayım hepsi çok sıkıcı."

"*Nojaem** bir dönem demek?"

"Haha. Doğru, *nojaem* dönem!"

Joo Hye tezgâhın üzerine kartpostal setini çıkarıp koydu. Hyo Yeong kalemi eline alıp fişin üzerine ürün isimlerini ya-

* Günümüzde İngilizce "hayır" anlamına gelen "no" kelimesi ile Korecede *keyif* anlamına gelen "재미" kelimesinin birleşimi "nojaem" şeklinde yeni bir ifade yaratılarak sıkıcı, keyifsiz, komik olmayan anlamlarında kullanılmaktadır. -çn.

zınca Joo Hye konuşmaya devam etti. “Başkalarının söyleyecek nelerinin olup da mektup yazdığını merak ettim. Üniversiteden mezun olup hemen işe girdim, bundan dolayı mı bilmiyorum... İş, ev, iş, ev. Hayatım böyle geçiyor. Hâl böyle olunca kendi zevklerimin ne olduğunu bile unuttum.”

“Yine de bir hobiniz vardır herhâlde, değil mi?”

“Başkalarının önerdiği dizileri arada bir izliyorum, o kadar. Nasıl desem... Kesinlikle sıkıcı değil aslında ama tam olarak benim sevdiğim tarzda senaryoları da yok. *Öyleyse, ben neyi seviyorum?* diye düşününce gözlerim bulanıyor. Eşyalar da hobiler de hepsi aynı.”

“O zaman bunu yazabilirsiniz.”

“Bunu mu yazayım?”

“Evet. ‘Sıkıcı hayatım, sıkılmaktan öleceğim,’ diye yazarsınız, olur biter.”

Joo Hye kıkırdadı. Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Mektup arkadaşlığı mektubu için zarf rica etti. Hyo Yeong, ona bir mektup kâğıdı ve zarf verdi. Joo Hye mektup arkadaşlığı hizmeti ücretini ödeyip, “Gelecek hafta, bu vakitte! Mutlaka yazıp geleceğim,” dedi.

“Tamamdır, bekliyorum!”

Joo Hye sanki keyifli bir ödev almış gibi neşeyle Geulwoll'den ayrıldı. Yakında otuz yaşına basacak olan Hyo Yeong, daha önce 09.00-18.00 mesaisi olan bir işte çalışmamıştı. Düzenli bir mesaiyle çalıştığı ilk yer bu mektup dükkânıydı. Hyo Yeong, daha önce reklam çekimlerinde yarı zamanlı işçi olarak koşuşturmuş veya senaryo bölümüne hazırlanan öğrencilere özel dersler vererek harçlığını çıkarmıştı. 7/24 açık olan marketlerde veya kafelerde de yarı zamanlı çalıştığı olmuştu tabii.

Yine de o zamanların sadece bir “*nojaem* dönem” olarak hatırlanmaması türlü türlü insanlarla tanışıp insanlığın türlü

hâllerine şahit olmasından ötürüydü. O dönemki deneyimleriyle senaryolar yazdığı için minnettardı ve keyifli anıları daha fazlaydı.

Hyo Yeong içtenlikle Joo Hye'nin bu "*nojaem* dönemini" aşip kurtulmasını diledi. Hayat sonuna kadar istediğimiz gibi akmaz, öyleyse akıntılara karşı şahane bir şekilde yüzmeyi öğrenmek gerekir. Tıpkı sevilen bir filmde sonsuza dek başrol olmadığımızı kabullenmemiz gerektiği gibi. Tıpkı ziyaret edilen mektup dükkânının kendisine düşündüğünden daha uygun bir yer olması gibi.

Joo Hye'nin gitmesinin ardından çok geçmeden bir aile geldi. Otuzlu yaşlarının ortalarında genç bir çift ve yanlarında on ile altı yaşlarında iki kız çocuğu vardı. Anne, önce yuvarlak kâse şeklindeki gümüş renkli mıknatısı seçip, "Yurt dışı seyahatlerinde aldığımız kartpostalları buzdolabına yapıştıralım," dedi. Başını onaylarcasına sallayan baba üzerinde kırlangıç çizimi olan bir zarf seçti. Yakında *Chuseok** bayramıydı, bu yüzden ebeveynlerin verecekleri harçlık için zarflara ihtiyaçları vardı ve bunun için o zarfların iyi olduğunu dile getirdi. Çocuklar ise Geulwoll'de sergilenen her şeyi tuhaf şeylermiş gibi birer birer inceleyip fısıfısırlar aralarında konuştular.

Çift, ödeme yapmak istediğinde büyük kız, büyükannesine bir mektup yazmak istediğini söyleyerek bir kartpostal aldı. Küçük kız da hemen ablasını taklit ederek bir kartpostal seçti. Ablasının yaptığı her şeyi denemek isteyeceği bir yaştaydı. Bu duyguyu Hyo Yeong çok iyi bilirdi.

Anne, küçük kızına doğru eğilerek konuştu. "Eun Yool harfleri biliyor olsa da Hae Yool henüz bilmiyor. Yine de yazacak mısın?"

* Kore'de sonbahar ortasında hasat festivali için kutlanan en önemli geleneksel bayramlardan biridir. -çn.

“Evet, yazacağım.”

“Peki, o zaman.”

Hyo Yeong ürünleri paketlemeye hazırlanırken büyük kız annesine bir şeyler söyledi.

“Anne. Burada mektup yazıp gitsem olur mu? Renkli kalemlerimi de getirmişt看, resim de çizeceğim.”

“Ben de, ben de!”

Kız kardeşlerin söylediklerinden sonra anne, Hyo Yeong’a baktı. Hyo Yeong elbette sorun olmadığını söyleyerek çocukların rahatça yazıp çizebilmesi için masadaki vazoyu bir süreliğine kenara kaldırdı. Anne büyük kızla, baba ise küçük kızla kafa kafaya verip mektupta yazacaklarını planlamaya başladılar. Sanki ciddi bir aile toplantısı yapılmış gibiydi, onları izleyince Hyo Yeong’un gülesi geldi.

Hyo Yeong, Geulwoll’ün *web* sitesine girmiş, internet siparişlerini kontrol ediyordu. O sırada baba mahcup ifadeyle Hyo Yeong’a yaklaştı.

“Şey... Kızım renkli kalemlerle yazarken masaya biraz bulaştırdı da...”

“Ah, ben temizlerim.”

“Hayır. Islak mendiliniz varsa verin lütfen.”

Hyo Yeong, sorun olmadığını dile getirse de baba masayı temizleyip gideceğini söyleyerek ıslak mendili alıp geri döndü. Anne ve babanın telaşla masayı hışır hışır ovalama sesi duyuluyordu. Masa beyaz olduğu için renkler iz bırakmış olabilirdi. Masaya doğru gidince beklediği gibi masada turuncu ve mavi renkli kalemlerin bıraktığı lekeler görülüyordu. Deterjan gibi ürünlerle ovularak temizlenmesi gerekecek gibiydi.

“Özür dileriz, bu lekeler pek çıkmıyor.”

“Sorun değil. Gerisini ben hallederim.”

Büyük kız, Hyo Yeong'u eğilerek selamladı.

“Özür dilerim!”

“Yok, sorun değil.”

Hyo Yeong hoşgörüyle karşılayınca küçük kız da eğilip selam verdi.

Aile, Geulwoll'den ayrıldıktan sonra da Hyo Yeong ıslak mendille masadaki lekeleri birkaç kez daha silmeyi denedi ama sonuç başarısızdı. Çıkışta *Daisoda*n deterjan almaya karar verdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

2

Uykudan uyanan Yeong Kwang çok uzun zaman sonrasında kendini hafiflemiş hissediyordu. Dingin bir denizde yüzerken gözlerini açtığı o hissiyat mı desek... Yeong Kwang elinde tuttuğu balina şeklindeki kâğıt ağırlığına baktı. Onun ağırlığı, Yeong Kwang'ın içindeki huzursuzluğu nazikçe bastırıyor gibiydi.

Kâğıt ağırlığını komodinin üzerine bırakıp salona geçti. Mutfakta bir bardak su içti ve koltuğa oturup televizyonu açtı ve karşısına son başvuru tarihi yaklaşan bir Tayland turu pake-tinin tanıtıldığı bir televizyon satış programı çıktı. Kanalı değiştirdikten sonra bir müzik programının tekrar yayını yapıliyordu. Yeong Kwang saçlarını elleriyle düzelttikten sonra karartma perdelerini açtı. Karşıda, Geulwoll'de, kemik klasörle zarfları katlamakta olan Hyo Yeong göründü. Yeong Kwang, onun mavi önlük giymiş bu hâlini ilk kez görüyordu.

İyi bir uyku hediye ettiğin için teşekkürler, diyerek el sallamak geçti içinden ama rahatsız etmek istemediği için vazgeçti. Perdeleri tekrar kapattı. Lavaboya gidip aynanın karşısında durdu. Gece boyu uzayan sakallarını tıraş etti, saçlarını yıkadı. Zihnindeki uzun, karanlık tünelin hâlâ sonu görünmüyor ve içinde bir rüzgâr esiyor gibiydi.

Yeonhwa Apartmanı'ndan çıkan Yeong Kwang, *ddareungi** uygulamasından bir bisiklete bindi ve Yanghwa Köprüsü'ne doğru pedal çevirdi. Eylül ayının son haftasıydı, hafif serin rüzgârda sonbaharın kokusu duyulmaya başlamıştı. “Bu *Chuseok*ta da mı gelmiyorsun,” diye soran annesinin mesajını “Üzgünüm,” şeklinde yanıtladı. Annesi, üvey babası ve üvey kardeşine göndereceği hediyeleri çoktan seçmişti.

Başından beri üvey babası ve üvey kardeşiyle arasına mesafe koymamıştı. *Webtoon* konusunda başarı yakaladığında biraz gururlanmıştı. Düzenli aylık maaşı olan bir şirket çalışanı olarak yaşamıyordu ama üvey babasından destek almayacağını kanıtlamak istiyordu. Ama şimdi olduğu gibi işleri yolunda gitmeyince ailesine yaklaşması onun için zordu. Gerçekten kan bağı olan bir aile olsaydı bu zor günleri geçirirken onlara içini açmak daha mı kolay olurdu acaba? Yeong Kwang yine karışık duygulara büründü.

Kırk dakikadan fazla süre bisiklet sürdü. Han Nehri'ni gören bir kafeye oturdu ve pencerenin dışındaki manzarayı eskiz defterine aktardı. Sıradaki eserini çizmeden öncesine kadar zihnini toparlamayı umarak sağlıklı bir beden ve ruh için bisiklet süren insanları tükenmez kalemyle kâğıda döktü. Bir saat kadar sonra beş sayfa Han Nehri manzaralarıyla dolmuştu. “Kötü de olsa çizim, berbat olsa da çizim.” Eskiz defterine bir şeyler aktarabilseyse de henüz bitmiş değildi.

Böylece Yeonhwa Apartmanı'na geri dönen Yeong Kwang marketten buzlu su alıp içti. Başını kaldırdığında yine Geulwoll'ün penceresi gözüne çarptı. Birden bugünü bir günlük gibi yazıya dökmek istedi. Dükkânın kapısını açtığında burnu-

* Seul Belediyesi'nin paylaşımlı bisiklet kullanımı için kurduğu sistem. -çn.

na tanıdık bir orman kokusu geldi. Nefes alışverişi değişti. Hyo Yeong, sanki güzel bir şey olmuş gibi onu normalden daha neşeli hâlde karşıladı.

“Bugün neşeli görünüyorsun.”

Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın sözünü onaylayarak yanıtladı. “İki saat önce bir aile geldi. İki küçük misafir, mektup kâğıdına resim çiziyim derken renkli kalemle masayı lekeledi.”

“Ee, peki sonra?”

“Bütün aile ıslak mendille gayretle silse de lekeler kalınca ben de onlara artık öylece bırakıp gidebileceklerini söyledim ve otuz dakika sonra deterjan ve temizlik süngerini alıp geri geldiler, pırl pırl temizleyip geri gittiler.”

“İyi ebeveynlermiş.”

“Evet, öyle. Birlikte silerkenki hâllerini izlemek çok hoştu. Çocuklar da itiraz etmeden onlara uydu.”

“Güzel görünüyordu demek... O manzara.”

“Belki de bayram yaklaştığı içindir, böyle şeyler gözüme hoş görünüyor.”

Hyo Yeong pencere kenarına kaldırdığı saksıyı temizlenen masaya tekrar koydu.

Yeong Kwang bel çantasından birkaç kâğıt çıkardıktan sonra içlerinden birini hızlıca katlayıp bir kartpostal zarfına yerleştirdi ve hemen Hyo Yeong'a zarfı uzattı.

“Bayramlaşma mektubu.”

“Bana mı?”

Yeong Kwang başıyla onayladı.

Hyo Yeong teşekkür ederek mektubu aldı. “Ne zaman yazdın?”

“Bugün. Han Nehri'nde biraz hava alıp geldim de.”

Yeong Kwang, aslında bugün de mektup yazmak için geldiğini ama geldiğinde yorgun düşmesinden dolayı geri döneceğini

söyledi. Yaklaşık iki saat kadar bisiklet sürüp gelince yorulmuş olması normaldi. Yeong Kwang'ı uğurlayan Hyo Yeong hemen zarfı açtı. İçinden çıkan bir mektup değil, ucu incecik tükenmez kalemle çizilmiş bir resimdi. Han Nehri'nde piknik örtüsü serip oturmakta olan ya da uzanan ailelerin hâllerini tasvir ettiği bir manzara resmi.

Yeong Kwang'ın *webtoon*larındaki çizimlerden farklı bir havası vardı. Sanki bir Fransız masalındaki illüstrasyonlar gibi çizgilerin hoşça çekildiği bir resimdi. Seon Ho ile *samgyeopsal* yedikleri o gün, üniversitedeyken batı resmi branşında eğitim aldığından bahsettiğini hatırladı. Hyo Yeong pencereye yönelerek Yeong Kwang'ın resmini pencereye doğru kaldırdı. Işık vuran kâğıt uçuk sarı renkte ışıdı, sıcaklığı daha da yakından hissediliyordu.

Ertesi sabah, Hyo Yeong Ansan'a, ailesinin yanına gitti. Uzun zaman sonra misafir edildiği uzun bir tatildi. Kalça ameliyatı geçiren annesinin yerine babası, bayram için atalarına tapma töreninin hazırlıklarını üstlenmişti. Eskisine nazaran daha mütevazıydı ama bu Hyo Yeong'un hoşuna gitmişti. Sofra hazırlıklarını tamamlayan aile, sofraya başında bir araya geldi. Televizyonda bayram özel programı olarak ünlüler arası geleneksel güreş yarışması yayınlanıyordu.

"Hyo Min şu anda Gangwon taraflarında bir dershanede öğretmenlik yapıyormuş."

"Sormadım ama yine mi kurs hocası?"

"Zeki ve iyi bir kızın yapabileceği, tabii ki öğretmenliktir."

"Borçlarını ödüyor mu peki?"

Annesi bu konuda endişelenmemesini söyleyerek inceden sitem etti. Onları dinleyen babası da yersiz üzölmüş tonda konuştu.

“Sen ablanın nasıl olduğunu merak etmiyorsun da borçlarını ödeyip ödemediğini mi merak ediyorsun?”

“İyi geçiniyordur işte. Zeki ya.”

“Alay etme.”

Hyo Yeong da farkındaydı. Ablasının konusu açıldığındaki sert tavrı ile birlikte gerçekte var olmayan boynuzları ortaya çıkıyordu ama bu huyunu bir türlü düzeltemiyordu. Hâlâ ablasından nefret ediyordu.

“Ne zamana kadar yarı zamanlı çalışacaksın? Tek başına yaşamaya da devam edecek misin?”

“İkisini de bilmiyorum.”

“Aman. Bilmeden yaşamak ne güzel be!”

Gece olunca Hyo Yeong, uzun zaman sonra kendi odasına girdi. Masanın üzerinde hâlâ annesiyle babasının ısrarla bıraktığı mektup zarfları duruyordu. Işıkları kapalı odanın içinde Hyo Yeong eline geçen bir zarfın üst kısmını yırttı. Derin bir nefes alıp mektubu açtı.

Alıcı: Hyo Yeong'a

Hyo Yeong.

Bu, çoktan sana gönderdiğim beşinci mektup olmuş bile.

Arayamıyor, mesaj atamıyor olsam da devamlı mektup kâğıdına yazacak sözlerimin olması çok tuhaf—

Kapının dışında bir tıkırtı duyulunca Hyo Yeong okumakta olduğu mektubu elinde tutarak koşup yatağa girdi. Battaniyeyi başına kadar çekmiş vaziyette telefonunun ışığında mektubun

geri kalanını okumaya devam etti. Gözyaşı akmadı ama hiçbir şey hissetmediği de söylenemezdi. Sadece ablasının annesini ziyarete geldiği o gün aklına gelmişti.

"Evde değer görerek büyüdü. Ama bak şimdi hâlimize! Sen bu hâldeyken ablam her şeyin içine sıçtı ve kaçtı!"

Sıkışan yüreğiyle annesinin önünde çığlık atmıştı. Tam o sırada koridora yöneldiğinde açık kapının arasından bir gölge süzüldü. Gri el yapımı bir palto ile koyu lacivert yün botlar... Ablası olabileceğini düşünmüştü. Hayır, o an ablası olmasını istemişti. Bütün öfkesini, haykırışlarını duymasını, kalbi paramparça olmasını ve çok uzaklara kaçmasını diliyordu.

Gerçekten kötü davranmışım, dedi kendi kendine, kısık sesle konuşan Hyo Yeong mektup kâğıdını olduğu gibi katlayıp zarfa yerleştirdi. Daha fazla okumak istese de yüreği almıyordu. Ancak nedense bugün ilk defa cevap yazmak istedi. Bir cümle olsun yazmadığı o cevabı yazmak istiyordu.

Hyo Yeong, odanın ışığını yaktı ve çekmeceleri birer birer açtı. Üçüncü çekmecedeki ilkokuldayken alınan bir hediye kutusu gözüne çarptı. İçinde dayısından aldığı hatıra paraları, okuldan satın aldığı Noel pulu, sevdiği bir *idol*'ün fotoğraf kartı ve kırtasiyedeki oyuncak makinesinden aldığı oyuncak gibi tüm eşyalar rastgele birbirlerine karışmıştı. Bir de ablasıyla çekildiği bir fotoğraf da vardı. Hyo Yeong'un hatırında hâlâ capcanlı duran bir fotoğraftı bu.

Fotoğrafı burnuna yaklaştırıp derin bir nefes aldı. İnce kâğıt kokusunu aldı. Ablasıyla yere yüzükoyun uzanmış, Noel kartları hazırladıkları bir günden kalma bir fotoğraftı. Salonda hafifçe yayılan pilavın kokusuyla ablasının kazağından gelen yumuşacık kokusu, pembe ve sarı pastel boyaların kokusu gibi birçok şey zihninde canlandı. Gerçekten o gün hissettiği kokular mıydı yok-

sa şimdi yeni yarattığı anılar mıydı, bilemiyordu. Yine de o gün, ablasının yanında kendini huzurlu ve güvende hissettiği kesindi.

Uyuyor musun?

Gece yarısına yaklaşırken Hyo Yeong ilk kez Yeong Kwang'a mesaj attı. Normalde Yeong Kwang'ın bu saatte uyumasının imkânı yoktu ama Hyo Yeong içten içe ona verdiği balina kâğıt ağırlığının işe yaramasını umuyordu. Ancak bir o kadar Yeong Kwang'ın hâlâ uykuya dalmamış olmasını da diliyordu. Çünkü ondan bir ricası vardı.

Hayır. Neden?

Neyse ki Yeong Kwang çabucak yanıt vermişti. Yine de son zamanlarda şafak vakti saat birde gözlerinin kapandığını, bunun da balina kâğıt ağırlığının sayesinde olduğunu söyleyerek Hyo Yeong'a teşekkür etmişti. Hyo Yeong, lafı dolandırmadan konuya girdi.

Madem müteşekkirsin, bir şey rica edebilir miyim?

Nedir?

Bana verdiğin mektup gibi bir resim göndermek istiyorum.

Kime?

Ninova

Ablama. Bir fotoğraf var, onu resmeder misin?

Tabii ki. Fotoğrafı göndereceksin, değil mi?

Hyo Yeong, hemen ablasıyla olan fotoğrafı telefon kamerasıyla çekip Yeong Kwang'a gönderdi.

Böylesine tatlı bir fotoğraf göndereceğini tahmin etmemiştim.

Çizebilir misin? Çok iyi olmasına gerek yok.

Ne demek istediğini anladım. Ben zaten özensiz çizsem bile iyi bir çizim olacağından dert etmene gerek yok.

Seon Ho'nun ricasıyla Ha Yool'ü çizen Yeong Kwang'ı düşününce o, hiçbir şeyi özensiz yapan biri değildi. Ancak yine de ablasına gönderecek bir mektubun olması bile başlı başına bir amaca kavuşturmuştu onu. Henüz tüm duygularını kontrol edemiyordu ama geçmişte birlikte yaşadıkları anıları hatırladığını ablasına iletme istiyordu. Her zaman dönebileceği bir evin olduğunu, biraz daha cesaret göstermesini istediğini...

Yeonhee Mahallesi'ne dönmeden önce, öğle vaktiydi. Hyo Yeong uzun zaman sonra annesinin elinden *janchi-guksu** yemişti. Sabahtan beri kaynayan hamısı suyunda tam kıvamında erişteli, kabaklı, havuçlu ve patatesli çorba her zamanki gibi

* Et veya balık suyu kullanılarak hazırlanan sebze, sulu erişte yemeğidir. ^{çn.} Ninova

lezzetini koruyordu. Annesi erişteleri kopararak yediği sırada, son günlerde babasının dükkânı kapayınca gece yürüyüşleri yaptıklarını anlatırken utanarak güldü. Yalnız başına doluşırken kaza geçiren annesinin hâlimden anlıyor olsa gerek, babası gözle görülür şekilde annesine nazik davranıyordu. Mutfakta sık sık ona yardım ediyor, salonun temizliğini bile üstleniyordu.

“Her durumun iyi yanı da vardır kötü yanı da. Sen de benim yaşıma gelince görürsün bu kadar şeyin arasında hemencecik poponu silkeleyip ayağa kalkmayı.”

“Böyle güzel lafları niye bana söylüyorsunuz? Benim buna pek ihtiyacım yok. Ablama söylemeniz gerekmez mi?”

Hyo Yeong’un sözleri üzerine babası, başparmağıyla işaret parmağını birleştirip ağzına fermuar çekme hareketi yaptı. Bu, Hyo Yeong’un ağzına kilit vurması anlamına geliyordu. Hyo Yeong, meydan okurcasına kalan erişteleri ağzına tika basa doldurup çiğnedi.

Eriştelerin tükendiği kâselerini ellerine alıp üçü de sıcak sıcak çorbayı kafalarına diktiler. Kâseyi masaya bıraktığında karşıdaki yerin boş olması Hyo Yeong’a kendini tuhaf hissettirmişti.

“Yakında geri döner. Yeterince başıboş dolanıp durdu.”

Babası, yanındaki boş yere baktı. Yoklukta zeki bir abla yetiştirebilmek için babası da çok çabalamıştı. Bir bakıma kızının başarısında kendi payının da olduğunu hissetmek ve gurur duymak istemiş olmalıydı. Her gün tekrarlanan rutinler ve bir türlü düzelmeyen maddi durum düşünüldüğünde bu kadarcık gurur mazur görülebilirdi ama bunun kızının omuzlarına bir yük olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Kızı dolandırıldıktan sonra, ortadan kaybolduğunda, geri dönmeye cesaret edemediğinde.

Bu yüzden babanın son sözü bir temenniydi. Annesi biraz daha çorba isteyen olup olmadığını sordu. Babası başını iki yana salladı. Sonra Hyo Yeong ve annesinin önündeki kâse ve diğer tabakları toplayıp arkasını döndü ve bulaşıkları lavaboya götürdü. Musluktan şırıl şırıl akan suyun önünde bulaşık yıkayan babasının sırtı, hafifçe titriyordu.

3

Günlerdir hâlâ yaz havası vardı. Hyo Yeong da her gece ince bataniyeyi yatağın dışına atıp uyumayı alışkanlık hâline getirmişti. Yine de bu sabah, rüzgârla gelen hafif bir serinlik hissedince hırkasını çıkardı. Geulwoll'e gelir gelmez pencereleri açıp dükkânı havalandırdı, kuru bir bezle rafların tozunu aldı. Dışarıdan çocukların kıkır kıkır gülme sesleri, bir yavru köpeğin havlama sesi ve *scooter* sesi peş peşe yankılandı. Arkadaşına adıyla seslenen küçük bir kızın sesi ve yüksek sesle telefonla konuşan orta yaşlı bir adamın sesi de duyuluyordu.

Yerleri süpüren Hyo Yeong başını kaldırıp sokak kenarındaki ağaçlara baktı. Yakında yapraklar rengârenk dökülecekti. İlkbaharda Geulwoll'e gelmiş, yaz geçmiş, şimdi ise sonbahar geliyordu. Birden bir insanı gerçekten tanımak için dört mevsimin geçmesi gerektiği sözü aklına geldi. Kış geldiğinde Geulwoll'ü daha iyi tanıyabilecek miydi? Ve kış geldiğinde Geulwoll'de kendini daha iyi tanıyabilecek miydi?

“Merhaba! Ödevimi tamamladım!”

Jeong Joo Hye öğleden önce Geulwoll'ün kapısını ardına kadar açıp içeri daldı. Bir elinde mektup arkadaşına yazdığı mektubu tutuyordu. Henüz katlamadan kâğıdı doğrudan tezgâhta duran Hyo Yeong'a uzattı.

“Bir okuyup bakar mısınız?”

“Mektubu mu? Ben mi?”

“Yazdım yazmasına ama iyi yazıp yazmadığımı bilemiyorum,” dedi Joo Hye dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle.

Hyo Yeong, şaşkınlıkla Joo Hye'nin uzattığı mektubu aldı ama nasıl bir başkasının mektubunu okuyabilirdi ki? Şaşkınlığıyla ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı. Belki de bu sözler, kendine söylenen sözlerdi. “Kendini bu kadar baskı altında hissetme. Mektup dediğin mektuptur. Duygularını kat, yeter.”

“Bu en zoru değil mi zaten?” Joo Hye gözlerini fal taşı gibi açıp Hyo Yeong'a baktı. Sanki bir meşe palamudu bulmuş sincap gibiydi. “Bence insanın yüreğini açması dünyadaki en zor şey. Acaba bu yüzden mi mektup yazmayı bu kadar zor buluyorum?” Başını hafifçe eğip kendi sorduğu soruyu düşünen Joo Hye, bir kez daha mektubu Hyo Yeong'a uzattı.

Hyo Yeong, başka bir seçeneği yokmuşçasına Joo Hye'nin mektubunu okumaya başladı.

Alıcı: Mûteşekkir olduğum kişiye,

Merhaba, size ne diye hitap edeceğimi bilemedim ama öncelikle hikâyemi dinleyen olduğunuz için size “mûteşekkir olduğum kişi” demeye karar verdim. Onca mektup arasından benimkini seçtiğiniz için umarım siz de mutlu olursunuz. Çünkü bu, benim mektup arkadaşıma yazdığım ilk mektup.

Her gün kâğıtlarla haşır neşir olduğum bir işte çalışıyorum. Ne iş yaptığımı detaylıca yazamam ama bir günde elime değen evrak ve kâğıt kutularının sayısı yüzden fazladır sanırım. Bu kadar kâğıda dokununca ellerimdeki nem uçup gidiyor gibi hissediyorum. Parmak uçlarımda kuru kâğıt tozları kalıyor.

Belki de bu yüzden, eve gelince mutlaka sıcak suya batırılmış bir havluyla ellerimi sarıyorum. Sonra da el kremi sürüyorum. Çok lüks isteklerim yoktur ama el kreminin her zaman en pahalısını alırım. Ellerim bunu hak ediyor gibi geliyor. Her gün o kadar zahmet çekiyorlar ya.

Ev, iş. Ev, iş. Bugün fatura ödeme günü, yarın kira günü. Hayat giderek basitleşiyor ama ben hep daha karmaşık bir insan olmak istiyorum. Başkalarından farklı zevklerim olsun, fazlaca kendine has deneyimleri olan bir insan olayım istiyorum. Ama hâlâ gözlerimi açtığımda ev, iş, ev, iş.

Çok mu şikâyet ettim? Sadece, eğer benim yaşlarımdaysanız nasıl yaşadığınızı merak ettiğimden böyle yazdım. Ne iş yaptığınız gibi şeyleri anlatmanız gerekmez ama güzel zevkler edinmenin bir yolu varsa lütfen bana da öğretir misiniz? İşte o zaman gerçekten, gerçekten minnettar olurum!

Gönderen: Acemi Mektup Yazarı

“Bu da ne? Mektup yazamıyorum demiştiniz, resmen yalanmış!”

“Ne? İyi yazmış mıyım?”

“Tabii ki! Yazınız da çok sevimli.”

Joo Hye keyifli bir ifadeyle omuzlarını silkti. Tek bir yazım hatası olmayan düzgün yazısına bakınca sanki birkaç kez prova yapılmış olabileceğini düşündürüyordu. Hyo Yeong, mektubu katlaması için Joo Hye'ye kemik klasörü uzattı. Joo Hye, mektubunu ikiye katlayıp kemik klasörle usulca düzeltti. Düzgünce katlanmış kâğıdı zarfa yerleştirdi ve Geulwoll etiketini zarfın ucunu yapıştırdı.

“Dilerseniz mektup arkadaşlığı kutusuna kendiniz koyabilirsiniz.”

“Durun bakalım, hangisi iyi olur ki!”

Joo Hye'nin hareketleri birazcık coşkuluydu. Biliyor muydu acaba? Zahmet çeken o ellerine daha iyi bir el kremi almak, zaten bir zevk başlangıcıydı. Zevk dediğimiz şey de başkalarının peşinden koştuğu şeyleri kovalamak yerine nihayetinde insanın kendisine yöneldiğinde ortaya çıkan bir duyguydu.

“Bunu alacağım. Sanki benim yaşlarımda biriymiş gibi hissediyorum.”

Joo Hye, yatmadan önce yatağında okumak istediğini söyleyerek mektup arkadaşının mektubunu büyük el çantasına koydu. Vedalaşıp Geulwoll'den çıkacağı sırada kapı açıldı ve beyaz spor şapkasını biraz aşağıda takan bir kadın içeri girdi. Omuz hizasında saçları, kalp şeklinde küpeleri vardı. Bol kargo pantolonu ve kısa bir tişörtle oldukça şık görünüyordu.

“Aman!”

Şaşkın gözlerle Joo Hye hemen tezgâha yaklaştı. Neredeyse tüm vücudunu kasanın içine sokacakmış gibi Hyo Yeong'a uzanıp fısıldadı.

“Bu kadın ünlü değil mi?”

Hyo Yeong, fark ettirmemeye çalışarak çekmecedeki kartpostalları inceleyen şapkalı kadına şöyle bir göz attı. Yan profili tanıdık gelmişti ama nerede gördüğünü çıkaramadı. Başını sallayıp gözlerini kocaman açınca Joo Hye dayanamayıp tezgâhın arka tarafına geçti.

“Mektup zarfı katlamaya yardım edeyim. Bunu gerçekten iyi yaparım.”

Meraklanınca hemen merakına yenik düşen bir tip miydi acaba? Joo Hye kemik klasörle mektup zarflarını bir bir katlar-ken bir yandan da şapkalı kadının hareketlerini gözleriyle takip

ediyordu. Sonra birden bir şey hatırlamış gibi elini tezgâh masasına çat diye vurup Hyo Yeong'a döndü.

“Doğru, Moon Yeong Eun. *Next Singer*'da ilk üçe giren yarışmacı ya bu.”

“Şu seçmelerin yapıldığı program mı? Şarkıcı Moon Yeong Eun mu?”

“Siz de biliyorsunuz, değil mi? Ben bazen Yeong Eun'ın sunduğu radyoyu da dinlerim.”

Ketenden perdenin ardında fısıldaşan Hyo Yeong bir an duraksadı. Ne kadar olursa olsun bir misafirin önünde böyle fısıldaşmak görgüsüzlük gibi gelmişti. Karşılama için tam tezgâhtan çıkmıştı ki Joo Hye ondan önce davrandı.

“Aman Tanrım! Siz, şarkıcı Moon Yeong Eun değil misiniz? *Gece Yürüyüşü*, *Moon Yeong Eun* programınızın dinleyicisiyim!”

Ardından Yeong Eun, Joo Hye'ye bakıp gülümsedi. Zaten Yeong Eun da onların kendisini tanıdığını fark etmişti ama onlardan önce bunu açık etmek istememişti. Sahne dışında kendini sadece sıradan bir Yeonhee Mahallesi sakini olarak görüyordu.

“Buraya ne için gelmiştiniz?” diye sordu merakla Hyo Yeong da inceden. Bildiği kadarıyla Geulwoll'e ilk kez bir ünlü gelmişti. Hemen çalışma günlüğünü açıp bugün olanları yazmak istiyordu.

“Yirmi yıl Yeonhee Mahallesi'nde yaşadım. Uzun zaman sonra ailemi ziyarete gelmişken ekmek almaya gidiyordum ki tesadüfen uğradım.”

Hyo Yeong, Yeong Eun'ın bileğinde taşıdığı plastik poşete baktı. Üzerinde birinci kattaki fırının logosu vardı.

“Demek öyle! Yeonhee Mahallesi postanesinde çalışanım. Ben de on yıl burada yaşadım!”

Joo Hye'nin sözleri üzerine Yeong Eun başını hafifçe eğdi.

“Ne? Ben sizi buranın çalışanı sanmıştım.”

“Buranın müdavimi olduğumdan arada böyle ablama yardım ediyorum.”

Bu kadar doğal yalan söyleyişine bakılırsa oyunculuk yeteneği hiç fena değildi. Hyo Yeong, sahte gülüşüyle Joo Hye’ye döndü. Joo Hye, dilinin ucunu hafifçe çıkarıp Hyo Yeong’a göz kırptı.

“Bu nedir?” Yeong Eun mektup arkadaşlığı kutusunu işaret ediyordu.

Hyo Yeong yanma yaklaşp mektup arkadaşlığı hizmetini anlattı. Yüz ifadesi merakla dolan Yeong Eun hemen kendisinin de mektup arkadaşlığı için bir mektup yazmak istediğini söyledi. Ardından masaya oturdu ve Hyo Yeong içinde kurşun kalem ve dolma kalemlerin bulunduğu kalemligi getirdi.

“Mektubu yazıp benimkini seçse keşke. Benimkini.”

Joo Hye, Hyo Yeong’a sonuna dek fısır fısır konuşup durdu. Yeong Eun’ın şarkılarını ve radyo programını ne kadar sevdiğini civciv gibi durmaksızın anlatmaya devam etti. Hyo Yeong, Joo Hye bu kadar konuşkan olduğu için olmalı ki mektup yazmaya ihtiyacının olmadığı fikrine kapıldı. Yine de Geulwoll’de her zaman sakın ve sessiz birilerinin bir araya gelmesinin gerekmediğini düşündü. Çünkü mektup arkadaşlığı için olan mektup zarflarına yazılan sıfatlar kadar çeşit çeşit müşteriler geldikçe mektuplar da o kadar zengin ve renkli olacaktı.

Yeong Eun masada oturup kalemlikteki yazı gereçlerini tek tek eline aldıktan sonra dolma kalemlerden birini çıkardı. Kalemin ucunu inceleyip Hyo Yeong’un uzattığı deneme kâğıdına çizgiler çekmesine bakılırsa pek dolma kalem kullanmadığı belliydi.

Hafifçe nefes veren Yeong Eun, mektubuna harf harf bir şeyler yazmaya başladığı esnada Joo Hye bir randevusu olduğunu

söyleyerek Hyo Yeong'a usulca veda etti. Çıkarken son bir kez daha bir şeyleri fısıldamayı da unutmadı. "Yeong Eun abla benim mektubumu seçerse lütfen haber verin. Mutlaka!"

Birden Joo Hye'nin dünyasında iki tane ablası olmuştu. Hyo Yeong, gülümseyerek başını salladı. Joo Hye gittikten sonra Geulwoll bir kat daha sessizleşti. Yeong Eun derin bir nefes alıp kalem hareket ettirmeye başladı.

Alıcı: Geulwoll'ü ziyaret eden müşteriye,

İyi bir gün geçiriyor musunuz?

Ben Yeonhee Mahallesi'nde yirmi yıl yaşamış bir mahalle sakiniyim.

İki yıl önce başka bir mahallede yalnız yaşamaya başladığım için tam yirmi yılım dolmadı ama yine de ayda bir uğrayıp Yeonhee Mahallesi'nin dört mevsimini gözlemliyorum.

Sonbahar yaklaşırken Yeonhee Mahallesi yaz yağmurlarıyla yüzünü tertemiz yıkamış gibi görünüyor.

Yakında renkli renkli yapraklar dökülecek ve mahallenin yavru köpekleri dört patisiyle hışırdayan yapraklara basıp neşeyle yürüyüşlerinin tadını çıkaracak, öyle değil mi?

Şu anda mektup dükkânından ödünç aldığım dolma kalemle bu mektubu yazıyorum.

Kâğıdın üzerinde kalemin ucunun hışır hışır çıkardığı sesler hoşuma gidiyor.

Kuruyan mürekkepten de hafif nemli sonbahar toprağı kokusu yükseliyor sanki.

Birlikte müzik yaptığım bir arkadaşım vardı, tam da bu vakitlerde gökyüzüne gitti.

Aynı hayalleri kurarken rekabet ettiğimiz, kıskandığımız, saygı duyduğumuz bir arkadaştı.

İşte o arkadaşım bir gün bana böyle bir şey demişti.

İlk albümüm başarısız olunca moralim bozukken bunu bana mesajla göndermişti.

Hayallerin hepsinin yalan ve asıl olanın gündelik hayat olduğunu, günlük hayatıma iyi bakmamı, her şeyin bu olduğunu.

O zamanlar benden önce başarıya ulaşmış bir arkadaşımın söyledikleri olduğu için önce öfkelenmiştim.

Kendi hayallerini gerçekleştirdikten sonra böyle sorumsuzca konuşabiliyor diye düşünmüştüm.

Aslında o sözler sadece bana değil, aynı zamanda kendisine de söylenmiş sözlerdi.

Ama ben bunu çok geç fark ettim. Aptal gibi.

O arkadaşım en zor anlarında bile başkalarına sıcacık sözler edebilmesini bilirdi.

Eğer gökyüzüne ulaşan bir mektup olsaydı, bu sözlerine karşılık ona kesinlikle tüm samimiyetimle bir mektup yazardım.

Soğuk kış vakti gelmeden öncesinde bir kez daha birileriyle samimi sözler paylaşmak istedim, bu yüzden de bu mektubu yazmış oldum.

Öyleyse, yıl bitmeden bir kez daha mutluluğunuzun size ulaşmasını diliyorum.

Anlattıklarımı dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Gönderen: Mahalle Sakini

“Buna cevap gelir mi?”

“Gelebilir de gelmeyebilir de.”

Ninova

Hyo Yeong'a mektup arkadaşına yazdığı mektubu uzatan Yeong Eun, posta pulu olarak kendi simgesini çizip başını salladı. Yeong Eun'ın işareti bir *gitardi*.

Küçük çizilmiş olduğundan ukulele gibi görünüyordu ama kendi çapında sevimli duruyordu.

“Uzaktan da gelen oluyor mu?”

“Evet. Seyahat sırasında uğrayanlar da epeyce var.”

“Seul'de olunca arada bir gelinebilir ama taşradan gelen biri için geri mektup yazmak amacıyla gelmek zor olsa gerek.”

“Posta servisi de var, o yüzden sorun değil. Ayrıca...”

Hyo Yeong lafı uzatınca mektup kâğıdına pul yapıştıran Yeong Eun başını kaldırdı. “Bence buraya tekrar gelmeye kesinlikle değer. Mektuplar olduğu için.”

Yeong Eun hafifçe gülümseyerek başını salladı. “Öyle. Haklısınız.”

Hyo Yeong, Yeong Eun'ın işine saygı duyduğunu hissetti ve bu yüzden minnettar oldu. Yeong Eun, bir mektup arkadaşı mektubu seçmek için tekrar mektup arkadaşlığı mektup kutusunun önüne gitti. Bir an düşünüyormuş gibi parmak uçlarıyla dudaklarına hafifçe vururken çok geçmeden bir zarf aldı.

“Burası Yeonhee Mahallesi ile çok uyumlu. Sessiz, sıcak ve yavaş.”

“Teşekkürler.”

Son kez vedalaştıktan sonra Yeong Eun zarfı açıp yavaş yavaş Geulwoll'den ayrıldı. Merdivenlerden inerken okuyacak gibi görünüyordu. Kimisi Geulwoll'de her şeyi okuyup gider, kimisi zarfı çantasına koyar, akşam geç vakitte eve vardığında zarfı açardı. Hyo Yeong mektup kutusundan mektup alan insanların bunları ne zaman, hangi saatte, ne yaparken okuyacağını sık sık merak ederdi. Akşam yemek masasında mı? Buharı tüten körili yemek-

lerini yerken mi? Yoksa sıcak suyla dolu bir küvette, gece yürüyüşü sırasında bir bankta otururken ya da sabah erkenden kalkıp pencereyi açtıktan sonra tek kişilik koltukta otururken mi?

Böyle düşüncelere dalmışken Geulwoll'ün kapısı aniden tekrar açıldı. Bu, nefes nefese kalmış Yeong Eun'dı. Bir şey unutmış olabileceğini düşünüp Hyo Yeong hemen etrafına bakındı ama demin gördüğü ekmek poşeti hâlâ Yeong Eun'ın öylece bileğinde asılı duruyordu. Yeong Eun, Hyo Yeong'a bakıp, "Bu, mektup arkadaşı... Mektubu yazan, kişiyi, öğrenebilir miyiz? Ah..." dedi.

Üç gün önce okul müdürlüğünden emekli olduktan sonra Won Cheol, ailesiyle birlikte Çin restoranına gitti. Bir oda kiralamışlardı; büyük yuvarlak masanın önünde büyük oğlu, gelini, torunları, küçük oğlu ve küçük kızı toplanmıştı. Toplam yedi kişilerdi. Eğer ikinci oğlu ve küçük kızı da evli ve çocuklu olsaydı Won Cheol'ün ailesi on kişiyi aşacaktı. Yaşlandıkça yalnız kalmayacağı için arkadaşlarının sık sık imrendiğini söylediği şeyleri şimdi daha iyi anlıyordu.

“Bu zamana kadar çok yoruldunuz. Artık golf oynayın, lezzetli yemekler yiyin, keyfinize bakın!”

“Babam artık altmış yaşında, ne keyfi? Baba! Gayrimenkul danışmanlığı sertifikası falan almalısın!”

“Baba bunları bırak, kendine üretken bir hobi edin. El yazın da güzel olduğu için kaligrafi falan deneyebilirsin...”

Çocukları dip dibe vızır vızır konuşuyordu. Won Cheol içsel boşluk hissetse de henüz sahiden emekli olduğu gerçeğine inanmıyordu. Sanki yarın da her zamanki gibi saat yedide kalkıp saçlarını tarayıp şapkasını takmış hâlde Yeonhee İlkokulu'na gitmesi gerekiyor gibi hissediyordu. Otuz yılı aşkın süredir yaptığı işi bırakmak ve artık bu kadar çok boş vakti nasıl değerlendireceğini bilememek ona ağır geliyordu.

“Hayatımı nasıl planlayacağımı ben bilirim, dırdır edip durmayın.”

“Canınız sıkılırsa bize gelin. Her akşam tek başınıza yemek yemeyin.”

“Tamam, yeter. Yemek ne zaman gelecek?”

Won Cheol, kendi kendine huysuzmuş gibi bir tavır takındı. Çünkü yalnız yaşayan babaları için endişelendikçe akıllarına kesinlikle ölen anneleri gelecekti. Neyse ki konuşma biter bitmez yemekler geldi. *Tangsuyuk**, *yangjangpi*** ve kremalı karides geniş tabaklarda güzelce yuvarlak masaya kondu. Büyük oğlu güzel bir gün olduğu için “Bir kadeh içki içelim,” deyip *Kaoliang* likörü sipariş etti. Won Cheol’den başka içki içecek kimse olmadığı için Won Cheol de itiraz etmeden likör kadehini uzattı.

“Sonbahar yine hemen geldi. Gelecek ay annemi ziyarete gitmeliyiz, baba.”

“Evet, gitmeliyiz.”

Kızı kremalı karidesi *chopstick*le tutuyordu.

“Annem büyük karidesi çok severdi. Küçük ağabeyim sevgilisinden ayrıldığında hep birlikte gününbirlik Incheon’a gitmiştik, hatırlıyor musun? O gün ağabeyim karidesin kabuğunu soyamayacağını söyleyip birden ağlamaya başlamıştı...”

“Hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum, yahu!”

O gün küçük oğlu karısının soyduğu büyük karidesleri yutarcasına yemiş ve iki şişe *soju* içmişti. Çocuklarının başarısızlıklarını ve tökezlemelerini görmek yüreğini burksa da bunların hayatta gerekli deneyimler olduğunu düşünüyordu ve bir ebeveyn olarak yapabileceği onlara destek olmaktı.

* Genellikle domuz etiyle hazırlanan tatlı-ekşi soslu bir et yemeğidir. -çn.

** Sebzelerle deniz ürünlerinin bir arada servis edildiği bir yemektir. Tercihen saydam kalın erişte ile servis edilir. -çn.

“Her neyse, o gün ağabeyim yüzünden annem sadece üç karides yiyebilmişti!”

Sözünü bitiren kızı ağlayacak gibi olunca hemen başını çevirip gazozunu yudumladı. Büyük oğlu sessizce Won Cheol'e kadehini uzattı. Won Cheol'ün kadehine vuran büyük oğlu, içkisini tek seferde bitirdi. Küçük oğlu ise kremalı karides sosu dudağına bulaşmış olduğundan habersiz, karidesleri iştahla çiğniyordu. Gelini çocuklarının başını okşuyor, masada sadece *chopstick*lerin tabaklara değme sesleri yankılanıyordu.

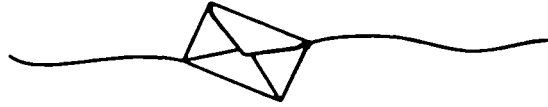
Kızının evine kadar bırakma teklifini reddeden Won Cheol, metro istasyonuna doğru yürüdü. Sadece iki kadeh *Kaoliang* likörü içmişti ama uzun zamandır alkol almadığı için olsa gerek yüzü kızarmıştı. Öğleden önceki emeklilik töreninde çocuklarına neler söylediği; söylediklerinin işe yarar şeyler olup olmadığı, iyi bir müdür, iyi bir baba, iyi bir koca olup olmadığı... Kafasında binbir türlü düşünce dönüp duruyordu.

Metroda koltuğa oturmuş, arkadaşlarının cep telefonundan gönderdiği emeklilik tebrik mesajlarını okuyup tek tek yanıt veriyordu. İçinde biriken, söylemek istediği sözlerin dolu olduğunu hissetti. Sabah okulun konferans salonunda uzun ve sıkıcı bir emeklilik konuşması yapmış, meslektaşları ve genç öğretmenlerle birbirlerine çokça teşekkür etmiş olsalar da hâlâ böyle hissediyordu. Won Cheol, evinin yakınındaki durakta inmedi ve iki durak öncesindeki metro kapısından çıktı. Serin rüzgârları özlemişti.

Yol tabelalarına bakarak amaçsızca yürürken bir oyun parkı gördü. Tuhaf bir şekilde hemen eve gitmek istemiyordu. Bir banka oturup on yaşından küçük çocukların koşuşturma seslerini dinledi. Saat öğleden sonra üçtü, yeni bir plan yapmak için de günü bitirmek için de arada bir vakitti.

Won Cheol dalgınlıkla ceketinin cebine elini attığında küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Bu, öğrencilerin ona yazdığı notlardı. A4 büyüklüğündeki pembe kâğıtta, çocuklar sırayla farklı el yazılarıyla teşekkürlerini iletmişlerdi. “Müdür Bey, sağlıklı olun, size her zaman minnettarım, sizi asla unutmayacağım, Keum Won Cheol Hocam, sizi seviyoruz, hocam tıpkı sizin bize öğrettiğiniz gibi iyi bir yetişkin olacağım...” gibi mesajlardı.

Won Cheol, çocukların yamuk yumuk yazdığı harfleri elle riyle okşadı. Henüz yazmakta zorlanan küçük çocukların kalemi sıkı sıkı tutarken uyguladıkları güç hissediliyordu. Bastıra bastıra yazılmış harfler yüzünden arka yüzü kabaran kâğıttan anlaşılıyordu. Won Cheol notların yazdığı kâğıdı katlayıp cebine koydu ve ayağa kalktı. Geulwoll'e gitmek üzereydi.

Bugün de dükkânda Patron Seon Ho yerine genç kadın çalışan işinin başındaydı. Hafif bir gülümsemeye karşılayan kadın çalışan kalemligi getirdi. Yan taraftaki pencere hafif aralıktı ve kadın dışarıdan gelen seslerin rahatsız edip etmediğini sordu. Won Cheol başını iki yana sallayıp tükenmez kalemi eline aldı.

Won Sook Hanım'a,

Nasılsın? Canın sıkılmıyor, değil mi?

Gökyüzü tek bir bulut dahi olmadan öyle berrak ki belki yüzünü görürüm diye bir süre yukarı baktım.

Sonunda bir mabet ağacı yaprağı alay edercesine yanağıma düştükten sonra vazgeçtim ama.

Bugün emeklilik töreninden sonra çocuklarla birlikte yemek yedik.

Emekli olunca seninle bir gemi yolculuğuna çıkacaktık, haftada bir sinemaya gidecektik, hatırlıyor musun?

Geriye dönüp bakınca her seferinde zamanı, “Şunu yaparsam, bunu bitirirsem her şeyi yaparız,” diye yalan söyleyerek geçirmişim gibi.

Zamanın hep benim tarafımda olduğunu sanmışım.

Çocuklardan sonra en çok sevdiğin çatıdaki güller hâlâ coşkuyla çiçek açıyor.

Bir gece, uyuyamayıp hava almaya çatıya çıktım.

Beyaz güllerin ay gibi parladığını gördüm. Çok güzellerdi.

Won Sook Hanım, bu muhteşem manzarayı görmek için o kadar eziyet çekti, diye düşündüm.

Radyoterapi aldığın gün...

Birden, “Elma alıp geleceğim,” deyip fırlamıştım, hatırlıyor musun?

Çünkü bir deri bir kemik kalmış hâlde çuval gibi hastane kıyafetlerini giymiş, yürüyüşünü görünce gözyaşlarım sel olup akacaktı sanki.

Yola çıkıp bilerek birikmiş kuru yaprak yığınlarının üstüne basa basa yürüdüm.

Öfkemi çıkarır gibi yaprakları çatır çatır ezerek, “Bu bitsin, Won Sook Hanım iyileşmeli, iyileşmeli!” diye, kimi tehdit ettiğimi bile bilmeden etrafa tehditler savura savura yürüdüm.

O gün hastane odasına döndüğümde spor ayakkabılarım ezdiğim kuru yapraklarla berbat olmuştu.

Bir öğretmeninin bu hâle düşmesine, “Bu da ne?” diyerek gül-müşün ama.

O zamanki o gülüşünü özleyorum.

Her zaman somurtup durmasaydım ve yanında daha çok gülseydim keşke diye hayıflanıyorum.

Evet, neyse, seni hatırladığımda pişman olmadığım şeyler bir iki tane değil ki.

Özellikle bugün nedense birbiriyle alakasız bu laflar dökülüyor parmaklarımdan.

Yeni hayatıma alışana kadar bana biraz anlayış gösterebilirsin, değil mi?

Gelecek ayın başında çocuklarla birlikte geleceğim, o yüzden bugünkü gibi berrak bir gökyüzü hazırla bize lütfen.

Tekrar görüşürüz, Won Sook Hanım.

Sevgilerle, Cheol.

Won Cheol nasıl bir kafada olduğunun farkında olmadığındandır ki mektup arkadaşlığı için kullanılan mektup kâğıdına karısı Won Sook'a gönderdiği mektubu yazmıştı. Çünkü mektubu mektup arkadaşlığı için kullanılan mektup kutusuna bırakırsa bir gün karısı kendi mektubunu alabilir diye düşünmüştü. Zarfın üzerindeki yazan sıfatlardan karısına uyan kelimeleri dairesine aldı. "Güzelliğin peşinden koşan Won Sook, neşeli Won Sook, iyi kalpli Won Sook, aceleci Won Sook..." Simgesini çizdiği pula bir de gül resmi ekleyince mektup tam da Won Sook için tamamlanmış oldu.

Won Cheol, yazdığı mektubun kimin eline geçeceğini ve nasıl bir yankı uyandıracağını hiç bilemiyordu. Ancak farkında olmadan attığı taşın yarattığı dalga sonunda birilerinin eline ulaşıp onları etkilemiş ve başka bir hikâyeye yaratmıştı.

İçtenlik denilen şey, suya düşen bir damla mürekkep gibi her yana yayılır ve eninde sonunda bir yere ulaşırdı.

Geçmişin Şanı

Bir salı sabahı, Seon Ho ve Hyo Yeong, Geulwoll'de tezgâhın ortasında durmuş sohbet ediyorlardı. Birkaç gün önce şarkıcı Moon Yeong Eun, Geulwoll'e gelmiş ve mektup arkadaşlığı için mektup yazan kişiyle tanışıp tanışamayacağını sormuştu. Radyo programında bu kişinin hikâyesini paylaşmak istediğini söylemişti. Anlattıklarını tam olarak bilmiyordu ama Won Cheol'ün mektubunu okuyunca çok etkilenmişti.

"Buna sevinmemiz gerekmez mi? Müşteri ne dedi?"

"Bizzat iletişime nasıl geçelim, mektup arkadaşlığı için yazılmış sonuçta. Sadece cevaben mektup talep edin dedim."

"Doğru. Vay, Hyo Yeong ne kadar da zekisin!"

Kıkırdayarak güldüğündeki hâli oğlu Ha Joon'a tıpatıp benziyordu. Seon Ho tezgâhın yanına kobalt mavisi cam bir vazoyu koydu. Vazoda karısının sabah verdiği mor renkli yıldız çiçekleri duruyordu. Çiçeklerin yaprakları yoğun ve zarif bir elbiseyi andırıyordu. Geulwoll'ün standartlarına göre biraz gösterişli bir objeydi ama Seon Ho da Hyo Yeong da memnundu.

"Bu arada Moon Yeong Eun sosyal medyada Geulwoll'ün reklamını da yapmış. Gerçekten minnettarım."

Neşeli yüz ifadesiyle Seon Ho, polo tişörtünün düğmelerini boğazına kadar iliklerken Hyo Yeong, "Boğuluyormuşsun gibi

görünüyor,” deyince hemen düğmeyi açtı. Seon Ho, günlük sohbetin arasında sık sık duvardaki saati kontrol edip boğazını temizliyordu. Gergindi.

Bugün bir dergi ekibi röportaj yapmak için Seon Ho’yu ziyarete gelecekti. *HIM* adında bir dergiydi ve Savunma Bakanlığı’nın desteğiyle her ay askerler için yayınlanan bir dergi olduğundan bahsetmişti. Düşününce mektup ve askerler kadar birbirine yakışan bir başka ikili de yoktu zaten.

“Artık görev bittikten sonra cep telefonu kullanabiliyorlarmış, yine de mektupla paylaşılan duyguların yeri bir başka. Ben askerdeyken telefon yasaktı tabii ama internetten mesaj gönderme şansım olsa bile mektubu tercih ederdim. İnce bir kâğıt bile olsa zaman geçtikçe biriktiğini gözle görmek güzel çünkü.”

Seon Ho, askerlik zamanlarını aklından geçirince gözleri hüznle parladı. Mektupların potansiyel müşterileri askerî birliklere yayılmışken neden bu alanda iyi bir proje düşünemediğine biraz hayıflandı da. Yine de derginin editörü iyi ki Geulwoll ile iletişime geçmiş ve böylece bir bağlantı kurmuştu.

“Hep başkalarıyla röportaj yaptım ama nihayet ben birilerinin sorularını cevaplıyorum Hyo Yeong! Çok etkileyici, değil mi?”

“Haklısın. Ama sakın abartıp garip espriler yapma, olabildiğince sakın cevaplar ver. Geulwoll’e yakışır şekilde.”

“Geulwoll’e yakışır ne demek?”

“Hımm, Geulwoll’e yakışır...”

Bunu söyledikten sonra Hyo Yeong’un da net olarak söyleyeceği bir şey yoktu. İlla tarif etmek gerekirse zorlama konuşmalar olmadan, varlığıyla bile rahatsızlık vermeyen bir arkadaş gibi. Birbirinin ruh hâlinin nabzını tutmadan, herkesin kendi sıcaklığıyla sohbet edebildiği şekilde. Öyle bir şeyler işte.

“Hyo Yeong, sen Geulwoll’e martta gelmiştin, değil mi? Çoktan ekim olmuş.”

“Vay, sekiz aydan fazla olmuş bile. Yakında dokuzuncu ayım olacak demek.”

“Bahar, yaz, sonbahar. Burada üçüncü mevsimi görüyorsun bile. Nasıl, Geulwoll’ün kışını da merak ediyor musun?”

“Şimdiden mi?”

Hyo Yeong tebessüm edip kayısı rengi duvara dalgın dalgın baktı. Yarım yıl olmuştu ve iki ayı aşkın süredir Hyo Yeong film senaryoları yazmak yerine Geulwoll’ün çalışma günlüğünü tutuyordu. Saplantı gibi izleyip durduğu filmleri bırakmış, Geulwoll’ün penceresinin dışındaki bulutların geçişini keyifle seyreden birine dönüşmüştü. Hyo Yeong’un bu kadar içsel huzura sahip olabilmesinde yalnız yaşamasının etkisi de büyüktü. Daracık stüdyo dairesini mutlaka ihtiyacı olan eşyalarla özenle doldurmaya çalışırken neleri edinebileceğini, neleri edinemeyeceğini, gerçekten nelere ihtiyacının olduğunu ve nelere çok da gerek olmadığını ayırt etmeyi öğrenmişti. Bu ayrımı sadece günlük hayatta değil, hayatın bütününde yapabilmek bir insan için büyük bir teselliydi.

“Abi, saç maşası ve *wax* getirdim.” Hyo Yeong bir sürü farklı farklı şeyler düşünürken Yeong Kwang dükkâna girdi. Elindeki alışveriş poşetinde saç maşası ve çeşitli saç bakım ürünleri vardı ve onları birer birer tezgâhın üzerine çıkarıp koydu.

“Bunları kendi ellerinle yapmaya mı geldin?”

Gözlerini kocaman açan Hyo Yeong, Yeong Kwang’a baktı. Seon Ho, becerikli Yeong Kwang’dan röportaj öncesinde saçlarını toparlamasını rica etmişti.

“Bu çocuk normalde gerçek bir moda ikonudur. Son zamanlarda böyle paspal paspal geziyor.”

“Ağzınızı kapayın ve uslu uslu oturun, sayın müşteri.”

Seon Ho, Yeong Kwang’ın önüne bir sandalye getirip oturdu. Yeong Kwang, saç maşasının fişini prize taktı ve ısınmasını beklerken Seon Ho’nun saçlarını tarakla taradı. İstemsizce yeniden Won Cheol ve Yeong Eun’ın mevzusu açıldı. Hyo Yeong, Yeong Eun’dan duyduklarını aktardı.

“Mektubun detaylarını pek bilmiyorum ama Yeong Eun’ın dediğine göre vefat eden eşine yazılmış bir mektupmuş.”

“Yaa... Tam romantik adammış demek.”

“O zaman her seferinde eşi hakkında yazmak için mi Geulwoll’e geliyor?”

Hyo Yeong’un aklına mektup arkadaşlığı kutusundan Won Cheol’ün mektubunu alan Min Jae geldi. Dalgaların yayılışı gibi duyguları yüzüne yayılan Min Jae’nin ifadesini görünce o gün Won Cheol’ün mektubuna neler yazdığını merak etmişti. Rengi, sesi, tadı bile olmayan harflerle birinin duygularını harekete geçirmek kolay bir şey değildi. Hyo Yeong, Won Cheol’ün Yeong Eun’ın talebine karşılık vermesini umuyordu. Böylece Yeong Eun’ın radyo programında daha çok insanın onların aşklarının mesajını duyabilecekti.

“Ah! Saçımı yolacaksın Yeong Kwang!”

“Ah, *pardon*. Dalmışım.”

“Ne düşünüyordun?”

“Bugün öğle yemeğinde ne yesek?”

“Bu muydu düşündüğün!”

Seon Ho başını çevirip Yeong Kwang’ın böğrüne yumruk atar gibi yaptı. Hyo Yeong, ikisinin neşeli hâlini izlerken tezgâh masasının camını bir kez daha sildi. Berrak gökyüzü cama yansıyor. Küçük pencereyi hafifçe araladı, sonbahar rüzgârı içeri girince rüzgârla birlikte düşen yaprakların koku-

su duyuldu. Dağ sırtı geçen haftaya göre daha sarı ve kırmızı görünüyordu ve onlarca kez sonbaharı karşılamış Yeonhee Mahallesi'ndeki evler de esen rüzgârda bir hediye gibi sükûneti içinde barındırıyordu.

Hyo Yeong, iki adam saç işine dalmışken küçük pencereden görünen manzarayı fotoğrafladı ve mektup dükkânının günlüğüne yazdı. İki haftada bir yazsa da şimdiden epeyce paylaşım için yazı birikmişti.

#MektupDükkânıGünlüğü

Geulwoll'a ilk geldiğim gün, "James ve Koca Şeftali" adlı stop-motion animasyonu aklıma gelmişti. Dört bir yanı özenle boyanmış kayısı rengi duvarları görünce kendimi kocaman bir şeftalinin içine girmiş gibi hissetmiştim. Renklerin uyandırdığı his anında çocukluk anılarımı canlandırmıştı. Yaklaşık on yaşımdayken bir gün gece geç saate kadar dışarıda olan annemle babamın yerine benden beş yaş büyük ablam bana bakmıştı. Final sınavlarına hazırlanmakla meşgul olan ablam, ben salondaki koltukta otururken bana bir paket karides cipsi ve "James ve Koca Şeftali" videosunu fırlatmıştı. Ne eksik ne fazla, bu tam iki saat sessiz olmamı istediği anlamına geliyordu.

Ablamın derslerinde çok başarılı olmasından dolayı evde kimse onun sözüne karşı çıkmazdı. Televizyonun sesini iyice kısip ekranın dibine oturmuş, animasyonu izlemiştim. Tatlı şeftalinin içindeki sulu, dolgun kısmı gördükçe ağzım sulanıyordu. Sonra farkında olmadan karides cipsi yerken uyuyakalmışım. Gözümü açtığımda salonda televizyonun önünde öylece uzanır vaziyetteydim ve üzerimde ablamın getirdiği pembe mink battaniye örtülüydü. Sessiz bir sevgi olarak adlandırılan sevginin başka bir türünü öğrendiğim gündü.

Geulwoll'de de bazen mektup kâğıdının şekline veya desenine, rengine vb bakınca geçmiş anıları canlanan müşteriler oluyor. Sonuçta yazı, geçmişin kuyusundan çekilen bir kova su gibidir. Acemi ya da utangaç olsa bile insanın, o kovayı bir kere olsun çekip çıkarması gerekir ki sonrasında kâğıdı kelimelerle dolsun. Bu şekilde geçmişin kuyusunu arındıranlar, gerçekte de kendi duygularını berrak bir şekilde görebilirler.

24 Ekim

“Saat çoktan on biri geçti bile. Hyo Yeong, hadi yemeğini ye de gel.”

“Peki, tamam— Puhah!” Hyo Yeong, paylaşımı sosyal medyaya yükledikten sonra Seon Ho'ya bakıp bir kahkaha patlattı.

“N'oldu, niye öyle gülüyorsun!?”

“Yok bir şey... Bir an birinci kattaki fırının patronu sanmıştım. Saçların *sorabbang** gibi...”

Seon Ho derin bir iç çekip aynaya baktı. Yeong Kwang saçlarını kıvrımlarla doldurduğu için gerçekten oldukça abartılı duruyordu.

“Cidden öyle mi gözüküyorum?”

“Öyle... Değil mi?”

“Ahh! Gel buraya, sen en iyisi benden bir güzel dayak ye! On dakika sonra gazeteci gelecek!”

Kıkır kıkır gülen Yeong Kwang özür dileyip tarakla Seon Ho'nun saçlarını düzeltmeye başladı. Kıvrımlar biraz açılınca *sorabbang* görüntüsünden sıyrılmış gibiydi. Yeong Kwang rahatlayıp derin bir nefes vererek, “Yok, artık kesinlikle çok iyi. Doğal duruyor,” dedi.

* Genellikle içi krema, çikolata veya fasulye ezmesi gibi tatlı dolgularla dolu, sarmal şekilli bir çörek. -çn.

“Ayy... Gerçekten mi? Hyo Yeong, sen söyle.”

“Gerçekten, çok daha iyi.”

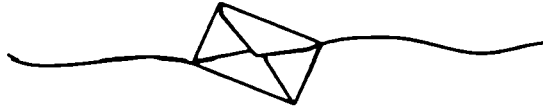
İşte o zaman yüzü aydınlanan Seon Ho, Yeong Kwang’a “ku-aför parası” diyerek şirket kartını uzattı.

“Çok veremem, on bin wonluk yemek iznin var. Hyo Yeong’la gidip yemek yiyin.”

“Aman Tanrım, teşekkürler patron!”

Bir şarkı mırıldanarak iki eliyle saygıyla şirket kartını alan Yeong Kwang, Hyo Yeong’a “Hadi öğle yemeği yemeye gidelim,” dedi.

Son zamanlardaki en neşeli hâliydi bu. Uykusuzluğu sona mı ermişti yoksa yeni bir esere mi başlamıştı? Her ne ise onun sayesinde Hyo Yeong da nedense daha enerjik hissediyordu.

HİM dergisinin editörü Lee Ji Sang, Geulwoll’ün kapısını açıp etrafına bakındı. Tanıdık bir ablasının tavsiyesiyle Instagram’dan Geulwoll’ü keşfetmiş ve ilk kez buraya gelmişti. Küçük ama her şeyiyle eksiksiz bir yer olduğu hissi uyandırıyor. “Derli toplu” demek tam uymasa da nedense görünce bu kelime aklına gelmişti.

“Ziyaret ettiğiniz için teşekkürler. Önce rahatça bir bakının lütfen.”

Geulwoll’ün patronu Seon Ho, Ji Sang’a mektup kâğıtlarını, kitapları ve kalemleri tek tek tanıttı. Özellikle mektup arkadaşlığı kurusunun önünde mektup arkadaşlığına dair deneyimlerinden doğal bir şekilde bahsetmeye başladı. Ji Sang, röportaja geçmeden önce ses kayıt cihazını açtı. Seon Ho’nun sorulmadan yaptığı açıklamalar bile yazı için çok faydalı olacağı benziyordu.

“Yani ilk başta oyunculuk çalışması için insanlarla röportaj mı yapıyordunuz?”

“Evet, öyle. İnsanların nasıl bir hayat yaşadığını, hangi zorluklarla karşılaştığını ve bunları nasıl aştığını merak ediyordum.”

Ancak Seon Ho, başkalarının hayat hikâyelerini dinlemek kadar onların kendi hikâyelerini anlatırken takındıkları yüz ifadeleri ve jestlerini gözlemlemeyi de sevdiğinden bahsetti. Bir kafe veya toplantı odası, park gibi bir yerde sohbet ederken bile tıpkı kendi odalarında oturuyormuş gibi rahat bir ifade takıyan insanları görmekten hoşlandığını söyledi.

“Kendim hakkında uzun uzun düşünüp başkalarına göstermek istediğim benliğimi özenle ortaya koymak... Keşke insanlar böyle aktiviteleri daha çok yapsa diye düşünürken işte Geulwoll fikri bu şekilde doğdu. Çünkü mektuplar böyledir.”

Ji Sang, Seon Ho'nun yüz ifadesine ve jestlerine bakarak onun ne anlatmak istediğini anladığını düşündü. Çünkü bunları anlatırken Seon Ho'nun yüz ifadesi de tıpkı kendi evinin koltuğunda oturuyormuş gibi huzurlu görünüyordu.

“O zaman röportaja başlayalım mı?”

Masanın karşısına oturan Ji Sang, Seon Ho'yu bir kez daha selamladı. Soruları önceden e-posta ile gönderdiği için Seon Ho'nun cevapları da akıcıydı. Mektup yazmakta zorlananlar için mektup yazma teknikleri hakkında biraz tavsiyeler verdi, mektuplarla ilgili kitaplar önerdi. Derken, Patron Seon Ho'nun askerlik zamanlarında bir süre onu bekleyen kız arkadaşına yazdığı mektupları gönderdiğinden konu açıldı.

“Başta mektup kâğıdının miktarı sevgilime olan aşkıma gösteriyor diye düşünüyordum. O yüzden sabahtan, gece yatana kadar olan her şeyi yazıyordum. Sabah yoklaması, yemek, sabah görevleri, fiziksel eğitim, yemek, duş, yoklama hazırlığı... Ama

birkaç ay geçtikten sonra sevgilim cevap olarak tek bir satır yazmıştı.”

“Ne yazıyordu?”

“‘Futbol muhabbetini kes artık,’ yazmıştı.”

“Hahaha!”

Ji Sang istemsizce kahkahayı patlatıp elini ağzına kapattı.

“Ama bu gerçekten en eğlenceli tek hikâyemdi.”

Sözlerini bitiren Seon Ho buruk bir gülümsemeyle başını salladı. İki ay sonrasında ayrıldıkları, mutsuz sonla biten bir hikâyeydi bu. Soru listesinde olmayan bir konuydu ama tam da bu yüzden daha ilgi çekiciydi. Ji Sang yazının kurgusunu kafasında yeniden düzenlerken Seon Ho’nun iç çekmeli sözlerini dinlemeye devam etti. O sırada bu kez Seon Ho, Ji Sang’a bir soru sordu.

“Sayın editör, bu sayıda mektup konusuyla ilgili yazı yazmaya nasıl karar verdiniz?”

Ji Sang tavana bakıp düşüncelere daldı. Ekim ayı olduğundan bir an askerlerin üşüyeceği bir dönem olduğunu düşünmüştü, bir an kitap okumak için güzel bir mevsim olduğunu ve bir şeyler yazmak için de harika bir mevsim olabileceğini düşünmüştü. İşte böylece “mektup” konusu aklına gelmişti.

“E-posta ya da mesajlaşmadan farklı olarak mektupta sadece içerik değil, el yazısı da söz konusu, değil mi? Bazen mektuba çizimler ekleniyor. Kullanılan kaleme göre de yazının havası değişiyor. Mektup şöyle bir bakınca bile her yazan kişinin karakterini ortaya çıkarıyor. Bu yüzden de daha içten bir araç olduğunu düşünüyorum.”

Ji Sang bakışlarını ters yöne doğru çevirip konuşmaya devam etti. Farkında olmadan yüzünde bir gülümseme belirmişti.

“Ayrıca, askere giderken çantasına bir sürü pul ve mektup kâğıdı dolduran ağabeyim de bir an aklıma geldi. Tabii, askeriye’nin mar-

ketinde de mektup kâğıdı vardı ama bizim ağabey görsel tasarım mezunu olduğundan olsa gerek zevkleri biraz keskin, hahah.”

“Ah, doğru! Mektup kâğıdı ve pul alıp giden askerler çoktu. Ben de bir sürü pul almış, etrafa dağıtıp koğuş arkadaşlarımla yakınlaşmıştım.”

Yaklaşık bir saat süren, Seon Ho ile sohbet eder gibi ilerleyen röportaj sona ermişti. Ji Sang da bu sayede ağabeyinin askere gittiği günü yeniden hatırlayabilmiş ve her açıdan huzurlu vakit geçirmişti. Geulwoll'den çıkarken Seon Ho, Ji Sang'a dönüp başını eğerek son bir kez daha selam verdi.

“Teşekkürler. Sonbaharda mektup yazmaya teşvik ettiğiniz için.”

Hyo Yeong ve Yeong Kwang yürüyerek on dakika mesafedeki bir uskumru lokantasına gitti. Yalnız yaşayınca *banchan*ların* ne kadar kıymetli olduğunun farkında olan ikilinin hemfikir olduğunu yansıtan bir menü seçimiydi. Sote patates ve tek lokmalık büyüklükte doğranmış, buharda yumurta, Çin marulu salatası ile *kkakdugi*** ve Kore jöle salatasının bulunduğu bir menüydü. Duygulanan Hyo Yeong ve Yeong Kwang durmaksızın *chopstick*lerini hareket ettirdi.

“Vay, bunların hepsini geri doldurup paket yapıp gitmek istiyorum.”

“Postanenin arkasında bir *banchan* dükkânı var, uğrayıp öyle mi dönsek? Çok alırsak bölüşürüz.”

* Kore mutfağında pilav ile birlikte masanın ortasına servis edilen küçük yan yemekler için kullanılan bir tanımdır. -ed.n.

** Küp küp doğranmış turp ile hazırlanan fermente kimchi çeşididir. -çn.

“Öyle mi yapsak? Zaten *yeongeunjorim** yemek istiyordum.”

Karınları biraz doyunca Hyo Yeong ve Yeong Kwang, Seon Ho'dan bahsetmeye başladı. Oyunculuk çıkışlıydı ama aslında Seon Ho kendini süsleyip parlatmakta pek iyi değildi. Üstelik gerçekten sevdiği bir şeyden bahsederken sık sık kekeliyordu. Bir bakıma bu saf çekicilik, Seon Ho'ya sanatsal bir hava kuyordu ama Geulwoll'de yarı zamanlı çalışan biri olarak biraz endişeleniyordu.

“Sorun yok. Video röportaj değil, yazılı röportaj sonuçta.”

“Değil mi? Gazeteci zaten güzelce toparlar herhâlde. Ah, keşke yanında kalsaydım.”

“Bu arada, ne zaman tam zamanlı çalışan olacaksın?”

“Ne?”

“Yani, Geulwoll'ü bu kadar sevip gözetiyorsun ama yarı zamanlı çalışan demek biraz garip kaçıyor.”

Hyo Yeong, ağzına bir kaşık pilav tıkmış hâlde homurdandı. “Hayır, yani... Yine de aynı okuldan mezun olduğumuz için hem de biraz endişelendiğim için... Çünkü zorlukla büyüttüğü mektup dükkânının iyi bir imajla devam etmesini diliyorum işte, öyle değil mi?”

“Şu an konuşurken kekeleyişinin farkında mısın, Hyo Yeong?”

“Ah, evet, sanırım seviyorum. Burayı.”

Hyo Yeong kaşığı indirip iki elini kaldırdı. *Pes ediyorum*, der gibiydi. Yeong Kwang, Hyo Yeong'u öyle görünce biraz gülümsemedi ve yine konuşmaya devam etti. “Gönderdin mi?”

“Neyi?”

“Sana verdiğim resmi. Ablana göndereceğini söylemiştin ya”

“Ah, o... Gönderemedim.”

* Lotus çiçeği köklerinin haşlanarak tatlı-tuzlu ve yapışkan bir sosla tatlandırılarak hazırlandığı bir tür yan yemektir. -çn.

“Neden?”

“Göndereceğim adresi bilmiyorum çünkü.”

“Ablanın nerede olduğunu bilmiyor musun?”

Yeong Kwang’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hyo Yeong istemedi de olsa Yeong Kwang ile aralarındaki mesafeyi iki adım aşıp bir adım uzaklaştığı hissine kapıldı.

“Eğer burada daha fazla soru sormazsan sanırım biraz daha yakın olabiliriz.”

“O zaman iptal! Sormadım. Merak da etmedim, gerçekten.”

Hyo Yeong belli belirsiz gülümsedi ve kalan yemeğini yedi. Aslında iki gün önce de Seo Ho ona Geulwoll’de tam zamanlı çalışmasını teklif etmişti ama hâlâ bu konuda tereddüt ediyordu. Henüz nihai olarak bitmemiş bir meselesi olduğunu düşünüyordu. Tam anlamıyla yeni bir işe başlamaya karar verdiğinde hâlâ aklına ablası geliyordu. Bir yerlerde duran ablasını bırakıp sadece tek başına yoluna devam etmek içinden gelmiyordu.

Hyo Yeong, pilav kâsesini dibine varana kadar sıyrıp son lokmayı ağzına attı ve “Gerçekten bir yakınına zarar verdiğin oldu mu?” diye sordu.

“Oldu tabii. Bu doğal değil mi? İnsan yüreğinde sevgi olduğu kadar dikenler de vardır.”

“Sadece dikenli durumlarla yaşamaktan korkuyorum.”

“Hiç de değil. Hyo Yeong niye böyle bir şey için endişeleniyorsun ki?”

Hyo Yeong omuzlarını silkti ve son kalan sote patatesi yedi. Ağzını suyla çalkalarken Yeong Kwang, “Birinin gece uykuları için endişelenen bir kişinin yüreği hiç dikenli olur mu? Ablanla iletişim kur. İyi uyuyor mu, merak etmiyor musun?” dedi.

2

Geulwoll Çalışma Günlüğü

- Tarih: 8 Kasım, hafta içi
- Hava Durumu: Gri bulutlar küme küme!
- Çalışan: Kang Seon Ho
- Ziyaretçi Sayısı: 34
- Kartla Satış: 436.000 won
- Nakit Satış: - won
- Toplam Satış: 436.000 won
- Tüklenen Ürünler Listesi
 - *Wongoji* seti (Mektup kâğıdı ve zarf az miktarda kaldı.)
 - Tüy kitap ayracı (Az miktarda kaldı.)
- Gerekli Malzemeler
 - Islak mendil
- Notlar: Noel temalı kartpostallar önümüzdeki hafta içinde gelecek. Geldiğinde hemen konsept fotoğrafları çekip sosyal medyada paylaşalım. Paketleme işini yapabildiğin kadar yap ve hemen çık. Karım akşam

İşten çıkıp Geulwoll'e gelip paketlemeye yardım edeceğini söyledi, o yüzden tek başına kendini paralamal. Ayrıca yarın gündüz vakti bir Noel ağacı gelecek. Orta boyda, çok büyük değil. Süslemeyi senin zevkine bırakıyorum. Hyo Yeong'un estetik anlayışına güvenelim bakalım. Zorlanırsan Yeong Kwang'dan yardım iste. Bugün hastaneye gittiğimde zona teşhisi koyuldu. Günlüğü erken paydos sonrası evden yazıyorum. Yakında işler yoğunlaşacak, özür dilerim. Perşembe günleri yaklaşık iki hafta boyunca tatil olacak. Sosyal medya duyurusunu ben yaparım. Yeni yıl kartlarının tasarım örnekleri de geldi. E-posta ile paylaşacağım, vakit olunca fikrini söyle lütfen.

NOT: Benim için sağlam bir omuzsun Woo Hyo Yeong
Sen olmasaydın şu an ağlıyor olurdum... Hüüü...

“Ne yani, zona teşhisini iş günlüğüne mi yazmış?”

Sabah işe gelir gelmez gelen kutusundaki e-posta ile çalışma günlüğünü okuyan Hyo Yeong, şaşkınlıkla karışık güldü. Ama işte bu tam da Kang Seon Ho'ya özgü bir hareketti. Hyo Yeong, Seon Ho'ya geçmiş olsun mesajı gönderip Seon Ho'nun olmadığı süre boyunca yapılacak işlerin listesini oluşturmuştu. O esnada Geulwoll'ün kapısı ardına kadar açıldı ve Joo Hye içeri girdi. Bu arada kâkülleri dümdüz kesilmiş, onu daha genç göstermişti. Bugün de çalışma günü değilmiş gibi kısa bej bir trençkot ve gri pileli etek giymişti.

“Yeong abla, biri mektubumu seçti mi? Neden benimkini seçmiyorlar!”

“Doğru söylüyorsun. Seninkiler hâlâ mektup kutusunda duruyor galiba.”

“Niye almıyorlar ki? Zarfın üstüne kocaman bir resim mi çizsem acaba?”

Hyō Yeong kıkırdarak başını iki yana salladı. Her mektubun bir cevap alması mümkün değildi. Mektup arkadaşlığı mektuplarını alıp da cevap yazılmaması da sıkça rastlanan bir durumdu. Hiç tanımadığın biriyle düzenli bir bağ kurmak için yorgun olan günümüz insanları hâlâ çoktu. Anonim biriyle mektuplaşmak heyecanlı olmasına karşılık biraz da ürkek adımlarla siste yürümeye benziyordu. *Acaba kafamız uyar mı, dertlerim samimiyetle ona ulaşır mı...* Herkes kendi kriterleriyle bu siste yürüyüp bir bağ kurmaya çalışıyordu.

“Geçen sefer seçtiğin mektup nasıldı? Cevap yazmadın galiba?”

“Ah, derdi mühim! Sıcacık yüreği olan birinin mektubuydu. Destek de gördüm. Şimdi ise odamın duvarında asılı, özenle saklıyorum.”

Joo Hye o gün aldığı mektubun içeriğini hatırlayınca gülmüsedti. Mektup arkadaşının mektubunun ilk satırları, tam da Geulwoll'ün şu anki manzarasından bahsediyor gibiydi.

Pencereden süzülen sıcak güneş ışığının beni gerçekten mutlu ettiği o gün, ben de birilerine karşı böyle bir insan olmak istedim ve işte bu yüzden duygularımı yazıyorum.

Birkaç gün önce tamamen kendi çabamla uçak bileti alıp Paris'e Prag'a gittim.

Yeni şeyler denemek ve onları hayata geçirmek konusunda beklentilerimden çok endişelerim ön plandayken bu seyahat bana çok şey öğretti.

Yeni bir şehir... Yeni insanlar... Yeni manzaralar...

Her şeyin yepyeni olduğu bir yerde karşılaştığım zorluklarla yüzleşmek, onları çözmek, planladığım şeyleri hayata geçirmek, bazen

başarısız olmak... Bütün bu süreçler düşündüğümünden çok daha eğlenceli ve heyecan vericiydi!

Bilmediğim yeni yönlerimi keşfedince bir süredir daralmış olan bakış açım yeniden genişledi sanki ve bu hem şaşırtıcı hem de çok değerli bir deneyimdi.

Böyle şeyleri görünce anlıyorum ki denemediğimiz için böyleyiz, aslında düşündüğümüzden çok daha iyisini başarabiliriz.

Endişelenmek yerine keyfini çıkaralım, yeniliklerden korkmayalım ve çokça mutlu olalım.

Böyle bir insan olmanız için uzaktan, bir yerlerde hep destekliyor ve dua ediyor olacağım.

- Thurs

Gönderenin pulunun üzerinde “HAPPY” kelimesiyle birlikte ağzı açık, kısa saçlı bir yüz çizimiydi. Serin sonbahar gökyüzüne benzeyen mavi mürekkeple yazılmış, yuvarlak hatlı el yazısı büyüleyiciydi. Hyo Yeong, Joo Hye'nin yüzünün önünde başını yana eğerek bugün ne almaya geldiğini sordu. Joo Hye o anda ellerini çırparak, “Aa! Mektup! Şöyle biraz sağlam bir mektup kâğıdı yok mu?” diye sordu.

“Sağlam bir mektup kâğıdı mı? Niye?”

“Eee... Alan kişi mektubumu uzun zaman saklasın istiyorum da!”

Konuşmasını bitiren Joo Hye'nin yanakları nedense bugün Geulwoll'ün şeftali rengi duvarlarıyla benzer tonda görünüyordu. Hyo Yeong'un radarlarına bir şey takılmıştı. Hemen muziplik yapmak isteğiyle Joo Hye'ye doğru eğilerek, “Ne o? Mektubunu uzun uzun saklamasını istediği kişi de kim?” diye sordu.

Hyo Yeong'un aklına Geulwoll'ün aşk mektubu seti geldi. Zarfları, içini gösteren aydınlar kâğıdından yapılmış, utanç

verici duyguların bile çekinmeden görünmesini sağlayan “aşk” niteliğini barındıran bir setti. İçgüdüleri devreye girince müşteri-
risine en uygun mektup kâğıdını tanıtmalıydı. Hyo Yeong heyecanla aşk mektubu setini Joo Hye'nin önüne serdi.

“Aşk mektubu seti... Güzelmiş.”

“Evet, aşk mek-tu-bu se-tiiii!”

Joo Hye cilveli bir ifade takındı ve siyah ile yeşim rengi arasından yeşim rengi aşk mektubu setini seçti. Sevdiğine açıldığı bir mektup göndermek, Joo Hye'nin de hayatında ilk kez kalktığı bir işti. Mektup arkadaşının cesaretlendirici sözleri de ona biraz güç vermişti. Yeniliklerden korkmamak ve doyasıya mutlu olmak için Joo Hye mektup kâğıdını satın aldı.

Hyo Yeong, Joo Hye'nin hikâyesini daha fazla dinlemek istese de dükkâna gelen diğer müşteriler yüzünden sohbeti yarıda kesmek zorunda kaldı.

“Peki, o zaman sonra gelip anlatırım! Bu arada...” Joo Hye etrafına bakınıp Hyo Yeong'a doğru eğildi. Hafif kısıp gözlerle şüpheli bir bakış atıp, “Abla, asıl son zamanlarda sen biriyle aşk yaşıyorsun, değil mi? Geçen hafta yakışıklı bir adamla *banchan* dükkânından *banchan* aldığınızı gördüm de,” diye ekledi.

“Ne? Be-beni mi gördün?”

“Öğle vakti Yeonhee Mahallesi Postanesi civarında dolanırsan seni görme ihtimalim olmaz mı? Hahahaha!”

Joo Hye, neden bu kadar keyiflenmişti bilinmez, gururlu bir ifadeyle Geulwoll'den çıktı. Hyo Yeong, yüzü birden kızarmış gibi olunca küçük pencereyi yarıya kadar açtı. Belki de sonbahar diye giydiği boğazlı kazağı yüzündendi ki biraz sıcaklamıştı. Noel kartpostallarının ne zaman çıkacağını soran müşterinin sorusuna cevap verip kartpostal ve dolma kalemin ücretini aldı.

Kâğıt fişe yazı yazıyordu ki uzun zaman sonra yanlış yazdığı için yeniden yazması gerekti.

Geulwoll'de pul satın alınca posta gönderim hizmeti de vardı. Yakınında postane olmayanlar ya da mektup dükkânından mektup kâğıdını seçtikten sonra yazıp gönderme işini tek seferde halletmek isteyen müşteriler epey fazlaydı. Patron Seon Ho, Geulwoll'ün mektup kâğıtlarının bir araya toplandığı bir kafe gibi bir alan olmasını diliyordu. Son beş yılda postane sayısının azaldığını, belki de Geulwoll gibi yerlerin postanenin bazı işlevlerini devralabileceğini söylemişti.

Gerçekten de ağırlıklı olarak posta ve kargo gönderimi yapan postanelerde oturup mektup yazacak yerler gerçekten yetersizdi. İnsanlar sürekli girip çıkıyor, kâğıt kutular katlanıyor, bantlama sesleri yankılanıyordu. Postane sayısı azalınca kalanlar da mecburen daha da kalabalıklaşmıştı.

“Sakin sakın bir şeyler yazacak alanlar yetersizdi, mahallede böyle bir yer olması çok iyi.”

İki çocuk annesi bir mahalle sakini bu sayede başka bölgede yaşayan lise arkadaşına mektup yazabildiğinden bahsedip gülmüştü. Evlendikten sonra ara sıra sadece mesajlaştığı, ikinci çocuğunu dünyaya getiren okul arkadaşına içtenliğini dolu dolu yansıtan bir mektup göndermek istediğini söyledi. “İnsanın yüreğini dökecek vakti olmuyor ki. Bugünlerde hediyeler bile kupon gibi şeylerle şipşak gönderiliyor.”

“Haklısınız. Geulwoll'ü ziyaret ettiğiniz için teşekkürler.”

“Peki, mektup ne zaman ulaşır?”

“Bugün teslim edilirse yarın sabah yola çıkar. Acilse hızlı postayla gönderelim mi?”

“Yok, normal olsun. Zaten söylediklerimi aceleyle iletmeye gerek olmadığı için mektup yazdım.”

Müşteri memnun bir ifadeyle gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sanki Geulwoll'ün orman kokusunu son bir kez içine çekiyordu. Müşteri gittikten sonra Hyo Yeong, dün ve bugün teslim alınan mektupların hepsini birlikte eline aldı. Geulwoll'ün demir kapısına *Bir süreliğine postaneye gidiyorum* mesaj kartını yapıştırıp dikkatlice merdivenlerden indi. *Böyle zamanlarda postanenin Geulwoll'e yakın olması ne büyük şans*, diye geçirdi içinden.

Hyo Yeong, uzun zaman sonra Joo Hye'nin olmadığı postanede idi. Sıra numarası aldı ve bir süre koltuğa oturup elinde tuttuğu dört mektuba baktı. Farklı boyut ve tasarımlardaki zarflara bakarken pulların düzgün yapıştırılıp yapıştırılmadığını titizlikle kontrol etti. Sonra hırkasının cebinden bir başka zarf çıkardı. Zarfın bir köşesinde “Woo Hyo Min” ismi yazılıydı. Yeong Kwang'ın çizdiği resmi katlayıp içine koyduğu resimli mektuptu ama henüz adres yazılı değildi.

Aslında dün akşam annesinden ablasının bulunduğu kurs merkezinin adresini almıştı. Üstelik annesi ona sormadan beklenmedik bir vakitte aniden göndermişti. Pek söyleyecek sözü olmadığı için cevap bile vermemişti ama annesi de bunu umursamamıştı. Ablasının kaldığı yer Sokcho'da bir yerlerde, bir kompozisyon kursu merkeziydi ve çoktan üç ayı geçkin süredir orada çalışıyordu. Hyo Yeong, sıra numarasının yazılı olduğu kâğıda ve postanenin gişesinde yanan numarayı sırayla kontrol edip zarfa adresi yazmak için vaktinin olup olmadığını hesapladı. Bekleyen yedi kişi vardı. Zaman yeterliydi.

Hyo Yeong; büyüteç, tükenmez kalem, yapıştırıcı gibi şeylerin düzenli durduğu masaya yöneldi. Cam masanın altında ise çeşitli evraklarla kâğıt zarflar gibi ürünler düzenlenmiş hâlde duruyordu. Geulwoll'deki kullandıkları çekmeceye benziyor olsa da bir o kadar da farklı görünüyordu. *Mektup arkadaşlığı mektuplarını bu şekilde alta yerleştirip çekerek kullanabileceğimiz bir masa olsa ne kadar eğlenceli olur*, diye düşünürken ablasının adının altına annesinden aldığı kurs merkezinin adresini yazdı. Ablasının nerede yaşadığını kesin olarak öğrenince ablasının belli belirsiz varlığı capcanlı hissettirmişti.

“Normal gönderim mi, hızlı mı?” diye sordu postane çalışanı kibar bir konuşma tarzıyla Hyo Yeong’a. Hyo Yeong biraz önce konuştuğu mahalleli müşterinin sözlerini hatırladı.

“Şu üçünü hızlı gönderin, bu ikisini normal.”

Hyo Yeong mahalleli müşterinin mektubuyla ablasına göndereceği mektubu normal postayla göndermeye karar verdi. Postane çalışanı adreslerin yazılı olduğu etiketleri zarflara yapıştırdı. Ödemeyi yapan Hyo Yeong postaneden çıkar çıkmaz Yeonhee Mahallesi'nin rengârenk sonbahar yapraklarıyla dolu manzarası gözüne çarptı. İç ferahlatıcı rüzgârı hissederek hissetmez uzun süredir ertelediği yaz tatili ödevini bitirmiş gibi rahatladı. Keyfi yerine gelen Hyo Yeong, renkli sonbahar yapraklarının süslediği yol kenarındaki ağaçların fotoğrafını çekip aile sohbet grubuna gönderdi.

Tam da bahsettiğin gibi havalı bir yerde çalışıyormuşsun,
manzarası da pek havalıymış!

Öğle yemeğini yedin mi?

Hyo Yeong, babası ve annesinden gelen mesajları okuyup kıkırdayarak tekrar Geulwoll'e doğru yola koyuldu. Yeongung Binası'nın girişine varır varmaz tanıdık bir yüzle karşılaştı. Bu, üniversite arkadaşı Eun Chae'ydi. Bir süre önce Hyo Yeong'un zar zor yazdığı kartpostalın alıcısıydı.

"Vay be, patron tanıdığın diye mesai saatinde kaytarıyorsun demek!"

"Hayır efendim. Postaneye gidip gelmenin de işimizin bir parçası olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Alaycı tavırlarına eğlenerek gülen Hyo Yeong, Eun Chae ile birlikte dördüncü kata çıktı. Geulwoll'ün demir kapısını açar açmaz Eun Chae çocuk gibi çığlık atıp gülümsedi. "Bu ne? Seon Ho abinin böyle zevkleri mi vardı?"

"Karısı da çok yardım etmiş ama genel görüntü ve tonu Seon Ho *seonbae*, yani patron belirlemiş."

"Patron mu? Bu abi gerçekten statü atlamış!"

Eun Chae heyecanla Geulwoll'ün her köşesindeki objeleri incelemeye başladı. Demir posta kutusu, duvardaki takvim, saksılar ve daha nicesi... Hepsine bakıp içten içe hayran kaldı. Duygularını saklamadan olduğu gibi ifade etmesi Eun Chae'nin en iyi özelliği idi. Bu yüzden film çekimlerinde Hyo Yeong'la birkaç kez sorun yaşamışlardı. *Neden söylemek istediklerini içine atıyorsun? Yönetmen böyle yaparsa oyuncular hiçbir şey anlayamaz diyorum.* Bu durumdan bunalan Eun Chae, bir keresinde Hyo Yeong'a bu şekilde bağırırmıştı. *Söylemezsen bilemeyiz!*

Kendine göre bunu nezaket ve sorumluluk sanıyordu ama şimdi düşününce Eun Chae'nin sözleri pek de yanlış sayılmazdı. Sayısız duygu ve düşünce alışverişi yapılan mektup dükkânında çalışırken dilin önemini daha çok anlamış olmalıydı.

“Seon Ho abiye de haber vermeden geldim. Bugün çalışmıyor mu?”

“Öyle sayılır, son zamanlarda zona yüzünden hep evde.”

“Gerçekten mi? Tabii ya, çocuk bakımı, iş derken yorulmuştur.”

Oyunculuk mezunu olan Eun Chae, bu aralar küçük roller için eğlence şirketlerine ve yapımcılara öz geçmiş dağıttığını söylemişti. Bugün de öz geçmiş bırakmak için giderken buraya uğramıştı.

“Ne zaman konuşacağım bir rol alacağım acaba? Ben de konuşmayı biliyorum. Aah! Sesim duyuluyor, değil mi?”

“Duyuluyor. Ayrıca bu sefer bağımsız bir film çekimiyle ödül aldığını söylemiştin.”

“Yönetmen ya o. Ben bu sefer sahiden oyunculuk ödülü alırım sanmıştım.”

“Bir dahakine alırsın.”

“Ne zaman? Sahiden ne zaman?” İç çeken Eun Chae, çekmeye doğru yöneldi. Doğal bir şekilde mektup arkadaşlığı için kullanılan mektup kutusunun olduğu yere kadar gidip mektup arkadaşlığı hizmeti broşürünü sessizce okudu. Ardından iki tane çift ayrı ayrı mektup kâğıdı ve hediye almak için Geulwoll’e uğradılar. Eun Chae mektup kutusuna bırakılan zarfları teker teker eline alıp bakarken kendisi de mektup arkadaşına mektup yazmayı denemek istediğini söyleyip masanın karşısına geçti.

“Mektup kâğıtları bedava, istediğin kadar alabilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle.”

“Bunlardan birkaç tane yazıp giden var mı ki?”

“Dört taneden fazlasını kolayca yazan müşterilerimiz bile var.”

“Okay, bu bir meydan okuma!”

Ellerini ovuşturarak Eun Chae tükenmez kalemi aldı. Açık konuşmayı seven karakterde biri olduğu için nedense mektup yazmaya pek alışkın olmayacağı ön yargısını uyandırır da Eun Chae duraksamadan harfleri tıklar tıklar yazıverdi. Hyo Yeong satın alınan ürünleri paketleyip kâğıt fişe yazarken bir yandan göz ucuyla Eun Chae'yi izliyordu. Çoktan üç sayfayı doldurup dördüncüye geçmişti.

“Güle güle!”

“Teşekkürler.”

İki müşteri grubu Geulwoll'den çıktığında Hyo Yeong bir an nefes aldı. O sırada Eun Chae sonunda bittiğini söyleyip mektup kâğıtlarını elinde tutarak tezgâha geldi. Kendi simgesi olan yıldız mektup arkadaşlığı listesinin bir köşesine çizdi, iletişim bilgilerini ve ismini yazdı. Oldukça kalınlaşan mektup zarfına dokunan Eun Chae artık anonim bir mektup seçip geleceğini söyleyerek mektup arkadaşlığı kutusuna doğru gitti.

Eun Chae'nin seçtiği mektup, Joo Hye'nin mektubuydu.

Birkaç gün sonra Joo Hye, uzun zamandır beklediği cevabı alacaktı. Bu mektubun Joo Hye'nin monotonlaşan hayatına yeni bir neşe katıp katmayacağını Hyo Yeong da merak ediyordu.

Mektup Hizmeti - Geulwoll

Web Gönderimi

Değerli müşterimiz Jung Joo Hye, *Mektup Arkadaşlığı Hizmeti* mektubunuza bir yanıt geldiğini bildirmek için sizinle iletişime geçmiş bulunmaktayız.

Lütfen çalışma saatleri içinde Geulwoll'ü ziyaret ediniz. Ziyaret edememeniz durumunda kargoyla gönderim sağlayabiliriz.

(...)

3

Geulwoll'de hafta sonu, saat akşam beşi biraz geçerken Seon Ho'dan bir telefon geldi. Neyse ki durumu epey iyileşmiş olacak ki sesi enerjik geliyordu. "Aman, tek başına çok zahmet çekiyorsun. İyi misin?"

"Zahmetmiş, peh! Karın her akşam çiçekleri bile değiştiriyor, paketlemelerin neredeyse hepsini yapıyor olduğundan pek zorlandığım bir durum yok."

"Doğru, iyi bir evlilik yapmışım, değil mi? So Hee'min on parmağında on marifet."

"Ah, şu sevgi pıtırıcığı patron! İyileştirdiysen hemen şu sosyal medya işlerini halletsen? Noel tasarımlı kartpostallar ve konsept fotoğraflarını e-postayla gönderdim. Fotoğraf makinesinin kiralama süresi bitti, iade ettim. Yeni yıl kartları için verdiğin geri bildirimleri düzenleyip firmaya ilettim."

"Teşekkürler, Hyo Yeooooong!" Seon Ho birden ağlama numarası yaptı. Hyo Yeong'dan herhangi bir tepki gelmeyince ağlama sesi aniden kesildi. Seon Ho yine kibar ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Pardon. Aslında So Hee'ye olan minnettarlığım parayla yaptığımız bir tür anlaşma. Hele ki patronken bu daha da önemli."

“Oo, tam da eğitimli insandan beklenecek hareket! Büyük sularda yüzen biri olunca farklı oluyor tabii.”

“Gelecek aydan itibaren maaşın artacak. Detayları önümüzdeki hafta Geulwoll'e gelince anlatırım.”

Seon Ho, geçen hafta Hyo Yeong'un teslim aldığı orta boy Noel ağacıyla ilgili konuştu. Hyo Yeong o kadar yoğundu ki ağacı kutusundan çıkarmaya bile vakit bulamamıştı.

“Artık yapmalıyım. Noel kartı tanıtımı da yapmam lazım.”

“Yeong Kwang süsleri alıp bu akşam uğrayacakmış. İşin varsa erken çık. Gerisini o halledecekmiş.”

“Yeong Kwang'a da minnettarlığını ifade edecek misin?”

“Tabii ki. Gerçi benden daha zengin gibi, bu yüzden biraz gıcık oluyorum ama.”

Seon Ho ve Hyo Yeong kıkırdadılar ve sonra telefonu kapattılar. Hyo Yeong, çalışma günlüğünü yazdı ve uzun zaman sonra Geulwoll'deki akşam manzarasını yakalayan bir fotoğraf çekip mektup dükkânı günlüğüne yazı yazdı. Hyo Yeong son düzenlemeleri yaptıktan, kitaplıktaki stoku kontrol ettikten sonra kitapları yerleştirdi. Normalde bu vakitlerde çantasını sırtına atıp Geulwoll'den çıkmış olurdu ama bugün tuhaf bir hâlde vücudu hantallaşmış, her şeyi kafasına takıp duruyordu.

“Bu niye burada ki?”

Pencere kenarına konmuş bir kurşun kalem görünce çantasını tekrar tezgâha koyup kalemi yerine kaldırdı. Sonra duvarda asılı duran takvim yamuk duruyormuş gibi gelince birkaç adım ileri geri gidip takvimi düzeltti. Saat yediyi kırk geçmek üzereydi. Akşam yemeği vakti gelmişti ama Hyo Yeong hâlâ Geulwoll'den çıkmamıştı. Yeong Kwang'ı mı bekliyordu yoksa Noel ağacının süslenirkenki hâlini mi görmek istiyordu? Belki ikisini de...

Tezgâha yaslanmış, ayakta duruken küçük pencereden dışarı bakıyordu. Evlerin pencerelerinde birer ikişer ışıklar yanıyordu. Çok beklediğini düşünüp çantasını sırtına aldı, Geulwoll'den çıktı ve demir kapıyı kilitledi. Yavaş adımlarla merdivenlerden inerken yukarı çıkan Yeong Kwang'la karşılaştı. Biraz yorgundu ama onu görmek içini ısıttı. Yeong Kwang, "Geç mi çıkıyorsunuz?" diye sordu belli belirsiz gülümseyen Hyo Yeong'a.

"Yapılacaklar çoktu. Mektup dükkânı en çok yıl sonunda yoğun oluyor."

"Aa, öyle olmalı."

"Noel ağacını süslemeye mi geldin?"

Yeong Kwang elindeki yeşil kutuyu hafifçe kaldırıp gösterdi. İçinde ampuller ve süsler vardı. Bir arkadaşının işlettiği butik dükkândan bizzat alıp geldiğinden bahsetti. Kısa bir sessizlik oldu. Hyo Yeong önce davranıp merdivenleri çıkmaya başladı. "Biraz karıştırabilirim, değil mi? Hayatımda hiç Noel ağacı süslemedim de."

"Ciddi misin? Bir kere bile mi?"

Tak tak. Tak tak. Hyo Yeong ve Yeong Kwang'ın merdivenlerden çıkarkenki ayak sesleri, Yeongung Binası'nın içinde yankılandı. Düzenli tempo ve yankılar sanki kalp atışı gibi güm güm atıyordu.

Yeong Kwang'ın hediye paketi gibi açıp gösterdiği yeşil kâğıt kutuda inci gibi parlayan minik toplar, kar tanesi şeklindeki cam süsler, sevimli kazaklar giymiş ayı figürleri, arabalar, hediye kutuları, renk renk şampanya şişesi minyatürleri bulunuyordu. Her biri o kadar sevimliydi ki hangisini önce eline alacağını bilemedi.

"Vay be, insan yaş alsın bile romantik arzuları ölmüyor sanırım. Gerçekten çocuk gibi kalbim küt küt atıyor."

“Ne güzel. Hadi, madem öyle, süsleyelim!”

Yeong Kwang tezgâhın bir köşesinde yere yatırılmış Noel ağacı kutusunu getirdi. Ağacı, masa ile demir kapı arasına koymayı planlıyorlardı. Katlı duran ağacın dallarını teker teker açarken sanki bir şemsiyenin tellerini açıyor gibiydi.

“Hyo Yeong, sen de denemek ister misin?”

“Olur.”

Hyo Yeong, Yeong Kwang’ın yanına pat diye oturdu. Zemin soğuk ve çıplak olmasına rağmen nedense öyle heyecanlıydı ki soğuğu hissetmedi bile. Sonrasında süs eşyalarını asmak için en iyi yerin neresi olduğunu gözüne kestirirken dizlerinin üzerinde yürüdü. Keyifle oraya buraya süsler astı, ardından renk uyumuna veya boyutlarının dengesine bakarak biraz yerlerini değiştirdi. Kırmızı ve yeşil renklerdeki süslemelerle, gümüş tonlarındaki kar tanesi ve yıldız süslerinin uyumlu olması gerekiyordu.

“Çok mu seyrek oldu? Süsler beklediğimden küçükmüş sanki?”

Hyo Yeong kaşlarını hafifçe çatınca Yeong Kwang kâğıt kutudan getirdiği şifon kumaştan beyaz bir kurdele çıkardı. Sanki sadece kendisinin bildiği gizli bir taktiği gösteriyormuşçasına yün yumağı gibi sarılı kurdeleyi açtı, makasla çat diye kesip güzel bir fiyonk yaptı.

“Boş dallara bunları asarsan daha dolu görünür.”

“Oo, güzel! Yeong Kwang, sen her yıl Noel ağacı mı süslüyorsun sahiden?”

“Evet. Babam Hristiyan olduğu için her yıl ağaç süslerdik. Tabii, çoğu zaman eski süsleri tekrar kullanırdık.”

“Yine de gerçekten kıskandım. Hâlâ her yıl süslüyor musunuz?”

“Hayır. Babam erken vefat etti. Annem yeniden evlendi ama üvey babam tam bir Budist.”

“Anladım...”

Hyo Yeong ne diyeceğini bilemeyip kurdeleyi makasla keserek bir fiyonk yaptı. Kurdelenin yüzeyinde ince ince kar birikmiş gibi parıltılar vardı. Avucunda sıkça hışırdayıp un ufak olacak gibiydi.

Yeong Kwang, “Şimdi sıra ampullerde,” diyerek yerinden kalktı. “İşte asıl olay bu.”

“Ampuller! Bunların yandığını görmeyi çok istiyordum!”

Yeong Kwang, ustalıkla ağacın dalları arasına küçük ampulleri doladı. Tırnak kadar minik ampullerdi bunlar. Döndüre döndüre en alta kadar indikten sonra fişi prize taktı ve yerde duran düğmeyi işaret etti. “Buraya otur, elini düğmeye koy. Tavan ışıklarını ben kapatacağım.”

Yeong Kwang, hemen mektup dükkânının ışıklarını söndürdü. Gözleri karanlığa alışık değildi, sadece silueti belli belirsiz seçiliyordu. Işığı yutan karanlık ve sessizlik.

Yeong Kwang eliyle boşluğu yoklayarak yavaşça yere oturdu. “Şimdi! Yak!”

Parıltı.

Düğmenin üzerinde duran işaret parmağıyla düğmeye basınca onlarca küçük ampul altın sarısı ışıkla parladı. Sanki minik ampul perileri hep bir ağızdan sevinç çılgınlıkları atıyormuş gibiydi. Parıl parıl parlayan ampullerin yaydığı sıcaklıkla Hyo Yeong kalbinin ısındığını hissetti.

Alkış, alkış, alkış. Birbirleriyle yarışmadan ağacın yanına geçip oturdular ve alkışladılar. En son ne zaman böyle çocuk gibi sevindiğini hatırlamıyorlardı bile. Hyo Yeong sarı ampul ışığının vurduğu Yeong Kwang’ın yan profilini gizlice süzdü. Coşkulu alkışın ardından bir anlık tuhaf bir sessizlik çökünce Hyo Yeong

birden ayağa fırladı. “Bayıldım! Fotoğrafını çekeceğim. Sosyal medyada paylaşacağım.”

“*Hashtag Mektup Dükkânı Günlüğü* mü? Onu hep takip ediyorum.”

“Görmezden gel! Bazen fazla duygusal şeyler paylaştıktan sonra utanıyorum.”

“Niye ki? Çok iyi yazıyorsun. Geulwoll’e kompozisyon yarışmasına katılıp da mı gelmiş dedim.”

Hyo Yeong, bu yersiz espriye güldü ve oradan buradan açığı kontrol ederek telefonunun kamerasıyla ağacın fotoğraflarını çekti. O sırada Yeong Kwang cebinden kibrit kutusu gibi kare bir şey çıkarıp masanın üstüne koydu. Hyo Yeong, fotoğraf çekerken, “Bu ne?” diye sordu.

“Radyo. Seon Ho ağabeyden duymadın mı?”

“Neyi?”

“Bugün Geulwoll’ün bir müşterisinin mektubu radyoda tanıtılacak.”

Hyo Yeong ve Yeong Kwang masanın iki yanına geçip oturdular. Hâlâ ışıklar açılmamıştı, ikisi yalnızca parıldayan ampullerin ışığıyla yetiniyorlardı. Hyo Yeong şeftali rengi duvarda uzayan gölgeleri izlerken *Gece Yürüyüşü*, *Moon Yeong Eun* programının açılış müziğini dinledi.

Sakin gitar melodisine Yeong Eun’ın mırıldanmaları eklenince miskin bir atmosfer oluşmuştu. Sanki yumuşak bir kadife halının üstünde yalınayak yürüyormuş gibi bir histi. Gürültüsüz, uzun bir öğle uykusundan uyanan bir kedinin adımları gibi. İşte Yeong Eun’ın şarkısı böyleydi.

Hyo Yeong hiçbir şey demeden radyoya bakarken durduk yere iyice gerindi. “Patron Seon Ho niye bana söylemedi ki? Pislik!”

“Yoğunluktan unutmuştur. Benden de bu sabah telefonda konuşurken bir anda ağacı süslememi rica etti. Sonra Ha Yool’ün ağlamasıyla vedalaşamadan telefonu kapattık.”

“Neyse, iyi oldu. Ben de bu müşterinin mektuba izin vermesini çok istemiştim.”

“Niye?”

“Çünkü güzel bir enerjisi var. Birçok insana teselli olur gibi geldi.”

Yeong Eun kasımın bir hayli soğuyan havasından bahsederek dinleyicilerini selamladı. Örgü kıyafetlerin nasıl yıkanacağı, nasıl saklanacağı, atkuların nasıl kurutulacağı gibi günlük bilgiler paylaşarak biraz sohbet etti. Sonra sonbahar özel bölümü diyerek yeni aldığı bir kitabı tanıttı. Hyo Yeong’un ilk kez duyduğu bir kitaptı bu.

“Japon yazar Ito Ogawa’nın Tsubaki Kırtasiye Dükkânı adlı kitabı. Küçükken Fransız illüstratör Jean-Jacques Sempé’nin kitaplarını çok severdim. Bu kitabın kapağı da Jean-Jacques Sempé’nin çizimleri gibi çizgileri yumuşak ve ayrıntılı olduğu için dikkatimi çekmişti.”

Başlıktaki gibi bir kırtasiye dükkânı hikâyesi beklerken beklentisinden farklı olarak *Tsubaki Kırtasiye Dükkânı* eski bir kırtasiye dükkânının sahibi olan ve aile mesleğini devralmış bir “gölge yazarın” müşterilerin mektuplarını onların yerine yazmasını anlatıyordu. Gölge yazarlık, elverişsiz durumdaki mektup yazmayan insanlar için onların duygularına uygun bir el yazısıyla mektup kâğıdına kelimeleri aktarılan harika bir meslekti. Hyo Yeong, Yeong Eun’ın kitap tanıtımını ilgi çekici buldu ve hemen not defterine kitabın adını yazdı.

“Aslında çok fazla kitap okuyan biri değilim ve bu kitabı iki ay önce almıştım. Şimdi tanıtmak biraz utanç verici. Neyse, kitabı

okurken tesadüfen mahallemizdeki ilginç bir dükkânı keşfettim. Mektup kâğıdı satan bir mektup dükkânı. Ah, bu arada Seul'deki Yeonhee Mahallesi benim memleketimdir."

"Ne? Şimdi çıkıyor galiba!"

Yeong Kwang, gülümseyerek Hyo Yeong'a baktı. Hyo Yeong da gözleri parlayarak radyoya doğru hafifçe başını eğdi. Hyo Yeong'un gölgesi, Yeong Kwang'ın gölgesiyle yarı yarıya üst üste gelmişti.

"Mektup arkadaşlığını da uzun zaman sonra denedim. Orta-okuldayken miydi yoksa İngilizce öğreneyim diye kullandığım yabancı siteden mi öğrenmiştim... Ah, şimdi hatırlamıyorum bile. Neyse, bu mektup dükkânına gittiğimde gerçekten çok etkileyici bir mektup elime geçti. Onur duydum!"

Arka planda çalan müzik yavaş yavaş azaldı. Yeong Eun'ın ses tonu da biraz daha sakinleşmişti. Won Cheol'ün mektubunu okuduğunda hissettiği kısa duyguları ve Won Cheol'den radyoda okunmak üzere izin aldığını açıkladıktan sonra hemen mektubu okudu.

"Won Sook Hanım'a. Nasılsın? Canın sıkılmıyor, değil mi? Gök-yüzü tek bir bulut dahi olmadan öyle berrak ki belki yüzünü görürüm diye bir süre yukarı baktım. Sonunda bir mabet ağacı yaprağı alay edercesine yanağıma düştükten sonra vazgeçtim ama..."

Hyo Yeong, Yeong Eun'ın okuduğu Won Cheol'ün hikâyesini usul usul takip etti. Yeong Eun'ın başka birinin mektubunu okuması da gölge yazarın duygularıyla benzer bir nokta taşıyor gibiydi. O günün duygularını ne eksik ne fazla, sade bir şekilde aktarmak nedense çok etkileyici geliyordu.

"O gün hastane odasına döndüğümde spor ayakkabılarım ezdiğim kuru yapraklarla berbat olmuştu. Bir öğretmeninin bu hâle düşmesine, "Bu da ne?" diyerek gülmüştün ama. O zamanki o gü-

lûşûnû özlüyorum. Her zaman somurtup durmasaydım ve yanında daha çok gülseydim keşke diye hayıflanıyorum. Evet, neyse, seni hatırladığımda pişman olmadığım şeyler bir iki tane değil ki.”

Hyo Yeong, burnunun ucunda bir sızı hissedince çam ağacının gölgesinin düşürdüğü duvara gözlerini çevirdi. Uzun, sarkan ağaç dallarının gölgesine bakarken sanki zaman bu hâliyle olduğu gibi durmuş gibi geliyordu.

“Tekrar görüşürüz, Won Sook Hanım. Sevgilerle, Cheol.”

Yeong Eun sesi titreyerek Won Cheol’ün adının son harfine kadar okudu. “Hıık,” diye boğazını temizleme sesi ve mektup kâğıdını parmak uçlarıyla tarayan ses, olduğu gibi radyo dalgalarıyla Hyo Yeong’a ulaştı. Ilsandaki radyo istasyonunda bulunan Yeong Eun’ın şu anki hâli ile Yeonhee Mahallesi’ndeki Geulwoll’de bulunan Hyo Yeong’un şu anki hâli, statik elektrik gibi karıncalandıran bir enerjiyle birbirine bağlanmış gibi hissettiriyordu. Farklı hayatlar yaşamış ve zamanlar geçirmiş insanların tek bir olayla yüreğinin birleşmesinin büyük bir teselli olduğunu anladığı bir ândı.

“Böyle bir yazar Geulwoll’ün müşterisi. Çok havalı, değil mi?”

Yeong Kwang, sadece dudaklarının kenarıyla hafifçe gülümsedi. Yeong Kwang’ın gölge düşen yüzüne bakan Hyo Yeong da başını salladı. Yeong Kwang, kaybettiği babasını mı düşünüyordu? Gölge düşmüş yüreğinde hangi duyguların saklı olduğunu Hyo Yeong merak etmişti ama aceleyle bir adım daha yaklaşmayı düşünmedi.

Yeong Eun kapanış konuşmasını yaparken Yeong Kwang radyonun üst yüzeyine tırnaklarıyla tık tık vurdu.

“Çok güzel bir şey gördüğümde, yaptığım işlerin bir hiç olduğunu hissettiğim anlar oluyor. Böylesine etkileyici şeyler zaten dünyada var. Peki, benim bunları yeniden yaratmaya çalışmamın ne anlamı var ki diyorum.”

Hyo Yeong da bu sözleri derinden anlıyordu. Bir zamanlar o da Yeong Kwang kadar derin derin düşünmüştü bu konuda.

“Ben de senaryo yazdığım zamanlarda benzer şeyler düşünmüştüm. Ancak hayatın içinde barınan güzellikler çoğu zaman bir şeylerin gölgesinde kalır, değil mi? Yorgunluk, bıkkınlık, karamsar ruh hâli gibi şeyler. Ancak senin yarattığı eserler katılaştırmış kalpleri yumuşatıp insanların etrafındaki güzellikleri yeniden görmesini sağlıyor.”

“Vay, böyle sözler nasıl şak diye aklına geliyor?” Yeong Kwang, gözleri parlayarak Hyo Yeong’a baktı.

Hyo Yeong nedense utanıp sandalyesinden fırladı. “Sanırım mektup dükkânı günlüğünü çok sık yazıyorum. Biraz azaltmalıyım.”

“Hayır, gerçekten çok iyiydi. Teselli ettin beni, cidden.”

“Ben henüz akşam yemeği yemediğim için açım. Tavuk ve biraya ne dersin?”

“Olur. Çok iyi olur.”

Hyo Yeong ağacın ışıklarının fişini çekti. Geulwoll’ün kapısını kilitleyip merdivenlere yöneldiğinde Yeong Kwang hemen telefonunun ışığını açarak Hyo Yeong’un yolunu aydınlattı. *Tak tak*. Ardından ikisinin merdivenlerden inerken çıkardığı ayak sesleri, ışıkları sönmüş Yeongung Binası’nda yankılandı.

Salı öğle vakti Seon Ho, Geulwoll'e geldi. Neyse ki durumu eskisinden daha iyi görünüyordu. Kesinlikle çocuk bakmanın zona hastalığından çok daha zor olduğunu söyleyerek şakalaştı.

“Bugün çocuk bakımından nasıl sıyrıldın bakalım?”

“So Hee yıllık izin almış. Her seferinde kayınvalideme rica etmek de bir tuhaf geliyor.”

“Önemli bir durum da yok, neden izin aldın ki?”

Seon Ho sırtıtarak sırt çantasından L şeklinde bir dosya çıkardı. Gizlice gösterdiği belge bir kira sözleşmesiydi.

“Bu ne?”

“Geulwoll'ün ikinci şubesinin sözleşmesini halledip geldim!”

Geçen yazdan beri Seon Ho'nun ikinci şubeyi açmak istediği biliniyordu. Mektuplar için bir merkez kurmak istediğini söylemişti. Tıpkı bir savaş gibi geçen çocuk bakımı, durmaksızın devam eden işler ve beklenmedik zona hastalığının etkileri arasında mektup yazma kültürü oluşturma konusundaki Patron Seon Ho görev bilinciyle alev alev yanıyordu âdeta.

“Geçenlerde bir yerden dükkân açma teklifi aldığımdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Aslında şartlar uymadığı için o iş yatmıştı ama birkaç hafta sonra So Hee'nin bir tanıdığından Seongsu'da üç katlı bir bina inşa edildiği haberini aldım.”

Seon Ho oranın kafelerle, moda butikleriyle ve seçkin mağazalarla harmanlanmış karma bir alan olacağını anlattı. Seul'ün Gangseo tarafında Yeonhee Mahallesi olduğundan Gangdong'daki Seongsu ikinci şube için biçilmiş kaftandı.

Seon Ho ve eşi her gün Ha Joon ve Ha Yool'ü uyutup sabaha kadar kafa kafaya verip uzun uzun düşünmüşlerdi. Dükkân açmak için teklif aşamasını geçmek gerekiyordu ama gerçekten olursa yeni Geulwoll'ün sorumluluğunu üstlenebilecekler miydi, bu konuda endişelilerdi. So Hee şu an ikinci şubeyi açmanın doğru bir seçim olup olmadığından emin olamadığını söylemişti. Bunun üzerine Seon Ho birden dizüstü bilgisayarı açıp bir *Excel* tablosu hazırlayarak ikinci şubeyi açtıklarında kazanabilecekleriyle vazgeçmek zorunda kalacaklarını listelemişti. Sonuç olarak 7-6 skorla “kazanılacaklar” bir puan farkla kazanmıştı.

“Hayalleri olan bir baba çocuklarına örnek olur. Bu, ikinci şube açıldığında ailemizin elde edebileceği son avantajdı. Tabii ki benim seçtiğim bir avantaj!”

Seon Ho böbürlenerek göğsünü yumrukladı. Hastalığı sayesinde yalnız geçirdiği zamanlar artmış, bu sayede Geulwoll'ün ikinci şubesine uygun bir atmosfer yakalamak için gayretle araştırma yapmıştı. Hemen ardından *Google Haritalardan* sokak görünümünü açıp Hyo Yeong'a ikinci şubenin konumunu ve binayı gösterdi. Kesinlikle Seongsu Mahallesi'nin Yeonhee Mahallesi'nden farklı bir atmosferi vardı. Gri tondaki dış cephenin yarattığı sık görünüm ile belirgin bir şekilde modern bir his yansıyor. Geulwoll'ün böyle bir yere nasıl uyum sağlayacağını Hyo Yeong da çok merak ediyordu.

“İyiymiş. Zaten bu aralar Seongsu da popülermiş.”

“Burası, Yeonhee şubesinin sıcak ve yumuşak atmosferinden farklı olarak biraz daha sofistike bir mekân olacak. Mobilyalarda da ahşaptan çok çelik kullanacağız.”

“O zaman çabucak yarı zamanlı çalışacak birini de bulman lazım. Ne zaman açılacak?”

“Hedef gelecek şubat. Zaten şu aralar elimdeki tüm bağlantıları kullanarak çalışan arıyorum.”

“Sosyal medyadan başvuru almıyor musun?”

“Onu da yapmam lazım tabii.”

Bir şeyler mırıldanan Seon Ho, Noel ağacının önünde durdu. Kollarını bağlayıp ağacı inceledi ve sonra yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

“Fena değil. Hiç fena değil.”

“‘Fena değilmiş’ mi? İşten çıkamayıp ne zahmetle yaptım.”

“Ne? Birlikte mi yaptınız Hyo Yeong?”

“Yani, iş çıkışı tesadüfen karşılaştık da.”

Seon Ho’nun bakışları buraya geçen hafta uğrayan Joo Hye’nin bakışlarına mı benziyordu yoksa bu bir yanılgı mıydı? Hyo Yeong, Seon Ho’ya ters bir bakış atınca Seon Ho hemen dönüp mektup arkadaşlığı mektup kutusunun önüne doğru gitti. Mektupları sayarken masaya oturup konuşmaya başladı. “Güzel! Böyle bir günde mektup yazmalı!”

“Mektup arkadaşına mı?”

“Evet. Geulwoll’ü işletiyorum ama mektup arkadaşlığı hizmetini hiç kullanmadım. Hem zona hastalığından kurtuluş hem de ikinci şube anlaşması anısına bir tane yazmalıyım. Günlük gibi.”

Hyo Yeong mektup kâğıdı ile kalemligi getirdi. Seon Ho, saygılı bir tavırla kısa bir an gözlerini kapatıp açtıktan sonra tükenmez kalem alıp mektup kâğıdına, *Merhaba, iki çocuk babasıyım*, cümlesini yazdı. Sonraki cümleler ise su gibi akıp gitti.

Alıcı: Anonim alıcıya,

Merhaba, iki çocuk babasıyım. Gelecek yıl ilkokula başlayacak bir oğlum ve henüz bir yaşını bile doldurmamış bir kızım var. Mutluluk iki kat, yorgunluk da iki kat. Haha.

Eşime asla söylemedim ama açıkçası hayatımda evlenebileceğimi hiç hayal bile etmemiştim. Her zaman yapmak istediklerim, gitmek istediğim yerler, gerçekleştirmek istediklerim vardı.

Hayallerimi kaybetmek en büyük korkumdu. Çünkü parıldayan ışıkları kovalamadan bu engin okyanusu nasıl aşacağımı bilemiyordum. Aslında o duyguların içinde bir kibir de vardı. Dünyaya gelmişsem ardıma bile bakmadan hızla yol almak istediğim hayallerimin olması doğal diye düşünüyordum. Hiçbir hayali dahi olmadan ders çalışıp üniversiteye bitince de bir iş yerinde kendine koltuk kovalayan insanların biraz banel olduğunu düşündüğüm aptalca fikirlerim olmuştu.

Sonra nihayet pes eden ben oldum. Oyunculuk hayalimi kaybettim. Geç de olsa üniversiteye gelip öğrendiğim her şey ilginç ve keyifliydi ama burası aynı zamanda yeteneklerimin yetersiz oluşunu acımasızca hissettiğim yer oldu. Neden daha fazla çaba göstermedin? Yeteneğinle ilgili sorunun ne? Öylece korkup kaçmadın mı? Kimse bu tür sorular sormadan önce kendi kendime sormaya başlamıştım. Peki, artık hayallerin olmadan yaşayabilecek misin? Bunu da sordum kendime.

Ancak görkemli bir şekilde dağılan birinin asla başarısız olduğunu düşünmüyorum. Görkemli bir şekilde dağılma sonucunu elde etmiştir. Elbette hayallerimi kaybettiği zaman dayanmak kolay değildi ama insan yaşadıkça heyecan verici şeyler de oluyor. Gerçekten, bir gün mutlaka.

Şimdi yeni bir hayal bulmuş, dünyadaki en sağlam gemiye binip denizi geçiyorum.

Dalgalar da yok değil, fırtınalarla da karşılaşmıyor değilim ama ailem gibi sağlam bir direk her zaman bana güç veriyor. Korkmadan ilerlemek için bir güç.

Harfleri bastıra bastıra yazdığım bu kelimeler nedense bugün sadece bana mı bir "bildiriymiş" gibi hissettiriyor?

İyi bir baba, iyi bir eş ve samimi hayallerini gerçekleştirecek olan "kendim" için birkaç satır yazdım.

Lütfen hoşgörüyle okuyun! :)

O zaman sağlığınız ve mutluluğunuz için iyi dileklerde bulunarak mektubumu burada bitiriyorum.

Gönderen: SH

Mektup kâğıdını katlayıp zarfı kapatan Seon Ho yerinden kalktı. Bu arada üç müşteri kalem ve kartpostal satın alıp gitmişti. Geulwoll'ü ziyaret eden müşterilerin memnuniyeti gitgide artıyordu. Seon Ho'nun dediği gibi ikinci şube açılınca da kârı fena olmayacaktı. Yeonhee ve Seongsu, ayrı ayrı noktalarda, Seul'ün sol ve sağ tarafında yer aldığı için erişim de çok daha iyi olacaktı.

"Ah, Hyo Yeong. Bunu al."

Seon Ho tezgâhın önünde sırt çantasını tekrar açıp L şeklindeki dosyaya koyduğu evrakı uzattı. Saatlik ücreti artırılmış bir iş sözleşmesiydi bu. Hyo Yeong için reddedilemeyecek bir teklifti.

"Hâlâ yarı zamanlı çalışan pozisyonu ama yine de epey artırdım."

"Tamam. Düşündüğün için teşekkürler."

“Asıl ben teşekkür ederim. Çabucak bir yarı zamanlı çalışan seçip işlerin sana yığılmasını engelleyeceğim.”

Seon Ho tam Geulwoll'den çıkacakken kapı açıldı ve Yeong Kwang içeri girdi. Bu arada kuaföre gidip gelmiş olmalıydı çünkü kulaklarını örten saçları düzgünce kesilmişti.

“Bu ne?”

“Müşteri.” Seon Ho'nun sorusuna Yeong Kwang gözlerini kocaman açarak cevap vermişti.

“*Webtoon* çizmek yerine niye durmadan Geulwoll'e geliyorsun? Çalışma günlüğünü okuyunca gördüm ki bayağı sık geliyorsun buraya, ha?”

“Çalışma günlüğü mü? Hyo Yeong, benim geldiğim günleri kayıt mı ediyorsun yani?”

Yeong Kwang, Hyo Yeong'a bakıp böyle sorunca Hyo Yeong afallamış bir ses tonuyla cevap verdi. “Yok, öyle değil, nasıl olsa patronla da samimiyiz diye arada yazıyorum işte. Yazacak bir şey olmadığına, bazen.”

“Ne yazdığını merak ettim.”

Yeong Kwang'ın sözünün üzerine Seon Ho böğrünü dürtüp şaka yaptı. “Ne olacak? ‘Geulwoll'e yakışmayacak kadar gürültücü bir çocuk gelip sadece ortalığı karıştırıyor,’ yazmıştır.”

“Vay, cidden öyle yazdıysan üzülürüm.”

Hyo Yeong öyle bir şey olamadığı için endişelenmemesini söyleyip başını salladı. Yeong Kwang, rulo yapıp koltuk altına sıkıştırdığı dergiyi çıkardı. Katlanmış sayfayı açtıktan sonra Seon Ho'nun röportajının yazısını gösterdi. Sayfanın tamamında Geulwoll'ün tezgâhının önünde kollarını bağlamış hâlde ayakta duran Seon Ho'nun fotoğrafı vardı. Muzip hâlini gizlemiş ciddi ifadesini görünce gülmekten kendini alamadı.

“Zaten internette görmüştüm bu fotoğrafı ama böyle basılıyken görmek daha komik.”

Hyo Yeong’un tepkisine Seon Ho kızmış gibi yaparak “Komik mi? Ben oyuncuyum, ulan! Karizmam damla damla akıyor mu?” diye cevap verdi.

“Çoktan hepsi akıp bitmiş gibi?”

Yeong Kwang dalga geçince Seon Ho iki elini kaldırıp Yeong Kwang’ın saçlarını yakalıyormuş gibi yaptı. O sırada Geulwoll’e başka bir müşteri girdi. Lise üniformalı iki kişiydi. Kartpostal seçen liseliler Yeong Kwang’a bakarak gizlice fısıldaşmaya başladı. Sonra erkek öğrenci önce davranıp Yeong Kwang’a yaklaştı ve “Şey, acaba... *Webtoon* yazarı değil misiniz?” diye sordu.

“Ne?”

Afallayan Yeong Kwang yerine Seon Ho hemen atılıp ever diye cevap verdi.

“Vay! Ben *Komşu Yeon Jeong-ee*’yi üç kere baştan sona okudum! İkimiz de animasyon lisesine gidiyoruz.”

“Teşekkür ederim. Böyle okuyucularla karşılaştım demek.”

Yeong Kwang başını kaşıyıp tuhaf ifadeyle gülümsedi. Hayranlarına sık sık mektup bile yazması duyulmuştu ama onları bizzat karşısında görünce donup kalması beklenmedik bir durumdu. İki liseli, bir *webtoon* platformunda Yeong Kwang’ın röportaj yazısını okuduklarını söylediler. Yazıdaki fotoğraf sayesinde onu tanımışlardı. Hyo Yeong *webtoon* okuru değildi, bu yüzden Yeong Kwang’ın öz geçmişini sadece duymuştu ve aslında onun ne kadar büyük bir yazar olduğunu gerçekten bilmiyordu. Sokakta hayranlarının onu tanıyacak kadar popüler olması ilk eserinin başarılı olduğu lafının sıradan olmadığını gösteriyor gibiydi.

“Ah, hayran kulübü gönderilerinde bahsettiğiniz mektup dükkânı burasıymış meğer.”

Kız öğrencinin sözüne fırsat bu fırsat deyip Seon Ho lafa ka-
nı. “Evet, öyle. Star bir *webtoon* yazarının bile geldiği mektup
dükkânı burası! Bundan sonra da sık sık uğrayın.”

Defterlerine Yeong Kwang’dan imza alan öğrenci servet bul-
muş gibi bir ifadeyle Geulwoll’den ayrıldı. Hemen ardından
Seon Ho’nun, *Sen de röportaj yaptın da niye övünmüyorsun, star
webtoon yazarıysan telif gelirin ne kadar, Yeonhwa Apartmanı’nı
bana devredebilir misin?* gibi sorularla karşı atağı devam etti.

Cevap vermeye değmeyecek sorular karşısında Yeong Kwang
geri adım attı. “Uzun zaman sonra arabayla gezintiye çıkmıştım
ki kitapçada senin yüzünü görünce sevinip dergiyi alıp geldim
ama nedense daha çok dalga geçilen ben oldum sanki. Of.”

“Sevincin gözünün çapağı kadar, dalga geçmek için getirdi-
ğinin farkındayım. Ama ne yapalım? Ben zaten utanma nedir
bilmem.”

“Evet, galiba sadece ben biliyorum utanmayı. Utangaç yazar
hızlıca yeni eserini hazırlamak için geri çekiliyor. Gidiyorum.”

Yeong Kwang kapıdan çıkınca Seon Ho uzun pipo içen bir
dede gibi dilini şaklattı.

“Genç herifin başarısızlıktan korkması da neymiş!”

“Başarısızlık bir yaşında da olsa korkutucudur. Ha Joon bile
koşarken düşünce ağlıyor ya.”

“Yok artık! Yine de bizim zamanımızda...”

Hyo Yeong patronun da artık gitmesini söyleyip Seon Ho’yu
sırtından itti. Seon Ho Geulwoll’den çıkar çıkmaz tuhaf bir şe-
kilde müşteriler ardı ardına gelmeye başladı. Hava epey soğu-
muştı ama yıl sonu, bütün bir yıl boyu biriken minnet duygu-
larını ifade etme zamanıydı. Yılbaşı hediyesi için kalem alanlar
ya da uzun bir yurt dışı seyahatine çıkmadan önce arkadaşlarına
mesaj kartı bırakmak amacıyla gelenler Geulwoll’ü ziyaret edi-

yordu. Kısa bir süre müşteriler azaldığı vakitte Hyo Yeong yazılı, kalan kâğıt fişleri çıkarıp arka yüzüne minnettar olduğu kişilerin bir listesini yaptı.

Kang Seon Ho, Seon Ho'nun eşi, Ha Joon, Heo Eun Chae, Cha Yeong Kwang, Kabak Emlak'ın sahibi... Yazıp bitirdikten sonra Patron Seon Ho ile Eun Chae hariç hepsi yeni tanıştığı insanlardı. Bir yılın sonunda sık sık görüştüğü insanlarla birlikte çoğunlukla edilen sohbetler, ilgi alanları değişmişti. İnsanın kolayca değişmediğine inanan kendisiydi ama bu inancı bile değişmişti. *Hangi ortama dâhil olduğuma göre iş dünyamın şekli ve yaydığım koku değişiyor.* Bu açıdan baktığı için Hyo Yeong'un Geulwoll gibi bir mekânı sevmekten başka bir seçeneği olamazdı.

Hyo Yeong iş çıkışı şişme montunun kapüşonunu iyice kafasına geçirip hızlı adımlarla yürüdü. Akşam rüzgârda elleri bayığı üşümüştü. Ellerini cebine sokup yürürken istemsizce aklına gündüz tanıştığı animasyon lisesine giden iki öğrenci ve hayranlarının karşısında utanıp ne yapacağını bilemeyen Yeong Kwang geldi. Hyo Yeong telefonunu çıkarıp Yeong Kwang'ın ilk eserini arattı. Her bölümün yorum sayısı beş yüzü geçiyordu. Son bölüme girip yorumları açıp bakınca *Komşu Yeon Jeong'ee*'nin ana karakterinden epey teselli bulduğunu söyleyen bir yorum en iyiler arasında üst sıraya çıkmıştı. Hyo Yeong aşağı kaydınp yorumları okurken en son yorumlarda durdu.

Bir sonraki eseri ne zaman çıkacak? Gelecek yıl bu biteli neredeyse iki yıl olacak.

Bilmem. Hâlâ geçinebiliyor demek ki.

Tamamen geçmişin şanıymış*. Yeni eser için kendine güveni mi yok? Ühüü.

Her kötü yorumun *dislike* butonuna basmak istedi ama vazgeçti. *Bu neyi değiştirir ki*, diyerek utandı. Yeong Kwang'ı birkaç gün tıraşsız, mahallede dolanırken gördüğünde abarttığını düşünmüştü ama şimdi düşününce nedense içinin burkulduğunu hissetti.

Düşmemek için çabalayan insanları görünce, biraz, içim burkuluyor. Sanki benmişim gibi.

Hyo Yeong, ablasının üniversite sınavını kazandığı, birlikte buz pateni pistine gittikleri günü hatırladı. Ablası beyaz buz zemininde dikkatle paten kayan insanları izlerken alçak sesle böyle söylemişti. Ama henüz ilkokulu bitirmiş Hyo Yeong'un beş yaş büyük ablasının bu sözlerini anlaması zordu. Hyo Yeong mecburen hep geç kalıyordu. Çünkü beş yıl sonrasında ablasının yaşına geldiğinde o günkü ablasını anladıktan sonra ablası yine Hyo Yeong'un deneyimleyemediği bir beş yılı daha geride bırakmış oluyordu.

* Burada Yeong Kwang'ın isminin karşılığı olan şan kelimesine atıf yapıyor. -çn.

Geulwoll'de Noel

Aralık ayının ilk haftasıydı. Birisi Geulwoll'ü memnuniyetle ziyaret etti. Bu, muhasebeci Seong Min Jae'ydi. Gri renkte yün palto giymiş Min Jae, deri eldivenlerini tek tek çıkarırken Hyo Yeong'a başını eğerek selam verdi. Noel ağacının güzel olduğunu söyleyince Hyo Yeong gülümseyerek karşılık verdi. "Uzun zaman oldu. Son zamanlarda şirket işleri yoğunlu herhâlde?"

"Öyle de denebilir ama bir de kişisel meselelerim oldu."

Tarzı ve elindeki evrak çantası aynı olsa da Min Jae'nin havasında tuhaf bir değişiklik vardı sanki. Joo Hye'nin ona şüpheyile baktığı gibi Hyo Yeong da gizlice yan gözle Min Jae'yi süzdü. Aşk yaşıyor gibi görünmüyordu ama yüzünde sanki dünyanın en eğlenceli şeyini yapıyormuş gibi bir canlılık vardı.

Min Jae birkaç yılbaşı kartı seçti ve mektup arkadaşlığı hizmetine başvurdu. Masaya oturur oturmaz evrak çantasından deri bir kalem kutusu çıkarıp dolma kalemi eline aldı. Bugün gökyüzü kara bulutlarla kaplı olduğundan Geulwoll de biraz karanlıktı. Hyo Yeong, kalemlik ile birlikte Geulwoll'de satılan mantar şeklindeki lambayı getirdi. Min Jae, Hyo Yeong'a dönüp, "Acaba iki hafta önce radyo dinlediniz mi? Moon Yeong

Eun adında bir şarkıcı Geulwoll'deki bir müşterinin mektubunu okumuştı," dedi.

"Dinledim. Canlı yayında. Zaten sesi çok güzel bir şarkıcı olduğu için mektubu okurken de sesi çok güzeldi."

"Doğru. Yakında yaşını kırkı geçecek olmasına rağmen evde tek başıma radyo dinlerken ağladım."

"Ay, benim de hafif burnum sızladı."

Hyo Yeong artık cana yakın biriydi ve müşterilerle de rahatça sohbet edebiliyordu. Min Jae de Won Cheol'ün mektubu olduğunu tahmin ediyor gibiydi. Yeong Eun'ın seçtiği mektup başka bir mektuptu ama mektubu okurken olağanüstü bir el yazısından bahsetmesi ve Min Jae'nin mektubun içeriğindeki gül bahsinin olduğunu duymuş olması tahmin yürütmesi için yeterliydi. Min Jae ve Won Cheol, ilk mektup arkadaşlığı mektuplarından sonra iki kez daha mektuplaşmışlardı.

"Ama cidden yakında kırk mı oluyorsunuz? Çok genç görünüyorsunuz!"

"Teşekkürler. Genetik işte."

Hahaha. Hyo Yeong elini ağzına götürüp güldü. Min Jae'nin tahmin edildiğinden esprili bir karakteri vardı sanki. Farkında olmadan Min Jae'ye Won Cheol ile mektuplaşıyorlar mıydı diye soracaktı ama durdu. Won Cheol ile bir kez bile karşılaşmamış Min Jae'ye, tanıdığı Won Cheol'ün bilgilerini aktarabilirdi ama kendini tuttu. O an mektup arkadaşlığının anonimliğini koruyan bir bekçi gibi içten içe kendisiyle gurur duydu.

Hyo Yeong, Min Jae'nin mektuba odaklanabilmesi için konuşmayı kesti ve tezgâha yöneldi. Kapanışa yaklaşık yirmi dakika kaldığından Geulwoll'ün çalışma günlüğünü erkenden yazmaya karar verdi.

Geulwoll Çalışma Günlüğü**Tarih:** 4 Aralık, hafta içi**Hava:** Çok Bulutlu**Çalışan:** Woo Hyo Yeong**Ziyaretçi Sayısı:** 29**Kartla Satış:** 319,000 won**Nakit Satış:** 2,800 won**Toplam Satış:** 321,800 won**Stoku Tükenen Ürünler:**

- Noel Kartı/Kırmızı (Az miktarda kart ve zarf kaldı)
- Belçika Günlüğü/Siyah (Az miktarda kaldı)

Notlar: Müşterinin uzattığı kredi kartının soğukluğu gibi soğuk bir gündü. Geçen ay e-posta ile *pop-up* mağaza* önerisi ile gelen *Lotte Department Store* yöneticisi bizzat Geulwoll'ü ziyaret etti. Geulwoll'ün birkaç iç mekân fotoğrafını çektikten sonra gitti. Geulwoll'ün imajına uygun bir *pop-up* mağaza olursa iyi olur deyince biz de konsepti neredeyse tamamladığımızı belirttik. Kırtasiye ürünleri satan bir seçkin mağaza da dâhil olmak üzere toplam altı mağazanın bir araya gelmesinin planlandığı söyleniyor. Geulwoll'ün ilk *pop-up* mağazası olacağından bunu dört gözle bekliyorum.

Radyoda Geulwoll'ün tanıtılmasından sonra geçen hafta müşteri sayısı bir anda fırlamıştı ama şu anda ortalama sayıda seyrediyor sayılır. Hava çok soğuk olduğu için olsa gerek ki dükkândaki ziyaretçilerden çok çevrim içi müşteriler arttı. Çevrim içi mektup arkadaşlığı hizmeti de düşünülürse iyi olabilir. Bugünlük bu kadar!

* Bir AVM ya da işlek bir cadde üzerinde günler veya haftalar boyunca satış yapan ve geçici olarak açılan mağaza. -ed.n.

Son zamanlarda Hyo Yeong'un yeni hizmet fikirleri konusuna ilgisi artmıştı. Masanın üzerindeki vazoya bakarken çiçeklerle birlikte mektup teslimatı yapılan bir hizmetin güzel olabileceğini düşünmüştü. Geulwoll'ün mektup zarflarına yeni sıfatlar ekleme fikrini sunan da Hyo Yeong'du. *Pop-up* mağaza konseptini not defterine yazıp çekilen fotoğrafları Yeong Kwang'a ilettikten sonra Yeong Kwang, hemen makul bir çizim yapıp gönderdi. Gözünün önünde canlanan görüntü karşısında Hyo Yeong heyecanlanıp yeni fikirlere yelken açtı. Bu tür işlerin bu kadar eğlenceli olabileceğini bu baharda hiç tahmin edemezdi.

"Özür dilerim. Yine de on dakika içinde bitiririm," dedi Min Jae, kol saatini kaldırıp mesai saatini kontrol ettikten sonra.

Hyo Yeong, öğleden önce not defterine yazdığı fikirleri incelerken Min Jae'ye bakıp "Sorun değil. Rahatça yazın," dedi.

"Ama yine de bir çalışan için mesai bitiminde hemen çıkmak altın değerinde gibidir."

"Ah, öyle değil mi?"

Hyo Yeong şakacı tavırla güldü. Min Jae tekrar ciddi bir ifadeyle mektubuna döndü. Az önceki hâline göre daha hızlıydı. Hışırtılar hızlı hızlı tekrarlanıyordu.

Alıcı: Birine,

Tanıştığıma memnun oldum. Bu soğuk kış mevsimini sıcacık ve iyi geçiriyor musunuz?

Şimdiden aralık olmuş bile. Pişmanlıklardan çok mutluluklarla dolu bir yıl geçirmiş olmanızı diliyor, bu yılın son mektup arkadaşlığı mektubunu yazıyorum.

Geulwoll'ün mektup arkadaşlığı hizmetini sık sık kullanıyor sayılıyorum. Mektup arkadaşlığında üst seviyelerdeyim, hahaha. Bazı

insanlarla bir iki mektuptan sonra iletişimin sona erdiği de oldu, bazılarıyla ise şimdiden yarım yıl olmuş bir bağımız var ve hâlâ devam ediyor. Bu sayede en azından mektup üzerinde de olsa biraz daha dürüst biri oldum sayılır.

Kış, sevdiğim birini kaybettiğim bir mevsim. Yaklaşık üç yıllık evliliğime noktayı koyduğum mevsim. Eşim evliliğimizin birinci yılının sonunda başka bir adamla görüşüyordu. Çalıştığı resim kursundaki bir öğrenciydi. İki yıl geçtikten sonra bunu öğrendim ve doğal olarak boşanma sürecini başlattım. Bedeni uyuşmuş bir hayvan gibi bir süre ne bir öfke ne bir pişmanlık hissetmeden zaman akıp geçti.

Boşandıktan bir süre sonra salonda tek başıma otururken eski eşimin duvarın bir tarafına astığı tablonun bir noktasına şöyle bir baktım. Friedrich'in "Sis Denizi Üzerindeki Gezgin" eseri idi. Elinde bir baston ile ayakta duran bir adamın sisle kaplı dağlara ve denize bakmakta olduğu bir resimdi.

Sadece sırtı görüldüğü için yüzündeki ifadeyi bilemiyorsunuz. Bu yüzden adamın ne hissettiği daha çok merak uyandırıyor. Bazı günler karamsarlığa düşmüş gibiydi ve bazı günler ise içi boş umutlarla dolup taşıyor gibiydi.

Ancak birkaç gün önce tabloya tekrar baktım ve adam benimle konuşuyordu sanki. "Başını kaldır. Önüne bak. Sis gibi şeylerden korkma!" Aynen böyle. Tablo yıllardır orada olduğu gibi duruyor ama adamın sırtına bakıp bu sözlerin aklıma geliyor olmasına bakılırsa benim de biraz daha iyi biri olduğuma işaret ettiğini düşündüm.

Mektup yazarken birini teselli etmeyi ve birinin teselli etmesini de öğrendim. Yani, bu yıl daha iyi bir insan olduğuma eminim.

Biraz kişisel bir mevzuymuş ama çok ağır gelmemiştir umarım. Her neyse, eski eşimin bıraktığı tablo sayesinde beklenmedik bir teselli bulmuş gibi hissettim. Ebedi aşkıyı koruyamadım ama ebedi

acının da olmadığını öğrendim. Bu kadarı yeterli. Uçsuz bucaksız sisin içinde yürümem için bir neden.

Bu yıl sizin için nasıldı? Küçük bir soru bırakıp mektubumu burada noktalıyorum.

Merry Christmas! Ah, belki de Happy New Year!

Gönderen: Papyon

Mektup arkadaşlığı kutusuna mektubunu bırakan Min Jae, yeni bir mektup seçti. Zarfın üzerinde güneş ışığı alarak büyümekte olan bir filiz işareti çiziliydi. Tam da yeni bir yılı simgeleyen bir semboldü. Mektubun üzerindeki “diğer: Köyde yaşayan,” sıfatını okuduktan sonra meraklandı.

X ayının XX’i, Cumartesi.

Seul’ü terk eden ben, iki ay kadar sonra bir arkadaşımın buluşmak için geri geldim.

Bir süredir soğuk havayla beraber kar fırtınası devam ettiği için kalın giyindim.

Seul’den ayrılmadan önce kafamın içinde “Yeter!” lafı sürekli dönüp duruyordu.

Neyi bırakmam gerektiğini bilmiyordum ama beni çevrelemiş olan her şeyden kurtulmak istemiş olmalıyım.

Böylece işimi, arkadaşlarımı, Seul’deki her şeyi geride bırakıp doğup büyüdüğüm köyüme doğru yola çıktım.

Köyde yeni bir iş yapmaya başladım ve şu anda ailemle, köpeklerle birlikte daha huzurlu bir hayat sürüyorum.

Geleceği düşününce şu an bir şeylerin doğru olup olmadığına dair şüphelerim olsa da bedenim ve ruhum daha sağlıklı. Şu anki hâlimi seviyorum.

Uzun mu uzun bu hayatta ben, ne olursa olsun cevaplar arayıp yaşayacağım.

O süreçte kendimi kaybetmemeliyim. Mutlu olmalıyım tabii.

Uzun zaman sonra buluştuğum sevgili arkadaşım için de mutluluk dolu yeni bir yıl olmasını diliyorum.

-Köyde yaşayan ben

Min Jae, mektubun son kısmını defalarca kez okudu. *O süreçte kendimi kaybetmemeliyim. Mutlu olmalıyım tabii.* Belki de bu, Min Jae'nin kendine en çok söylemek istediği sözlerdi. Mektubu gönderen bu kişi sanki mesai sonrası dizüstü bilgisayarının başında roman ya da roman benzeri bir şeyler yazarken bir şekilde kendisini kaybetmek istediği o günü anımsıyor ve ona destek oluyor gibiydi.

Alışkın olduğu hayatı bırakıp yeni topraklara adım atmak kolay bir şey olmasa gerekti. Ancak uzun mu uzun bu hayatta bir şekilde cevaplar bulup yaşıyordu işte. Min Jae "Yeter!" diyerek cesaret gösteren bu kişiyi içinden alkışladı ve tebessüm etti.

Mektubu zarfa koyar koymaz Hyo Yeong, "Bu yıl içinde yine gelir misiniz?" diye sordu.

"Sanırım zor. İlkbahar Edebiyat Yarışması'na hazırlanıyorum."

"İlkbahar Edebiyat Yarışması mı? Doğru ya. Aralık ayındayız, değil mi!"

Aralık ayı İlkbahar Edebiyat Yarışması sezonu demekti. Hyo Yeong birlikte senaryo yazdığı arkadaşları arasında tiyatro oyunu yazarı olmayı hayal edenler de fazla olduğu için biliyordu. Her gazete kuruluşu farklı bir son teslim tarihi belirlerdi ama en geç

olanı aralık ayının ortasına kadardı. Şiir, roman, masal, tiyatro oyunu gibi eserler teslim edildikten sonra 1 Ocak tarihinde gazetelerde kazananların eserleri ve röportajları yayımlanırdı. Bu yüzden Noel zamanı, kazanan kişilere önceden özel olarak haber verilirdi.

“Roman... Gibi bir şeyler yazıyorum. Bir tanesini zaten gönderdim ama bir yere daha göndermek için başka bir eseri düzenleme aşamasındayım. Öylesine, bir deneme.”

“Güzel sonuçlar almanızı diliyorum!”

“Teşekkürler.”

Yeşil papyonunun üzerine ekose bir atkı dolayan Min Jae, yavaş yavaş Geulwoll'den ayrıldı. Ve çok geçmeden kar yağmaya başladı. Geulwoll'ün ön penceresine beyaz bir kar düştü. Hyo Yeong sessizce gülümseyerek pencereden dışarı baktı. Bugün, karşıdaki Yeonhwa Apartmanı ona yumuşacık ve kabarık bir kekmiş gibi hissettirmişti. Noel yaklaşmış olmalı diye düşünerek Hyo Yeong çantasını sırtına takıp işten çıktı.

Yeongung Binası'ndan çıkarken Yeong Kwang'dan bir mesaj geldi. Hyo Yeong hemen başını kaldırıp apartmanın beşinci katına baktı. Balkona çıkan Yeong Kwang, Hyo Yeong'a el salladı. Yeong Kwang'ın üzerinde mavi bir pijama altı ve kısa kollu bir tişört vardı. Kar yağıyordu ama üşümüyor muydu? Hyo Yeong üşüyeceğini söyleyip içeri girmesi için el işareti yaparken Yeong Kwang teşekkür ederek onu selamladı.

“Resim için teşekkürler!”

“Ne demek! Ne zaman istersen söyle!”

Hyo Yeong, konuşması uzarsa bu sessiz mahallede gürültü olur diye hemen başını çevirdi ve eve doğru yürümeye koyuldu. Her adımında kar taneleri oyun oynuyormuş gibi omzuna ve kollarına *pıt pıt* dokunarak düşüyordu. Kışın gökyüzü akşamüs-

rû bile olsa gözle görülür şekilde karanlıktı ve tek başına yürüdüğü dönüş yolu özellikle bugün garip bir şekilde ıssızdı.

Hyo Yeong stüdyo dairesinin kapısını açar açmaz girişte duran büyük bir valiz gördü. Annesi gelmiş olmalıydı. Valizin üzerine bir de not kâğıdı yapıştırılmıştı. Bu ani baskından pek hoşnut olmamıştı ama Hyo Yeong hafif alaycı şekilde gülerek notu eline aldı.

Ablanın kışlık kıyafetlerinin birazını getirdim.

Hep simsiyah montunu giyip durduğunu bildiğim için getirdim. Sinirlenme, giy.

Hyo Min yalnız yaşıyorsun diye kendi kıyafetlerini sana götürmemi söyledi.

Not: Ablan mektup için teşekkür ediyor. Hayret, ne oldu da cevap yazdın?

“O cevap değildi bir kere!”

Utancından kendi kendine konuşan Hyo Yeong, not kâğıdına bakarak dudaklarını büzdü. Çekim alanlarında koştururken hep rahat ve ucuz kıyafetler giyen Hyo Yeong'un aksine yüksek lisans yapan Hyo Min, düzgün takım elbise tarzında kıyafetler tercih ederdi. Görmeye bile gerek yoktu, valizin içinde çeşit çeşit renkte el yapımı paltolar olmalıydı.

Valizi stüdyo dairesinin zeminine yatırıp fermuarını açtı. Hyo Min'in üniversite mezuniyetinde giydiği bej yün palto ve tez sunumunu yaptığı gün giydiği kışlık hâki renkli süet ceket de vardı. Sanki kuru temizlemeci olduğundan şüphe edilecekmiş gibi hepsi kuru temizleme yapıldıktan sonra güzelce şeffaf paketlerle sarılıp sarmalanmıştı. Fakat bir tanesi bile Hyo Yeong'un kıyafetleri ve ayakkabılarıyla uyumlu değildi, bu yüzden onu bir gülme tuttu.

“Bunları nasıl giyeyim ki?”

Hyo Yeong, Hyo Min'in kıyafetlerini özenle katlayıp valize geri koydu. Valizi kaldırıp buzdolabı ile çekmece arasındaki boşluğa itti ve hemen pencereyi açtı. Bu arada Yeonhee Mahallesi'nde karlar usul usul birikmeye başlamıştı. Karşıdaki çatı ve terasa yavaş yavaş biriken karı görünce Hyo Yeong'un içini sıcacık bir his kapladı ve ardından esnedi.

Düzenleme
Ny.özlem

"Neler oldu neler! Küçük hanım, anlatacağım bir şey geldi başma!"

Eun Ah, Geulwoll'e gelmişti ve kim görse neşeli olduğunu anlardı. Bu arada yeni saç kesimi ve yaptırdığı permayla daha genç görünüyordu. "Önümüzdeki yıl Tayland'a gitmeye karar verdik. Kocamla birlikte."

"Aman! Gerçekten mi? Patronla yurt dışına ilk kez çıkacağınızı söylemişsiniz."

Hyo Yeong parlak bir gülümsemeye karşılık verince Eun Ah birdenbire Yeong Eun'ın radyo programından bahsetti. Eun Ah'nın kocası, fırının patronu her gün dükkânı kapatacağı vakitte radyoyu açardı. Pek de keyif aldığından değildi, yerleri silerken ve sepetteki ekmek kırıntılarını temizlerken alışkanlık olarak açıyordu. Derken Yeong Eun'ın, Won Cheol'ün mektubunu okuduğunu tesadüfen duyunca ve fikrinin değiştiğini söylemişti. Karısıyla birlikte tatile çıkması gerektiğini de dile getirmişti.

"Kimin yazdığı mektuptu bu, öğrenebilir miyiz? Olmaz herhâlde? Bilmiyorum. Neyse, çok teşekkür ediyorum kendisine!"

Won Cheol'ün mektubunda yakınircasına yazdığı bir cümle aklına geldi. Yoğun hayat telaşında karısıyla doğru dürüst eğlen-

mek için hiç dışarı çıkmayışının pişmanlığından bahsettiği o sözler. Şafak vakti sularında hamur yoğurup çalışkanlıkla yaşayan Eun Ah'nın kocasını da düşünmeye sevk eden bir cümle olmalıydı.

“Sağlıklı olarak yanında durmamın ne kadar minnet duyulacak bir şey olduğunun artık farkına varmış sanırım. Oğluma söyleyip ocak için uçak biletlerini bile çoktan hallettik! Hayır yani bu kadar kolay bir şey için onca yıl neden sıkıntıya soktu beni?”

“Ne kadar süreliğine gidiyorsunuz?”

“Tam dört gece beş gün! Bu adam bu sefer büyük karar almış. Tamı tamına beş gün dükkânı kapatacak.”

“Gerçekten harika. Yeonhee Mahallesi'nin en soğuk zamanında sıcak bir ülkede dinleneceksiniz.”

“Güneydoğu Asya'ya hiç gitmediğim için ne kadar güzeldir bilemiyorum ama yine de biletler alındı, artık peşinden gitmek lazım, değil mi?”

Buna gülen Eun Ah'nın hâli bugün daha bir kız çocuğuna benziyordu. Övünmesinin bu kadar yeterli olduğunu söyleyip hemen konuyu değiştirdi.

“Aslında pasta getireyim demiştim ama küçük hanımın ne zaman çıktığını bilmiyordum. Hava soğuk olsa bile burası sıcak. Birinci kata bıraktım. Çıkarken uğrayıp konuş da götür. Sana hediyem!”

“Ay, aralık ayında pasta ne kadar kıymetli, hediye ediyorsunuz demek. Sık sık ekmek de getiriyorsunuz, utanıyorum.”

“Geulwoll sayesinde tatile gidiyorum sayılır, bir pasta nedir ki!”

Hyo Yeong minnetle yiyeceğini söyleyerek vedalaştı ve hemen emlak dükkânından Eun Ah'ya telefon geldi. Artık gitmesi gerektiğini söyleyen Eun Ah'ya seslenerek bir an onun durmasını sağlayan Hyo Yeong ona, Geulwoll'ün hazırladığı koyu yeşil bir günlük hediye etti.

“Bu da benim hediyem. *Merry Christmas!*”

“*Merry Christmas!*”

Eun Ah da keyifle hediyeyi aldı ve Geulwoll'den ayrıldı.

İş çıkış saati geçmişti. Hyo Yeong, Geulwoll'ü ziyaret eden Seon Ho ve karısı So Hee'yi karşıladı. So Hee her gülümsediğinde insanı rahatlatan çekici görüntüsüyle Geulwoll'ün gizli kahramanıydı. Seon Ho zona hastalığına yakalandığında So Hee işten sonra sık sık Geulwoll'ün işlerine yardım etmişti. Bu sayede Hyo Yeong çıkış vakti yolda birkaç kez onunla karşılaşmıştı. Zaten sekiz yıl önceki düğünlerinde de birbirlerini görmüşlerdi ama şimdi yeniden bir araya gelmeleriyle aralarında bir bağ olmuştu, yakınlık kuruyorlardı.

“Geulwoll'ün Noel ağacının çok güzel olduğunu duyunca geldim. Yıl sonu olduğu için şirket çok yoğun. Bu yüzden hiç gelememiştim.”

So Hee, her seferinde zaman kovalamaktan Hyo Yeong'la karşılaşsa da pek sohbet edemediği için üzgün olduğunu söyledi.

“Ben de öyle. Sizinle hep sohbet etmek istemişimdir.”

“Ay, bana sadece So Hee Abla diye seslen.”

“Öyle mi yapalım?”

Hyo Yeong'un sevimli mimik ve ses tonuyla verdiği cevaba So Hee o iç rahatlatan gülümsemesini takındı.

“Her seferinde yoğunum diye bahane bulup sana bir yemek ısmarlayamadım. Seon Ho'nun hep senin işleri ne kadar iyi ve düzgün yaptığını anlatıp övdüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Ay, ben de hep Patron Seon Ho'dan öğreniyorum da çalışıyorum canım.”

“Geulwoll’e iyi baktığın için teşekkürler. Vaktin var mı acaba?”

So Hee elinde getirdiği şarabı salladı. Seon Ho ile büyük bir markete uğrayıp stok eritmek için yapılan indirimden peynir ve somon salatası alıp geldiklerini söyledi.

“Noel ağacının yanında gece manzarasını seyredip bir kadeh şarap içeriz hem. Sen de bize katıl.”

“Uzun zaman sonra çocuklarınızı bırakıp dışarı çıkmışsınız. Randevunuza katılmam doğru olur mu ki?”

Sus pus durduğu düşünülen Seon Ho pat diye lafa girişti. “Niye, çiftin mi eksik? Hiç değilse Yeong Kwang’ı mı çağırsak?”

“*Seonbae!*”

Kıkır kıkır gülen Seon Ho’yu arkasına bırakan Hyo Yeong, sırtındaki çantayı tekrar tezgâha koydu. Masanın önünde sadece iki sandalye olduğundan tezgâhtaki sandalyeyi çekti. So Hee, alışveriş çantasından plastik şarap kadehlerini çıkardı. Çok geçmeden tatlı kokusu yayılan kırmızı şarap, kadehleri doldurdu.

“Yarı zamanlı çalışan buldum. *Pop-up* mağazada çalışacak iki arkadaş.”

“Oo, çabuk bulmuşsun. İşlerin sıkışık diye zor olur sanmıştım.”

“Biri benim kuzenim,” dedi So Hee *brie* peynirini eline alıp yerken. Diğeri ise Geulwoll’e ara sıra gelen bir müşteriydi. Bu yıl üniversite sınavına girmiş bir lise öğrencisi. Mektup arkadaşlığı hizmetini sık kullanan ve Geulwoll’ün hedeflerini iyi anlayan biri.

“Hyo Yeong, sen mağazanın açılış gününde yarı zamanlı başlayan arkadaşlara yardım et, Noel haftasında da çarşamba, perşembe, cuma günleri çalışsan olur gibi. Tam dört gün.”

“Bu arada Geulwoll’e Patron Seon Ho mu bakacak?”

“Tabii. Sağ olsun So Hee kalan izin günlerini kullanacakmış.”

“Ah, benim kıymetli izin günlerim!” Çıglık atıyormuş gibi numara yapıp ağlamaklı bir ifadeye bürünen Soo Hee şarabını yudumladı.

Seon Ho, So Hee'nin omzuna yaslanıp teşekkür etti ve sevimli sevimli hareketler yaptı. So Hee iğrenmiş gibi yapıp ondan uzaklaştı. “Kes şunu. Utandırıyorsun.”

Bunun üzerine Seon Ho, Hyo Yeong'a dönüp acıklı bir durummuş gibi rol yaparak sanki replik okuyormuş gibi, “Hyo Yeong, daha önce demiştim, değil mi? Ben utanmak nedir bilmem,” dedi.

Hyo Yeong kıkırdayarak şarabını içti. Tatlı sıvı boğazından göğsüne doğru inerken vücudunun hafifçe ısındığını hissetti. Dışarının yeterince karanlık olduğu bir vakitti. Seon Ho şarap kadehini bırakıp kalktı ve tüm ışıkları kapattı. Ardından Noel ağacının ışıklarını yaktı. Parıldayan yıldızlar ağacın üstünde nokta nokta yayılıp ışıldadı. Sanki çocukken köyde gece vakti görünen ateşböcekleri gibiydi. Güzel, dingin ve sıcacıktı.

“Hayır. Seon Ho'cuğum utanmayı çok iyi bilir.”

Aklına bir şey gelmiş olacak ki So Hee burnunu kırıstırıp güldü. Arkadaşları vasıtasıyla tesadüfen Seon Ho ile tanışmış, birkaç kez beraber içip yakınlaşmışlardı. Yaşıt olduklarından iyi anlaşıyorlardı ve birbirlerinden tamamen farklı alanlarda bulundukları için aksine hikâyeleri de ilgi uyandırıcı ve tuhaftı. Sonrasında ilk Seon Ho, So Hee'ye gönlünü kaptırmıştı. Normalde yüz­süzce yaşamının kendi uzmanlık alanı olduğuna inanan Seon Ho, So Hee'nin karşısında ağzını bile açamayan hâline kendi bile şaşırmıştı. Sonunda So Hee'ye duygularını açmak için Seon Ho'nun seçimi mektup yazmak olmuştu.

“Bana açılmak için mektup yazdı ama şu var ki...”

“So Hee, kaç yıl önceki mesele değil mi o?”

“Hepi topu avuç içi kadar yarım sayfalık kâğıdın yarısını doldurmuştu ama tam dokuz tane yazım hatası vardı!”

“Hayır! Altı taneydi!”

Seon Ho başını öne eğip bir iç çekti. Hyo Yeong’un da Seon Ho’nun gerçekten utanıp kulaklarına varana kadar kızardığını uzun zaman sonra ilk kez görüyordu. Sevimli kibri olan bir karakter olduğundan kendi bilgisinin yetersiz olduğu ortaya çıktığında tam da böyle ne yapacağını bilemezdi. Okuldayken de sanat teorileri üzerine tartışıp yenildiği günlerde inatla ilgili makaleleri okuyup ertesi gün yine tartışma çıkarmak alışkanlığıydı. Karısıyla tanışıp iki çocuk babası olduktan sonra epey düzelmiş sayılırdı.

“Bu yüzden ben de şöyle dedim: ‘Peki, bu aşk itirafını kabul ediyorum ama bir dahaki sefere mektup göndermeden önce yazım denetleyici bir uygulama falan kullansan iyi olur.’”

Hyo Yeong sonunda dayanamayıp kahkahayı patlatmıştı.

Seon Ho pes etmiş gibi iki parça somonla ağzını tıka basa doldurup çiğnedi.

So Hee, şarap kadehini uzatıp Hyo Yeong ile kadeh tokuşturdu. Yarısı dolu şarap şişesi, peynir tabağı ve plastik kapta duran mercan renginde somon ağacın ışıklarında hafifçe parılıyordu. Kendi başına âdeta bir yağlı tablo gibi hissettiren yumuşak bir manzaraydı. İnsanın yüreğini istemsizce dinginliğe kavuşturuyordu...

Bir kadeh daha şarap alırken So Hee’nin cebinde duran telefonu çaldı. Çocukların uyandığını ve mızımlandığını anlatan arkadaşından gelen bir aramaydı. Aynı apartman bloğunda yaşayan bir arkadaşıydı ve kısa süreliğine çocuklara baksın diye ricada bulunmuşlardı ama artık eve gitmeleri gerekiyordu. So Hee masadaki yiyeceklere ve şarap şişesine bakıp mahcup bir

ifadeye büründü. “Özür dilerim. Şimdi kalktığımız için yemekler kaldı.”

“Doğru. Üzgünüm, ne yapsak şimdi Hyo Yeong?”

“Bırakın öyle. Madem böyle oldu, kalan şarabı bitirip giderim.”

Hyo Yeong içtenlikle gülümseyerek Seon Ho ve So Hee’yi uğurladı. Şarabı şişeden yudumlayarak ön taraftaki büyük pencereye doğru yürüdü. Seon Ho ve So Hee’nin el ele tutuşup dikkatli dikkatli sokakta yürümelerini izledi. Seon Ho’nun takığı yeşil bere ve So Hee’nin hardal sarısı atkısı karanlıkta bile göze çarpıyordu. Yukarıdan bakınca Seon Ho ve So Hee çifti o hâllerıyla çok sevimlilerdi.

Hâl böyleyken iyice havaya girmek isteyen Hyo Yeong dizüstü bilgisayarını açıp Noel şarkıları açtı. Ağacın ışıklarının da hepsini yanıp sönme moduna aldıktan sonra sanki yılbaşı partisine gelmiş gibiydi. Dalgınlıkla pencereden elini kaldırdı. Avcuna doğru yükselen soğuk, dirseklerine kadar hızla yayıldı. Üşümekten ziyade gözleri birdenbire açıldı ve ensesinin serinlediğini hissetti.

Yeong Kwang’ın çizdiği resim sayesinde ablasına mektup yerine mektuba benzeyen bir şey gönderebilmişti. Tek bir harf dahi olmadan eski bir fotoğraftan yola çıkarak çizilmiş bir resimdi ama ablasının onda bir avuç teselli bulmasını umuyordu. Gece yarısı, sessiz bir mekânda tek başına kalmış olmasından dolayı mı böyleydi acaba? Hyo Yeong ablasının da Sokcho’da bir yerlerde tek başına böyle gece gökyüzüne yalnız başına bakıyor olabileceğini düşündü.

Ablamdan o kadar da nefret etmiyorum. Çünkü herkes hata yapabilir. Hayır, aslında pek emin değilim. Belki o gün, tek başıma kursta ablamı beklerken gerçekten ondan biraz nefret etmiş olabilirdim.

rim. Kendimi terk edilmiş gibi hissetmişim. Şimdi ise kaçmak isteyen benim. Ya ablam beni bulup özür dilerse diye endişeleniyorum. Ömür boyu başarısızlık gibi şeylere hiç maruz kalmayacağını düşünen ablam ya benden özür dilerse ne yapacağımı bilemeyeceğim için ortadan kaybolurdum herhâlde. Sadece sağlıklı olsun. Güçlü, akıllı, ailenin övündüğü hâliyle kalsın.

Zihninde patlamış mısır gibi birbiri ardına beliren cümleler dönüp duruyordu. Hyo Yeong hafif bir baş ağrısı hissedince tezgâha doğru yürüdü. “Woo Hyo Yeong. Yazı yarışmalarında kazandığın ödüller yirmi iki tane. Neden yazamayasın? Neden yazamayacakmışsın diyorum!” dedi kendine söz verircesine.

Bunun sarhoşluktan mı yoksa inadından mı olduğunu bilemediği bir hâle gelmişti. Mektup arkadaşlığı için kullanılan mektup kâğıtlarından çıkardı. O an, ablasına değil de anonim birine göndereceği mektubu sanki akıcı bir şekilde yazabilirmiş gibi gelmişti. Kalemlikten elinin gittiği bir tükenmez kalemi kaptı ve hemen mektubunu yazdı. Işıl ışıl sevimli ışıklar saçan ağacın lamba perileri ona güç veriyor ve el çırpıyorlardı sanki. *Şuna bak şuna, yazı yazmayı unutmadım!*

Alıcı: Bir yılı tamamlayan kişiye,

Noel'i bekliyor olduğumuz bir kış.

Mektubumu okuyan siz, sıcak günler geçiriyor musunuz acaba?

Birine içten bir selam vermenin bile içimde bir sıcaklık hissettirmesine bakılırsa içten sözlerin, soğuğu yenecek kadar değerli bir güç barındırdığını düşünüyorum.

Aslında bir Noel şarkısı dinlerken çocukluğum aklıma geldiği için bu mektubu yazıyorum.

Noel'den üç gün önce mahalledeki bir arkadaşımın evine oturmaya gitmiştim. Arkadaşım eskiz defterinden bir sayfa yırttıktan sonra "Hadi, Noel kartı yapalım," demişti. Gönderecek kimsemiz yoktu ama önce bir yapalım demiştik.

Birlikte pastel boyalarla ağaç, hediye kutusu, kardan adam ve Noel Baba çizdik. Kartlar, içine "Merry Christmas!" ya da "Mutluluklar!" gibi kısa cümleler yazdığımız basit kartlardı.

Arkadaşımla on küsur kartı elimize alıp dışarı çıktık ve komşuların posta kutularına rastgele bıraktık. Yandaki komşu, öndeki komşu, arkadaki komşu demeden. "Tanımadığımız insanlara niye kart gönderiyoruz," diye sorduğumda arkadaşım, "On kişiden biri sevinir herhâlde canım!" diyerek cevap vermişti.

Bazen o günü hatırlayıp arkadaşımın dediği gibi on kişiden birinin o Noel kartını görüp gülümsediğini hayal ederim. Belki de iki, hatta üç kişi gülümsemiştir, değil mi?

Böyle rastgele birine içten sözler söyleyebildiğim zamanları öz-lüyorum bazen. Şimdi en yakınlarıma bile çoğunlukla "Nasılsın?" demeye utanır oldum. Böyle bir yetişkin olmak istememiştim ama işte bir şekilde böyle oldum.

Sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederim. Çocukluğumu birine anlatmak da çok keyifli bir deneyimmiş. Siz de hikâyenizi benimle paylaşırsanız kıymetli mektubunuzu uzun uzun yıllar saklayacağım. Öyleyse, Merry Christmas and Happy New Year!

Gönderen: Mektupları seven biri

Hyo Yeong, mektup kâğıdını dolduran yazısına bakınca yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. İlkokuldayken kompozisyon yarışmasında ödül aldığı günkü gülümsemesine benziyordu bu. Cüzdanından on bin wonluk bir banknot çıkarıp tezgâha

koydu. Ardından bir yapışkan not kâğıdına, *Çalışma günlüğüne nakit satış olarak on bin won ekle*, yazıp tezgâha yapıştırdı.

Hyo Yeong, mektup arkadaşlığı kutusuna kendi mektubunu bıraktı ve başka bir mektup aldı. Mektubu yazanın işareti bir hediye kutusuydu. Kurdeleyle güzelce paketlenmiş kutuya bakınca Noel hediyesine benziyordu. Üstelik “sakar”, “acelecî” ve “özlem dolu” kelimeleri, yuvarlak içine alınarak işaretlenmişti ve bu Hyo Yeong’un hoşuna gitmişti. Çünkü bu üç kelime birleştiğinde tam da onu tarif ediyordu. Hyo Yeong, heyecanla zarfı açtı.

Tapei Exchange filmini bilir misiniz? Tapei Cafe Story adıyla da bilinen bir film. Filmdeki ana karakterin işlettiği kafede birbirinden farklı insanlar hikâyelerinin izini taşıyan eşyalar bırakıyor. Misafirler, bu eşyaları kendi eşyalarıyla takas edebiliyor.

İnsan kokusuyla dolu bu kafeye o kadar bayıldım ki kafenin gerçekten var olduğu Tayvan’a kadar gidip bakmıştım ama takas olayının sadece filmde olduğunu öğrenince biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Bu filme duyduğum özlem beni Geulwoll’e getirdi. Birlikte hikâyelerimizi paylaşabildiğimiz bir yer, ne kadar da romantik!

Zarfın üzerindeki ifadelerden “özlem dolu” olanı ilk gözüme çarptı.

Ben özlem dolu biriyim. Eşyalara kolayca bağlanırım, geçmiş de sık sık anarım. Öylece oturup mektup yazmak bile özlediklerim arasında. Bir süredir el yazısının yerini bilgisayarlar ve telefonlar almış gibi hissediyorum.

Bu yüzden şu an burada, Geulwoll’de oturup karşımdaki arkadaşın kâğıdının hışırtısını dinlerken, tanımadığım birine hikâyemi yazıyor olmak çok güzel.

Belki de uzun süre hatıralarda kalacak ve özlenecek bir an yaşıyorumdur.

Mektup kâğıdı doluyor.

Ne yüzünüzü ne adınızı biliyorum ama bu yazdıklarımı okurken, şu an, benim yazarken duyduğum mutluluk ve huzurun biraz olsun size de ulaşmasını, böylece bugününüzün ve yarınınızın daha keyifli geçmesini dilerim.

Hyo Yeong, tatlı bir içecek yudumluyormuşçasına mektuptaki cümlelerin tadını çıkardı. *Tapei Exchange*, Hyo Yeong'un üniversiteye girdikten kısa süre sonra Eun Chae ile birlikte izlediği bir filmi. Film yönetmenliği ve oyunculuk bölümü öğrencileri, bir monolog videosu çekmek için ekip kurmuşlardı. Eun Chae, hemen Hyo Yeong'a birlikte çalışmayı teklif etmişti. O zaman referans olarak izledikleri film *Tapei Exchange*'di.

Eun Chae'nin stüdyo dairesinde patlamış mısır yiyerek izledikleri sahneler aklına gelince Hyo Yeong'un da içinde "özlem" duygusu yeşerdi. Muson yağmurları zamanıydı, daracık stüdyo daire aşırı nemliydi ve patlamış mısır kısa sürede yumuşamıştı. Ancak Gwei Lun-mei'nin duru yüzünden yansıyan dingin hisler, kafeyi aydınlatan öğleden sonra güneşi ve Tayvan'ın gece manzarası hâlâ Hyo Yeong'un aklındaydı.

Mektubu yazan kişinin anıları, Hyo Yeong'un anılarını usulca gıdıklamış ve uyandırmıştı. Belki de "çok özledim" demek, "çok mutluydum" anlamına geliyordu. Geulwoll'de mektup yazdığı günün anısı, ileride özlemle hatırlanacaksa sebebi bu zamanın gerçekten huzurlu ve güzel olmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Hyo Yeong, son olarak kalan bir yudum şarabı içti ve mektubunu zarfa geri koydu. Sıcacık bir his göğsüne yayılınca farkında olmadan yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hyo Yeong, karanlık ve soğuk gecede gökyüzünde nokta nokta parlayan ev ve apartmanların ışıklarına bakrı. Parmak uçları karıncalandı. Az önceki mektup, bir nevi umut tohumları mı ekmişti içine? Hâlâ yazacak çok şeyi varmış gibi hissediyordu. Noel ağacının ışıklarını kapatmıştı ama “özlem” adlı bir ampul hâlâ yanmaktaydı. Hyo Yeong, tezgâha gidip henüz paketlenmemiş mektup kâğıtlarından bir tanesini aldı.

Lotte Alışveriş Merkezi'nin 3. katı, tavanı tamamı kâğıttan beyaz kar taneleriyle dolu, geniş bir etkinlik salonuydu. *Snoopy* gibi tombul, sevimli köpek karakterlerin çizimlerinin bulunduğu, kulübe konseptli bir hediyelik eşya dükkânı ile cam serayı andıran mutfak ürünleri mağazası arasında Geulwoll'ün *pop-up* mağazası yer alıyordu. Burası, Seon Ho ve Hyo Yeong'un fikirlerine Yeong Kwang'ın ince dokunuşlarının eklendiği, altmışlardaki Batı tarzı postane konseptli bir mağazaydı.

Vintage bir otel resepsiyonunu çağrıştıran koyu yeşil tezgâh ile çalı süslemeleri göze çarpıyordu. Duvarda görülen ahşap posta kutuları, tıpkı zaman ve mekânı aşan mektupların huzur durağı gibiydi.

"Biraz aceleye geldi ama fena olmadı, değil mi?" diye sordu Seon Ho, koridora çıkıp *pop-up* mağazayı baştan aşağı süzerek.

Hyo Yeong da memnun bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Şu arkadaş bizim yarı zamanlı çalışan. Yeon Woo, Seo Yeon Woo."

"Memnun oldum."

Mağazanın tezgâhında duran Yeon Woo, Hyo Yeong'a hafifçe eğilerek selam verdi. Kısa, düz saçlıydı ve burnunun ucunda

küçük bir beni vardı. Henüz üniversite sınavına yeni girmiş bir öğrenci olmasıyla beraber, genç enerjisi dışarı yansiyordu. Yine de kalın ve tok sesi, olgun bir izlenim bırakıyordu.

“İlk kez görmüyorsun, değil mi? Mektup arkadaşlığı hizmetini kullanan arkadaş bu.”

Hyo Yeong, onu hem tanıdık hem yabancı buldu ve başını hafifçe eğerek Yeon Woo diye mırıldandı. Yeon Woo gülümseyerek Geulwoll’ün mektup arkadaşlığı hizmetini üç kez kullandığından bahsetti.

“Peki, geri dönüş aldınız mı?”

“Evet, yakın zamana kadar yazıştık. Şu an mektup arkadaşım roman yazma sürecindeymiş. Bu yüzden gelecek yıl cevap verecekmiş, bekliyorum.”

“Aha!”

Hyo Yeong, kimi kastettiğini anlamış gibi başını salladı ve yüzünde imali bir gülüş belirdi. Bunu gören Seon Ho da omuzlarını silktilti.

“Öyleyse ben, Yeonhee Mahallesi’ne dönüyorum. Bir şey olursa beni ara.”

“Anlaşıldı, peki patron!”

“Yeon Woo, insanların yüzlerinin görünmeyeceği birkaç fotoğraf çekip gönder lütfen!”

“Tabii, patron.”

Seon Ho gidince Hyo Yeong ve Yeon Woo arasında ruhaf bir sessizlik yaşandı. Yeon Woo zor birine benzemiyordu ama “sohbet etmenin” onun için insan ilişkilerinde pek de önemli bir unsur olmadığı kanısında gibiydi sanki. Bu yüzden Hyo Yeong da ufak bir muhabbet açmak yerine mektup kâğıtlarını düzenlemeye ve müşterilerle ilgilenmeye karar verdi.

"Instagram'da görüp geldim. Acaba patron gelmiyor mu? Ya-
kışıklıymış da."

"Ah, patron şu an Yeonhee Mahallesi'ndeki Geulwoll'de."

"Tüh!"

Burası Yeonhee Mahallesi'ne kıyasla çok daha kalabalıktı büyük ihtimal alışveriş merkezi olduğu içindi. Buraya gelen müşteriler de birbirinden oldukça farklıydı. Geulwoll'ün kâğıt fişlerini satın almak isteyenler de vardı, okulda öğrencilerine dağıtmak için otuz tane şükran kartını toptan alanlar da. Hepsi öyle değildi ancak kesinlikle Geulwoll'ün sakinliğinden ziyade alışveriş merkezinin hareketli enerjisiyle bütünleşmiş kişiler çoktu.

"Vay, yazınız çok güzel!"

"Teşekkür ederim."

Yeon Woo'nun yazdığı kâğıt fişi gören iki kadın müşteri ona hayran kalmışlardı. İkisi de otuzlarında görünen birer ofis çalışanıydı. Alışveriş merkezi civarında çok sayıda şirket olunca öğle yemeği sonrası kısa bir mola için uğrayan ofis çalışanları epey fazlaydı. Hyo Yeong, müşterilere özenle ilgilenen Yeon Woo'yu memnun bir ifadeyle izliyordu.

"Bu mektubu saklayabilir misiniz?"

"Efendim?"

Hyo Yeong'a seslenip zarf uzatan yumuşak sesli, orta yaşlı bir kadın müşteriydi. Döpiyes giymiş ve bir koluna el yapımı yün paltosunu atmıştı.

"Arkadaşım bir saat sonra bu *pop-up* mağazasına gelecekmiş. Benim yerime bu mektubu ona verebilir misiniz? Başka bir randevum olduğu için arkadaşımı bekleyemiyorum."

Zor bir istek değildi, bu yüzden Hyo Yeong mektubu aldı. Aslında mektup saklama hizmeti, Geulwoll'ün tam da yapması

gereken bir şeymiş gibi hissetmişti. Orta yaşlı müşteri, birkaç kez daha başını eğerek teşekkür etti ve mağazadan ayrıldı.

Bir hafta geçmişti ve Noel'e iki gün vardı. Hyo Yeong, *pop-up* mağazayı işletirken aklına gelen düşünceleri Geulwoll not defterine karalıyordu. Çok geçmeden Seon Ho'dan bir telefon geldi. "Nasıl, iyi gidiyor mu?"

"Evet. Yoğun ama idare ediyorum işte?"

"Güzel. Yeon Woo nasıl?"

"Yeon Woo da kendi başına gayet iyi çalışıyor. Az konuşuyor ama suratsız bir çocuk değil gibi."

"Değil mi? Ben insan sarrafıyım!"

Telefonun diğer yanından Seon Ho'nun memnun sesi duyuluyordu. Hyo Yeong, "kendine hayranlık" bataklığına balıklama dalmış olan Seon Ho'nun yüz ifadesini görmese de tahmin edebiliyordu.

"Bu, ilk *pop-up* olmasıyla birlikte, beklediğimden daha çok ilgi gördü. Bundan dolayı memnunum ama bir dahaki sefere bir de etkinlik hazırlamak istiyorum," dedi Hyo Yeong.

"Ne gibi bir etkinlik?"

Hyo Yeong, laf açılmışken Seon Ho'ya çekinmeden fikirlerini anlattı.

"Yılbaşı yaklaşıyor, yıl sonunda kendimize verdiğimiz sözleri mektuba döküp gelecek baharda almak nasıl olur? Harika bir yaşam sürmek, günümüz insanının arzusu değil mi? Ayrıca hem kendimizi gözden geçirip daha özenli yaşamak için bir adım atmak demek bu!"

"Hey, bu harika! Fikrin kabul edildi!"

Seon Ho, Noel arifesinde *pop-up* bizzat sonlandıracağını söyleyerek Hyo Yeong ile çalışma yerlerini değiştirmeye karar verdi. Telefonu kapattıktan sonra *pop-up* mağazanın önünde Min Jae görüldü. Yine her zamanki gibi gömleğiyle beraber papyon takan Min Jae, telefonla mağazanın fotoğraflarını çekiyordu.

“Sosyal medyadan mı gördünüz? *Pop-up* mağazaya kadar geldiğinize göre tam bir müdavimsiniz.”

“Değil mi? Aslında çalıştığım şirket buraya yakın, yürüyerek geldim.”

Alışveriş merkezi büyük şirketlerin olduğu bölgede olduğundan bu normaldi. Hyo Yeong, Min Jae'ye İlkbahar Edebiyat Yarışması ile ilgili gelişmeleri sordu.

“Bu saate kadar haber çıkmadıysa artık pes etmek lazım.”

Min Jae'nin solgun gülümsemesi ve düşük omuzlarını görünce Hyo Yeong onu nasıl teselli edeceğini bilemedi.

“Peki, Noel'de ne yapıyorsunuz? O ayrı, bu ayrı. Noel'de eğlenmek gerek!”

Daha önce kırkına yaklaştığını söylediğine göre evli miydi? Sevgilisi var mıydı? Kabalık olur diye Hyo Yeong daha önce sormamıştı. İlk kez bir yerde çalışan biri olarak bir müdavimle mesafesini ne kadar koruması gerektiğini öğreniyordu.

“Deniz ve sisi izleyip dinleneceğim. Sıcacık.”

“Tatile, bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Hayır, evde olacağım.”

Evde deniz ve sis mi izleyecekti? Seul'de yaşamıyor muydu? Min Jae başını hafifçe eğen Hyo Yeong'a gülümseyip yeni yıl tebrik kartlarını seçmek için tezgâha doğru koyuldu. Hyo Yeong'un görüş alanında Min Jae ve Yeon Woo aynı anda belirince yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Mektup arkadaşlarıydı ama

birbirlerinin kim olduğunu bilmemeleri ve bütün bunları Hyo Yeong'un biliyor olması eğlenceliydi.

"Hesap lütfen."

Yeon Woo hafifçe eğildi ve paketlenme için kâğıt bir torba çıkardı. Min Jae'nin seçtiği üç set yeni yıl tebrik kartlarını koyduktan sonra üzerine "*Safe&Sound*" yazan hardal rengi bir mesaj kartı ekledi. "Sağ salim" anlamına geliyordu.

"Bu Noel hediyesi. Her yüzüncü müşteriye veriyoruz."

Yeon Woo'nun söyledikleri üzerine Hyo Yeong bir kez daha başını eğdi. *Pop-up* mağazayı açalı bir hafta olmuştu ve hiç böyle bir uygulama yapmamışlardı. Belki de Yeon Woo, Hyo Yeong ile Min Jae'nin konuşmalarını duymuştu. İlkbahar Edebiyat Yarışmasına hazırlanan müdavim sözünden Min Jae'nin mektup arkadaşı olduğunu anlamış olabilirdi. Eğer öyleyse bu oldukça sevimli bir jestti. *Sessiz sakın duran Yeon Woo'nun böyle bir yanı varmış meğer*, diye düşündü Hyo Yeong.

"Vay be, işte Geulwoll'ün sadık müşterisi olmanın karşılığı!"

İçtenlikle gülümseyen Min Jae, sırayla Yeon Woo ve Hyo Yeong'a baktı. Yeon Woo'nun uzattığı kâğıt fişle birlikte Min Jae mağazadan ayrıldı. Hyo Yeong'un bir şey demesini beklemeden Yeon Woo lafa girişti. "Sanırım mektup arkadaşım o. Çünkü o da bir yazar adayı olduğundan bahsetmişti."

"Öyle mi? Nasıl, hayal ettiğinden farklı mı?"

"Havalı bir abidir diye düşünmüştüm."

"Ee?"

"Gerçekten de havalı bir abiye benziyor. Papyon falan..."

Hyo Yeong, Min Jae'nin işaretinin papyon olduğunu hatırlayıp bir kez daha güldü. Min Jae'ye vermek istediği ufak teselliği Yeon Woo'nun onun yerine kendine sunmuş olması içini rahatlatmıştı.

“Az önce verdiğim kartı maaşımdan kesin lütfen.”

“Kalsın. Bunu Patron Seon Ho'ya dersin karizmasının çizileceğini söyler.”

Yeon Woo sadece gülümseyip mektup paketleme işine devam etti. Hyo Yeong “Niye tanışıyormuş gibi davranmadın? Bir selam verseydin,” diye sordu.

“Mektup arkadaşının ben olduğumu bilirse mektuplarını daha dürüst ve açık yazmayabilir. Aynı şekilde, ben de öyle.”

“Hımm, mantıklı.”

Hyo Yeong başını aşağı yukarı salladı. Seon Ho'nun Yeon Woo'dan bahsederken Geulwoll'ün vizyonundan iyi anlayan bir arkadaş diye bahsettiği aklına geldi.

“Lise son sınıftın, değil mi? Gelecek yıl üniversiteye mi gideceksin?”

“Kabul aldığım bir yer var ama kararsızım. Gitsem mi, gitmesem mi...”

“Yeniden sınava mı gireceksin?”

“Yok, öyle değil. Üniversitenin şu an benim için gerekli olup olmadığını düşünüyorum.” Sakin sakin konuşuyordu ama derin bir düşünce içinde olduğu belliydi. Her geçen gün daha fazla insan, üniversitenin tek çözüm olmadığı konusunda hemfikir di ama hâlâ insanları üniversitenin hiyerarşik bakış açısıyla değerlendirenler de vardı.

“Haklısın, epey düşüncelisindir. Güvendiğin farklı farklı kişilerden tavsiyeler al. Ah, Patron Seon Ho hariç. Çünkü o hep içgüdülerine göre yaşayan biridir.”

“Bence öyle yaşamak da havalı. Zaten bu yüzden Geulwoll ortaya çıkmadı mı?”

Yeon Woo, Seon Ho'nun dergideki röportajından Geulwoll'ün kuruluş hikâyesini bildiğini söyledi. Ama birden

müşteriler doluşunca sohbet orada kesildi. Hyo Yeong, mektuplarla kurulan bağlarla birdenbire minnet ve gurur duydu.

Noel arifesiydi. Seon Ho, Lotte Alışveriş Merkezi'nde *pop-up* mağazada son gününü geçiriyorken Hyo Yeong, Yeonhee Mahallesi'ndeydi ve Geulwoll'deki işleri yürütüyordu. Noel ağacı, nihayet gününün yaklaştığını gururla müjdelercesine benzersiz bir ışıltıyla parıldıyordu. Geulwoll'ü ziyaret eden müşteriler, Noel atmosferini doyasıya yaşayıp fotoğraflar çekiyor, huzurla vakit geçiriyordu. Derken Joo Hye geldi. Erkek arkadaşıyla birlikte.

"Merry Christmas abla. Bu benim erkek arkadaşım."

Hyo Yeong biraz çekingen bir tavırla onlara selam verdi. *Joo Hye, nihayet onun yüzünü gördük,* diyerek şaka yollu laf atmak isteyeceği kadar yakışıklı bir çocuktü. Dondurucu soğuğa rağmen giydiği deri ceketü ona öyle bir hava katmıştı ki tam da o yaştaki gençlerin buluşmasına yakışır dedirtiyordu.

"Ha, geçen geldiğinde uzun zaman saklanacak bir mektup kâğıdı istiyordun. Bu mu o malûm şahıs?"

"O sıralar ona duygularımı itiraf etmeye hazırlanıyordum. O yüzden sağlam ve güzel bir mektup kâğıdına ihtiyacım vardı. Uzun yıllar saklansın diye."

"Ne romantik, Joo Hye!"

Joo Hye pis pis sırıttı. "Erkek arkadaşım var ya, ona yazdığım mektubu okuyunca ağladı!"

"Ne diyorsun? Ağlamadım ki." Joo Hye'nin sözlerine erkek arkadaşı utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ardından ikisi de ailelerine göndermek için birer mektup kâğıdı seti seçti.

“Bu arada, son zamanlarda o uzun boylu adamla artık öğle yemeği yemiyor musunuz? Hiç görünmüyor da.”

“Hayır, öğlen vaktind— Sen beni mi gözetliyorsun?”

“Çalışan insanın ufak bir hobisi diyelim.”

Joo Hye'nin dinamik enerjisi, Geulwoll'ün sakinliğiyle biraz çatışıyordu. Joo Hye'nin bu karakteri Hyo Yeong'un hoşuna gidiyordu. Bazen Joo Hye gibi dobra biri olsaydı ablasına kırgınlığını açıkça ifade edip ilişkilerini daha çabuk iyileştirebilir miydi diye düşünüyordu. Ancak otuzuna yakın bir yaşta, yıllardır süregelen kişiliğini bir gecede değiştirmek zordu.

Mesainin bitmesine yarım saat kala tek tük müşteriler vardı ve ortalık sakinleşmişti. Hava kararmıştı, ardından usul usul beyaz kar taneleri düşmeye başladı.

“*Beyaz Noeller!*”

Pencereden birinin bağırma sesi duyuldu. Git gide daha da karanlık olan gökyüzünden beyaz beyaz kar taneleri yağıyordu. Hyo Yeong, elindeki kemik klasörü bırakıp yavaşça pencereye yaklaştı. Kar taneleri küçüktü ama üst üste yığılma hızı normalin üzerindeydi. Gökyüzü âdeta gevezelik ediyordu. Pencereyi hafifçe açıp avucunu boşluğa uzattı. Pirinç taneleri gibi düşen kar, Hyo Yeong'un elini gıdıkladı. Eriyen karlarla birlikte ıslanan avucunu bacağına sürüp kuruladığı esnada Geulwoll'ün kapısı açıldı ve Yeong Kwang içeri girdi. Tıraş edilmiş sakalları henüz yeni çıkıyordu, dağınık saçlarının üzerine beyaz spor bir şapka takmıştı.

“Şey, aşağıdan biri mektup bırakmamı rica etti.”

“Mektup mu? Kim?”

“Sanırım ablan. Sormadım ama. Sadece mektubu vermemi rica etti ve hemen kayboldu.”

Yeong Kwang'ın sözlerinin ardından Hyo Yeong hızla mektubu açtı. Hyo Min'dendi. Son cümleyi okumadan mektubu elinde sıkıca tutarak merdivenlerden koşar adımlarla indi.

Bir saat önce yatağında uzanan Yeong Kwang, Hyo Yeong'un hediye ettiği balina kâğıt ağırlığını göğsüne koymuştu. Yük taşımacılığı yapan üvey babası, araba kullanırken kaza yaptığı için üç ay işe ara verdiğini söylemişti. Üvey kardeşinden, birikimlerle evi geçindirdiğini duymuştu. Kardeşine biraz para gönderdikten sonra artık üvey babasının yaşının göz ardı edilemeyecek kadar ilerlemiş olduğunu fark etti. Büyük bir kaza değildi ama ileride birçok kemiğinin sızlaması sebebiyle eskisi gibi çalışması zor olabilirdi. Yeong Kwang'ın annesi, oğluna yük olmak istememiş olacak ki içinde bulundukları durumla ilgili tek kelime etmemişti. Birkaç gün öncesinde telefonda hâl hatır sorduğunda sadece *galbi** yapıp göndereceğini söylemişti.

Kurs nasıl gidiyor? Bir sorun yok, değil mi?

Yeong Kwang, kardeşine mesaj gönderdi. Okundu işareti görünmesine rağmen beş dakika geçmişti ve hâlâ cevap yoktu. Kardeşi giderek annesine benziyordu.

* Genellikle sosla marine edilmiş dana veya tavuk kaburga etinin ızgarada pişirilerek hazırlanan bir yemek. -çn

Bu ay sonuna kadar. Gelecek aydan itibaren kendim halledebilirim. Hem çevrim içi dersler de var.

Artık yirmi yaşındaki kardeşi, yeniden üniversite sınavına hazırlanıyordu. Hayatının en önemli döneminde kardeşine destek olamayan bir ağabey olmak istemiyordu. Kurs ücretinin ne kadar olduğunu sorduktan sonra bu kez cevap gelmedi. Yeong Kwang, göğsünün üzerinde duran balina kâğıt ağırlığını komodine koyup yatak odasından çıktı.

Çat.

Salona geçip karartma perdelerini ardına kadar açtı. Camlar, dışarıyı göremeyecek kadar buğulanmıştı. Elini kaldırıp camı çıplak elleriyle sildi. Onu kendine getirecek derecedeki buz gibi soğuk hava tüm vücuduna yayıldı. Bir silecek silinmiş gibi yelpaze şeklinde iz kalan ıslak yerde Yeonhee Mahallesi'nin soğuk kış havasını içine çekmiş olan binaları görünmekteydi.

"Soğuk olmalı," diye mırıldandı Yeong Kwang kendi kendine, telefon direğinin dibinde duran kişiyi görünce. Orada duran kişi, siyah uzun şişme bir mont giyiyordu ve kapüşonunu iyice çekmişti. Birini bekliyormuşçasına ara ara ayaklarını yere vuruyor ve öylece ayakta dikiliyordu. Gökyüzü sanki her an kar yağacakmış gibi karanlıktı. Bu kadar karanlık olmasaydı Yeong Kwang en azından yürüyüşe çıkabilirdi ama hâl böyle olunca vazgeçmek durumunda kalmıştı. Yeong Kwang, vücudunun titrediğini fark etti ve ısıtıcının derecesini yükseltti.

Alçak gri bulutlar dağ sırtlarını kaplarken Yeong Kwang yurt dışı seyahatinden dönen arkadaşından aldığı çay yapraklarını çıkardı ve su kaynattı. Tek başına içeceği kadar kaynatmayı düşünüyordu ki gözü birden balkon penceresine kaydı. Yeongung Binası ile Yeonhwa Apartmanı arasındaki dondu-

rucu soğuğu hayal edince birden Hyo Yeong'a bir bardak çay ikram etmek istedi.

Buharları tüten açık yeşil renkli çay *oolong* çayıydı. Yeong Kwang, uzun süredir kullanmadığı termosu çıkarıp iyice temizledi ve *oolong* çayını cam demlikten dikkatlice termosa doldurdu. Şişme montunu giymiş, termosuna sıkıca sarılmış bir vaziyetteydi ki Yeonhwa Apartmanı'ndan çıkar çıkmaz keskin rüzgâr varlığını hissettirdi. Şapkası uçmasın diye hızlıca eliyle tuttu.

Yolu geçecekken birden durdu. İki gündür uzayan sakalını tıraş etmeden çıktığını o an fark etmişti. Pürüzlü çenesini yoklarken tekrar dönüp tıraş olması gerekip gerekmediği ikilemine düştü. Başını kaldırmış, boş boş Geulwoll'ün penceresine bakıyordu. O sırada alçak sesle biri Yeong Kwang'a seslendi. "Hey."

Yeong Kwang sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Elektrik direğinin yanında siyah uzun şişme montlu bir kadın duruyordu. Saçları kısıydı ve küçücük yüzünde maske takılı olduğundan hatları pek seçilemiyordu ama Yeong Kwang kadının sadece gözlerine bakarak durumun farkına varmıştı. Hyo Yeong'un ablası, Hyo Yeong'u ziyarete gelmişti.

"Acaba şu tarafa doğru mu gidiyorsunuz? Dördüncü kat mektup dükkânıymış."

"Evet, doğru. Geulwoll'e mi gelmiştiniz?"

Şöyle bir düşününce bu kadın yarım saat önce elektrik direğinin yanında duran kişiydi. Süet eldiven giymiş, elinde sıkı sıkıya bir şey tutuyordu. Dikkatlice bakınca bir mektup zarfı olduğu anlaşıyordu.

"Hayır, öyle değil. Mektup dükkânına gidiyorsanız, orada çalışan birine bunu verebilir misiniz?"

“Bu bir mektup mu?”

“Evet, mektup.”

Neden kendiniz vermiyorsunuz, lafı Yeong Kwang’ın ağzından bir türlü çıkmadı. Zaten kadın, soğuk kış gününde elektrik direğinin yanında durup kardeşini görüp görmeme konusunda defalarca tereddüt etmiş olmalıydı. Belki de sonunda Geulwoll’e gelecek bir müşteri karşısına çıkana dek uzun süre beklemişti.

“Tabii, veririm.”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

Yeong Kwang zarfı alınca kadın defalarca teşekkür ederek başını eğdi. O sırada, Yeong Kwang ile kadının arasından bir kar fırtınası esti. Pirinç taneleri gibi yağan kar, Yeong Kwang’ın kirpiklerine, kadının omuzlarına doldu. Yeong Kwang avucuyla göz kapaklarını ovup gözlerini açtığı anda kadın çoktan arkasını dönmüş, hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

“*Beyaz Noeller!*” diye bağırdı henüz ortaokul çağında bir kız çocuğu, gökyüzüne bakarak

Ufalanmış beyaz kar taneleri, Yeonhee Mahallesi’nin her köşesine usulca birikiyordu. Yeong Kwang, mektubun ıslanmaması için hemen zarfı şişme montunun iç cebine koydu. İçinden bir ses Hyo Yeong için bu mektubun kesinlikle çok kıymetli olduğunu söylüyordu. Hızlı ve kararlı adımlarla yürüyüp merdivenleri bir çırpıda çıktı ve Geulwoll’ün kapısını açtı. İstemsizce hızlı hızlı çarpan kalbini sakinleştirdi ve Hyo Yeong’a tane tane, “Şey, aşağıdan biri mektup bırakmamı rica etti,” dedi.

Hyo Yeong, Yeong Kwang’dan aldığı mektup zarfını aceleyle açtı. Mektubu okurken Hyo Yeong’un alt dudağı hafifçe titriyordu.

Hyo Yeong'a,

Annemi, babamı görmeye giderken aklıma geldin. Birkaç satır yazayım dedim.

Nasılsın?

Mektup dükkânında çalıştığını duydum. Gerçekten sevindim.

Ayrıca benim yüzümden sinema bölümünü bıraktığın için tek başına stüdyo dairene kapanıp kalırsın diye endişelenmişim.

Yine de sen benden farklısın, cesur ve becerikli olduğun için ne yapman gerektiğini çabucak anlıyorsun.

Sana biraz da imrenerek senin gibi hayatımın değişmesinden korkmasaydım nasıl olurdu acaba diyorum.

Başkaları zeki olduğumu zanneder ama sen bilirsin ya. Ne kadar beceriksiz biri olduğumu.

Geçen yıl bu zamanlar mıydı? Hayır, aralık başı falandı...

Annemin kalça ameliyatı olup hastaneye yattığı zaman, aslında o gün annemi görmeye hastaneye gitmişim.

Beceriksiz kızına içinden geldiği gibi sövsün diye giderken hastane odasının önünde senin sesini duydum.

Tek bir yanlıştın dahi yoktu, utanmıştım. Ağzımdan tek bir söz çıkamayacak kadar utançtan kızardı yüzüm. O ân sadece hemen bir yere saklanmam gerektiğini düşündüm.

Özür dilerim, Hyo Yeong.

Şimdiye kadar çoktan bir sürü mektup gönderdim ama özür dilemem bir yıldan uzun sürdü.

Sana karşı hep güvenilir bir abla olmak istedim, sanırım bu yüzden bu zamana kadar küçük hatalarımı da zorlandığım hâlimi de saklamak istedim.

Biraz ders çalışıyorum diye babamızın sevgisini ve beklentilerini fazlasıyla aldım.

*Bunun yüzünden senin zaman zaman kırıldığını da biliyorum.
Dolayısıyla başarısızlıklarımı daha fazla kabullenemedim.*

Çünkü iyi bir abla olup sana aldığım tüm nimetleri geri vermek istedim.

Bu noktada tüm bu söylediklerim de neyin nesi diye düşünüyorsundur.

Bu kadar ileri giderek neyi korumak istediğimi ben de bilmiyorum. O yüzden bunca zamandır hep kaçıp durdum.

Özür dilerim.

Noel anısına bir mektup yazmak istemiştım ama yine yalnızca bunlardan söz ediyorum.

Yakında döneceğim. Dönünce sorumluluk almadığım ne varsa hepsinin sorumluluğunu yeniden üstleneceğim.

Seni seviyorum, kardeşim.

Merry Christmas!

-İçtenlikle, ablan

Tak tak tak tak.

Merdivenlerden inerken Hyo Yeong'un ayak sesleri, Yeongung Binası'nda yüksek sesle yankılanıyordu. Peşinden koşan Yeong Kwang'ın da nefesi kesilecek kadar hızlıydı. Binadan çıkan Hyo Yeong, başını sağa sola çevirip ablasını aradı. Çoktan görünmeyecek kadar uzaklaşmış olmalıydı.

"Neredesin, neredesin diyorum!" diye haykırdı. Gözleri dolmuştu. Dudaklarını sımsıkı kapayan Hyo Yeong, elindeki mektup kâğıdını buruşacak kadar sıkı tutuyordu. Zarfı Geulwoll'ün tezgâhına fırlatmıştı. "Woo Hyo Min! Nereye gittin!"

Bir kez daha haykıran Hyo Yeong, öylece yere çöktü. Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlama seslerine karşılık Yeong Kwang ne diyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Sokaktan geçenler Hyo Yeong ve Yeong Kwang'a şöyle bir bakıp geçtiler. Yeong Kwang, Hyo Yeong'un başına düşen kar tanelerini görünce şapkasını çıkarıp onun başına taktı.

"*Oolong* çayı getirmişt看, şimdi yukarı çıksak hâlâ ılık tır herhâlde?"

Hyo Yeong'un ağlaması durdu, burnunu çekti. Yeong Kwang, Hyo Yeong'u kolundan usulca tutup ayağa kaldırdı.

"Bir de henüz mesainin bitmesine yirmi dakika var..."

"Üf."

Yeong Kwang sonunda Hyo Yeong'u güldürmeyi başarmıştı. Hyo Yeong'un gözleri hâlâ yaşlıydı. Yeong Kwang'a dönünce o da karşılık verircesine gülümsedi. Küçük bir kar tanesi, gıdıklayarak Hyo Yeong'un burnunun ucuna düştü.

Herkesin
Gönderemediđi
Bir Mektubu
Vardır

1

Ocak ayının ilk haftasıydı. Geulwoll'e şarkıcı Moon Yeong Eun tekrar gelmişti. Yeni yılın getirdiği o enerjik havadan olsa gerek, geçen seferden daha canlı ve sağlıklı görünüyordu. Yeni albüm hazırlığında olduğunu söyleyen Yeong Eun, son zamanlarda kitap ve film vb. yoğun şekilde ilgilenerek onlarla duygularını beslediğinden bahsetti. "Tabii ki Geulwoll'deki mektupların da çok yardımı dokundu."

"Asıl biz teşekkür ederiz. Sayenizde epey reklam yapıldı."

Birbirlerine teşekkür edip selamlaşma faslı bittikten sonra Yeong Eun, mektup arkadaşlığı hizmetine başvurdu. Bir süre memlekete gelmeyeceği için kendi kararlılığını güçlendirmek adına mektup yazması gerektiğini söyledi.

Hyo Yeong, masada oturan Yeong Eun'a bir kalemlik ve mektup arkadaşlığında kullanılan mektup kâğıdından getirdi. Yeong Eun, dışarıda binalarda biriken kırı biraz seyrettikten sonra bir şeyler yazmaya başladı.

Alıcı: Yeni yılı karşılayan birine,

Merhaba, ben bir Yeonhee Mahallesi sakiniyim.

Yaz sonu muydu, yoksa sonbaharın ilk zamanları mı... Geulwoll'de mektup arkadaşına mektup yazmıştım, şimdi ise bu ikinci.

Aslında geçen yaz, üç yıl boyunca baktığım kedim Lime, gökkuşağı köprüsünü geçti.

Bana geldiğinde zaten yaşı çok ilerlemişti. Benimle birlikte kısa bir yaşlılık dönemi geçirdi.

Dışarıdan dönünce küçük tüy yumağı kımıldamıyor, kıvrılmış duruyordu ve gözlerini kapamıştı.

Son yolculuğunu izleyemedim, bu yüzden hâlâ bazen Lime'in fotoğrafının önünde ondan özür diliyorum.

Değerli birini kaybetmeyi ilk kez deneyimlemiyorum ama insan sevdiklerini kaç kez kaybetse de alışamıyor sanki.

Lime pembe diliyle yanağımı yaladığında hissettiğim o pütürlü dokunuşu özlüyorum.

Gitar çalarken bana bakıp minik kafasını yana eğen sevimli hâlini de.

Bu arkadaşla aynı zamanı, aynı mekânı paylaşmak, sıcaklığını hissetmek bir lütuftu.

Lime'i kaybettikten sonrasında geriye kalan hayatım çok uzun geldi.

Yaşarken daha kaç ayrılığı göğüslemem gerekecek?

Gökkuşağı köprüsünü geçen Lime'in beni beklediği süre bir ceza gibi uzunsa ne yaparım?

Bu tür fikirlerle depresif günler geçirdim. Hiçbir şey yapmadan.

Ama son zamanlarda Geulwoll'de biriyle mektup arkadaşı olunca epey teselli buldum.

Sevdiği eşini kaybetmiş biri, ona mektup yazıyormuş.

Gökyüzüne göndereceği mektubu, Geulwoll'ün mektup arkadaşlığı kutusuna atmak... Ne romantik, değil mi?

Benimkine tıpatıp benzeyen bir durum değil ama demek ki birisi sevdiği gidince yüreğindeki boşluğu böyle doldurmaya çalışıyor. Bu şekilde düşündüm. Herkesin kendi bildiği gibi nasıl olursa olsun hayatta kendi payına düşeni yaşıyor olmasını saygı duyulması buldum.

Ben de kendi bildiğim gibi acılarımın üstesinden gelirsem birine teselli olabilir miyim?

Böyle biri olmak istediğim için yeni yıldaki kararlarımı yazmak adına Geulwoll'e geldim.

Yeni yıl hedeflerimi okuduğunuz için teşekkürler.

Mektubumu okuyan sizin de güçlü bir yeni yıl geçirmesini dilerim.

Gönderen: Yeonhee Mahallesi Gitaristi

Yeong Eun, bitirdiği mektubunu ikiye katlayıp zarfa koydu. Mektup kutusuna mektubunu bırakıp başka birinin mektubunu aldı. Mektubun yazıldığı tarihin altında “biraz daha az soğuk bir gün” yazılıydı. Simgesi ise kısıkuyluklu kanguruydu. Gülen bir kısıkuyluklu kanguru suratının yanında “kısıkuyluklu kanguru, hah” notunun olduğunu fark edince onu gülme tuttu. Ayrıca en çok “evcil hayvan sahibi” yazısının altının çizilmiş olması hoşuna gitmişti. Yeong Eun daha fazla düşünmeden mektup zarfını açtı.

Bu anın sonsuza dek sürmesini isterdim. Siz nasıl bir anın içindesiniz?

Benimkinden farklı bir hayatınız vardır tabii. Başkaları neler düşünerek yaşıyor, bilmiyorum.

Ne düşünüyorsunuz? Merak ettiğim çok şey var ama soramıyor olmak üzücü.

Evimde bir kedi ve bir köpek var.

Kedim Amerikan ile İran karışımı bir arkadaş ve iki yaşlarında...

Köpeğim ise bir Malta cinsi, altı yaşını doldurdu bile.

Köpek çok uysal olduğu için ikisi hem oyun oynuyor hem de kendi hâllerinde iyi anlaşıyorlar.

Bu arkadaşlar bana çok neşe kattı. Bu yüzden onlara hem teşekkür ediyorum, hem de minnettar olduğumu gösterebiliyorum fakat onları gerçekten anlayamıyorum.

Ne düşündüklerini, nerelerinin nasıl ağrıdığını, bugün günlerinin nasıl geçtiğini deli gibi merak ediyor olsam da cevap alabilmenin bir yolu yok.

Böyle zamanlarda içim burkuluyor, göğsüm sıkışıyor ve şimdi de öyle.

Nasıl yaşadığınızı, zorlandığınız bir durumun olup olmadığını, size yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye sormak istedim sanırım. Daha önce hiç tanışmamış olmamıza rağmen eski bir arkadaşşıma mektup yazıyormuş gibi hissediyorum.

Neden böyle ki? Haha.

İlk kez deniyorum ama nedense aşına ve rahat bir his. Tekrar yazma şansım olursa mutlaka yine sormak isterim.

Nasılsınız?

Yeong Eun, avucuyla mektup kâğıdını okşadı. Geulwoll'ün küçük masasında oturup güzel yazılarla özenle bir şeyler yazan birinin ellerini hayal etti. Evcil hayvanına birçok şey sormak, cevap almak isteyip de bunun mümkün olmamasının verdiği üzüntü ve burukluk özellikle tanıdık gelmişti. Lime hasta olduğu dönemde onun minik patilerini avucunda sıkarken, "Neren ağrıyor, lütfen söyle," diye iç çektiği günler olmuştu.

“Ben de öyle. Daha önce tanışmış olmamız mümkün değil ama sanki çok yakın arkadaşmışız gibi hissediyorum.”

Yeong Eun tebessüm ederek mektup kâğıdını katlayıp zarfa koydu. Eve gidince bir kez daha okuyacağı benziyordu. Tezgâha doğru gidip Hyo Yeong'a selam verdi. Muhtemelen bir süre Geulwoll'e gelemeyecekti. Artık Yeong Eun, kendi tarzıyla dünyaya mektuplar göndermeye karar vermişti. Sesiyle, şarkılarıyla, tüm içtenliğiyle.

Yeong Eun gittikten kısa süre sonra öğle vakti gelmişti. Postane üniformasıyla Joo Hye, neşeli gülümsemesiyle Hyo Yeong'u ziyaret etti.

“Yeni yılınız kutlu olsun!”

Hyo Yeong, on dakika önce şarkıcı Yeong Eun'ın gelip gitliğini söyleyerek hayıflandı. Aslında bir yandan da sevimli Joo Hye'yi biraz kızdırmak istiyordu. Beklendiği gibi, Joo Hye gözlerini kocaman açıp dudaklarını büzdü. Joo Hye gibi biri kız kardeşi olsaydı bunun harika olacağını düşündü.

“Ah, neden tam da şimdi! Şimdi aklıma geldi abla, numaram sende yok, değil mi?” Joo Hye, Hyo Yeong'un telefonunu kaparcasına elinden aldı ve kendi numarasını kaydetti. “Bir dahaki sefere Yeong Eun abla gelince haber ver. Hemen koşup geleceğim.”

“Çalışan biri böyle yapabilir mi?” Artık Hyo Yeong farkında olmadan ona karşı samimi hitap ediyordu.

“Normalde gerçekten çok çalışkanım, beş dakika kaçamak yapmam sorun yaratmaz.”

Hyo Yeong, iç çekiyormuş gibi güldü. Joo Hye devam edip mektup kâğıtlarını karıştırırken duvarda asılı duran takvime baktı. Bu, yeni yıl için tasarlanmış Geulwoll'ün kendi takvimiydi.

“Bu güzelmiş. Tasarımı da sade ve şık. Abla, son zamanlarda Geulwoll’de yeni ürünlerin artması tamamen senin eserin mi?”

“Yarı zamanlı çalışan aldık. İş gücü artınca patronun da denemek istediği şeylere vakti oldu.”

Noel *pop-up* mağaza etkinliği sona erince Yeon Woo bir yıl kadar Geulwoll’ün ikinci şubesinde yarı zamanlı çalışmaya karar vermişti. Hemen üniversiteye gitme planı olmadığından Seongsu Mahallesi civarında yaşayıp Seongsu’nun sokak modasını araştıracaktı. Tam da Yeon Woo’nun hayali bir moda tasarımcısı olmaktı, bu yüzden Seon Ho’nun ikna etmesi bile gerekmeden Yeon Woo, âdeta bir hazine bulmuş gibi bu fikre hemen atlamıştı. Yeon Woo şu sıralar Seon Ho’ya yardım ederek Geulwoll’ün ikinci şubesinin açılışına hazırlanıyordu.

“Yok canım, yine de sen Yeonhee Mahallesi’ni sağlam bir şekilde ayakta tuttun. Patron için tam bir şans meleşisin!”

Burnunu kırıştırarak gülen Joo Hye, mektup arkadaşlığı mektup kutusuna şöyle bir bakıp,” Bu arada, bir an önce cevap yazmam lazım,” dedi.

“Mektup arkadaşına mı?”

“Evet. Yılbaşı telaşında postane de yoğun, cevap yazamadım.”

Geçen sefer Joo Hye’nin yazdığı mektubu Hyo Yeong’un arkadaşı Eun Chae almıştı. Sonrasında kurye ile Geulwoll’e cevap mektubu gönderdiğini hatırladı. Taşrada figüran olarak çekimlere başladığı için Geulwoll’e bizzat gelmesi zordu.

“Mektubunu aldın mı? Kendinle uyumlu birine denk geldin mi?”

“Hımm, biraz?” Joo Hye, neşeli Joo Hye ile açık sözlü Eun Chae’nin yine de anlaşabileceğini düşünüyordu. Joo Hye mektup kutusuna dönüp Hyo Yeong’un bulunduğu tezgâha doğru yaklaştı. “Ama biraz depresif birine benziyor.”

“Depresif mi?”

Eun Chae mi? Hyo Yeong, söylemek istediklerini yutup Joo Hye'nin anlattıklarını dinledi.

“Figüranlık yapıyormuş ama bu yolun onun için doğru olup olmadığından emin değilmiş. Yetenekli ve özgün oyuncular çokmuş ve ne kadar beklese de ona sıra gelmiyormuş.”

“Demek öyle...”

“Ben bu alan hakkında pek bir şey bilmediğim için oyuncu olarak ünlenmenin ne kadar zor olduğunu anlayamam ama hayal kurmanın kolay olmadığını biliyorum.”

Joo Hye ciddi bir ifadeyle devam etti.

“Geulwoll'e ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Evle iş arasında mekik dokuyan sıkıcı bir insandım, hayatımda hiçbir şeyin tadı yoktu.”

“Ah, hatırlıyorum.”

“Sanırım bu yüzden, hayalleri olan insanların pes etmemesini diliyorum. Çünkü bu gerçekten kıymetli bir şey. Zor ama dünyada heyecanlandıran bir şeyin var olması.”

Hyo Yeong, Joo Hye'nin başkalarının duygularını titizlikle okuyup kıymet veren biri olmasından dolayı ona minnet duyuyordu. İyi ki Hyo Yeong'un en yakın arkadaşı Eun Chae'nin mektubunu okumuştı. Neşeli neşeli gülümseyen Joo Hye, Hyo Yeong'a veda edip Geulwoll'ün kapısını ardında bıraktı. Joo Hye sayesinde aklına Eun Chae gelen Hyo Yeong, mesaj atmak istedi. O esnada aniden Joo Hye'den rica edeceği bir şey aklına geldi. Hyo Yeong yarısı kapalı duran kapıya yöneldi ve “Joo Hye! Bir saniye!” diye bağırdı.

Seon Ho birazdan geleceğini söylemişti. Önemli bir şey konuşmak için Hyo Yeong'un burada olmasını istemişti ama bugün tam da mektupları postalama günüydü. *Kısa süreliğine*

kapalıyız notu yapıştırıp postaneye gidip gelebilirdi ama Joo Hye'nin ziyaretinden istifade etmek istemişti.

"Joo Hye!"

Merdivenlere çıkan Hyo Yeong, tırabzandan başını hafifçe uzatarak bir kat aşağıdaki Joo Hye'ye baktı. Sonra elindeki torbayı sallayarak, "Bunu benim yerime postalayabilir misin? Geulwoll'deki müşterilerin bıraktığı mektuplar. Ücreti de torbanın içine nakit olarak koydum," diye bağırdı.

"Tabii ki!" Joo Hye, uzanıp Hyo Yeong'un uzattığı torbayı aldı. Beyaz keten kumaştan yapılmış Geulwoll'e ait bir hediyelik eşyaydı.

"Torba sende kalabilir, hediye!"

"Nice!"

Joo Hye, Hyo Yeong'a bakıp duru bir gülümsemeyle karşılık verdi. Huzurlu ve kıymetli bir ocak günüydü.

Seon Ho beklenenden geç gelmişti. Seongsu'dan Yeonhee Mahallesi'ne geçmeden önce eve uğrayıp vazo için yeni çiçekler getireyim derken daha da vakit kaybetmişti.

"İkinci şube ne durumda? Gerçekten gelecek ay açılması mümkün mü?"

"İç dekorasyon bitti, sipariş edilen mobilyalar da zamanında gelecek. Artık sadece insanlar lazım."

"Dükkânı hafta içi Yeon Woo idare eder, So Hee ablanın kuzeni de hafta sonları bakar. Bu iş tamam."

Seon Ho'nun karısı So Hee olmasa bu iş zordu. So Hee'nin marka tasarımcısı ile tanıştırması sayesinde her şey yolunda gitmişti ama Seon Ho da yalnızca başkalarının yardımına bel

bağlamamıştı. Kayınvalidesine yalvarıp Ha Yool'e daha fazla bakmasını rica etmiş, her gece kütüphanede tasarım ve mobilya kitapları okuyup kendini geliştirmişti. Son zamanlarda Seon Ho, kim ne derse desin tam bir patron havasındaydı.

“Geçen seferki sözleşmenin mührünü iptal edip tekrar basalım.”

“Niye?”

“Tam zamanlı olacağın şekilde tekrar bir sözleşme hazırladım. Maaş da geçen seferkinden daha yüksek.”

“Hızlısın ha.”

“İşin yarısı doğru insanları işe almaktır.”

Hyo Yeong, Seon Ho'nun uzattığı sözleşmeyi aldı. Tam zamanlı olsa da istediği zaman işi bırakabilirdi ama Hyo Yeong, bu sözleşmeye imza atarsa artık gerçekten filmlerle olan bağının tamamen kopacağı fikrine kapıldı. Acaba içinde ukde mi kalmıştı? Ne istediğini hâlâ bilmemek birden utanç verici geldi.

“İstediğin zaman dönersin.”

“Ne?”

“Film sektörüne devam edebilir miyim diye düşünüyorsun, değil mi?”

“Dönsem de bir anlamı olmaz ki. Ben yönetmen—”

“Yönetmenlik sana uymuyor. Haklısın.” Seon Ho, Hyo Yeong'a herkesin lafını dinlerse bir filmin tamamlanmasının on yıl süreceğini söyledi. “Böyle bir yönetmenin filmine kim para yatırır ki? İnsan ilişkilerini iyi yönetebilmelisin ki insanları uygun yerlerde konumlandırabilesin. Ben de bunu Geulwoll'ü işletirken yeni öğrendim.

“Çok doğru konuştun. Bu yüzden itiraz edemeyeceğim.”

“Ama bu da yine senin avantajın. Birçok kişinin sözlerini kendi konuşmanmış gibi dinliyor olman.” Seon Ho içten gü-

lümsemesiyle Hyo Yeong'a baktı. Onun gözünde Hyo Yeong, üniversiteye yeni başladığı zamanki hâinden pek farklı değildi. Onun için uygun olan kesinlikle başkalarının duygularını önemseyip kıymet veren insanların yapabileceği bir iş olmalıydı.

“Senaryo yazmaya devam et. Geulwoll'de çalışırken bir yandan yıl boyunca yarışmalara hazırlan. Pes edeceksen o zaman et!”

Hyo Yeong kıkırdadı. Çalışanının kariyerini bile düşünen bir patron ha? Geulwoll'e her daim iyilerin toplanmasının sebebi belliydi. Çünkü iyi insanlar iyi insanları çekerdi. Hyo Yeong daha fazla kaçmayıp sözleşmeyi imzaladı.

“Bu arada, Patron Seon Ho. Son günlerde Eun Chae ile hiç konuşuyor musunuz?”

Önemli olan iş bitmişti, Hyo Yeong konuyu değiştirdi. Aslında Joo Hye'nin az önce söyledikleri yüzünden Eun Chae için endişelenmişti.

“Evet, konuşuyoruz. Çalıştığı yerden kovulmuş, bu aralar geçim derdinde.”

“İşten mi kovulmuş? Niye?”

“Bilmem. Birkaç gün önce de aracı oldum, yarı zamanlı bir işe girdi. Soğukta dış çekime yardımcı olayım derken elleri, ayakları mosmor olmuş. Bir de övünerek bunun fotoğrafını atmış.” Kahkaha atan Seon Ho, Hyo Yeong'un ciddileşen yüz ifadesini görünce “Sen yine Eun Chae sana niye anlatmadı diye düşünüyorsun, değil mi?” diye devam etti.

“Aklımı okumayı keser misin, lütfen?”

“Çok alınma. Ben de Eun Chae'nin yerinde olsam sana anlatmazdım.”

“Neden?” Hyo Yeong, haksızlığa uğramışçasına gözlerini kocaman açtı. Aralarında çözülmemiş meseleler olsa da Eun Chae'nin Hyo Yeong'un en değerli arkadaşı olduğu gerçeği değişmemiştir.

“Ben de senin başına neler geldiğini tam bilmiyorum ama birden evden kaçıp ailenden hiç bahsetmeyince insan az çok ne olduğunu tahmin ediyor. Bir de kendi meselelerime bulaştırmayayım diyor.”

“Peh!”

Seon Ho, getirdiği çiçekleri vazoya yerleştirip tezgâha koydu ve konuşmasına devam etti. “Hyo Yeong, insan ilişkileri şu natürmort gibidir. Her şeyin kendi tarafından görüldüğünü sanırsın. İnsanların röntgen gibi bir yeteneği yoktur. Bu yüzden buna süper güç derler.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Yani, sen dile getirmezsən kimse bilmez.”

2

Hyo Yeong, kısa bir boşluk yakalamışken *pop-up* mağaza açıldığında aklına gelen bir fikri dizüstü bilgisayarında toparladı. Bu, Seon Ho'ya da önerdiği “ocakta yazıp hazıranda mektup gönderme” fikriydi. Yeni yıla girmeden uygulamanın başlamasını istemişti ama bir yıl boyunca pek çok etkinlik ve yeni ürün planlanınca artık biraz daha zaman ayırarak geliştirmek daha iyi olacaktı.

Yeni yılın kararlılığı, yılın ortasında kaybolur.

Sevdiklerimizle paylaştığımız duygular ya da

“Bu yıl mutlaka yapacağım” diye söz verdiğimiz kişisel hedefler...

İşte tam da bunları kayıt altına alma amacıyla bu hizmete başladık.

Kalbiniz yumuşadığı vakit, yazdıklarınıza yeniden dönüp bir bakın diye.

Duyuru yazısını yazdıktan sonra bu yeni hizmet ile ilgili planlar, hizmet amacının açıklaması ve tanıtım fikirlerinin yazılı olduğu belgeyi e-posta ile Seon Ho'ya gönderdi. Geulwoll'ün

havasını yansıtacak örnek görseller için referans arıyordu ki birdenbire fare imleci durdu.

“Pili mi bitti?”

Hyo Yeong, pil aramak için tezgâhın çekmecesini karıştırıyordu ki ikinci çekmecenin bomboş olduğunu görünce içini kötü bir his kapladı. Normalde müşteriler posta hizmeti için mektup bıraktığında mektuplar bu çekmecedeki saklanırdı ama Hyo Yeong Noel öncesi Seon Ho ve karısıyla şarap içtiğinde, o ânki sarhoşlukla ablasına yazdığı mektubu diğerlerinden ayırmak için hepsini doğrudan torbaya koymuştu.

“Ne?”

İki gün önce mektupları postalaması için torbayı Joo Hye'ye vermişti, yani çekmecedeki sadece ablasına yazdığı mektup olmalıydı. Sarhoşken ipleri kopardığı o gün, öfke ve özlem ile kanı kaynayıp bir inatla yazdığı, epey uzun bir mektup. Ertesi gün ise mektuptaki çocukça cümleleri okuyup kıkırdamış ama nedense atmak istemeyip çekmeceye koymuştu.

“A! Aah!”

O gün kâğıda döktüğü cümleler, zihninde kıpır kıpır dolanıyordu. Zaman geçtikçe canlanan anılar, çaresiz bir utanç... Utanmadığı tek bir cümlesi bile yoktu.

Eğer o torbaya ablasına yazdığı mektup da karıştıysa... Mektup şimdi...

“Olamaz!” diye bağırdı Hyo Yeong, başını avuçlarının arasına alıp.

Tak tak tak tak.

Yeong Kwang, kapı sesiyle gözlerini açtı. Bir kez daha kapı çalındı ve ardından zil sesi duyuldu. Yatak odasından pijamalarla çıkıp kapıyı açtı. Etekleri tutuşmuş Hyo Yeong kapının önündeydi.

“Hyo Yeong?”

“*Chery* hâlâ duruyor mu, burada mı?”

“Duruyor. Canın mı çekti?”

“Hayır! Araba olandan söz ediyorum!”

Yeong Kwang, anladığını söyleyip Hyo Yeong’u koltuğa oturttu. Dağınık saçlarını biraz toparlayıp konuşmak istedi. “Su kaynatacak bile vakit yok anlaşılan.”

“Aynen. Hemen Sokcho’ya gitmem lazım.”

“Neden Sokcho’ya?”

“Mektubu... Yanlışlıkla gönderdim.”

Yeong Kwang hemen kalkıp yatak odasına gitti. Üzerini değiştireceğini söyledi. Saçını şöyle bir tarayıp spor şapkasını taktı. Kot pantolon ve açık yeşil kazak üzerini gri kısa montunu giydi. Durum acil gibiydi, önemli konuşmaları arabada yapmayı düşündü. Salona döndüğünde Hyo Yeong çoktan ayakkabılarını giymiş, kapıda bekliyordu. Yeong Kwang, ayakkabılığın üzerindeki araba anahtarını aldı ve “Yolda konuşalım,” dedi.

Siyah SUV’a biner binmez Yeong Kwang ısıtmayı açtı. Bacakları donacak kadar soğuktu. Hyo Yeong titreyince daha önce arka koltuğa fırlattığı battaniyeyi ona uzattı. Dizlerine battaniyeyi örten Hyo Yeong, bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle teşekkür etti. Yeong Kwang, Hyo Yeong’un konuşabilmesi için sustu ve bekledi.

“İki gün önce bir postanede çalışanı Geulwoll’e geldi. Müdavimlerden biri.”

“Ee?”

“Tam o sıra postalanacak mektuplar vardı. Ben de aceleyle torbaya koyup ona verdim. Geulwoll'den çıkamadığım için benim yerime postalamasını rica ettim.”

Yeong Kwang sinyali beklerken yan koltuktaki Hyo Yeong'a şöyle bir baktı.

“Ama yanlışlıkla torbaya postalanmaması gereken bir mektup daha atmışım.”

“Ne mektubu?”

“Ablama yazdığım mektup.”

Hafta içi öğle vakti olduğu için Jongno'yu geçtikten sonra Seul'den çıkmak oldukça kolay olmuştu. Otoyola girdiklerinde Yeong Kwang, Hyo Yeong'un anlatacaklarının hepsini dinlemişti. Daha önce özel meseleleri hiç konuşmamış değillerdi ancak araba gibi dar bir alanda ilk kez aralıksız sohbet ediyorlardı. Yeong Kwang, bu tuhaf ve çekingen sohbetten rahatsızlık duymadı. Ablasının ailedeki ve Hyo Yeong'daki yeri, ablasının nasıl aptalca bir karar alıp bütün aileyi mutsuzluğa sürüklediği... Tüm bunları konuşuyorlardı. Hyo Yeong'un sözlerinde hâlâ ablasına karşı duyduğu biraz öfke olsa da bunun altında yatan sevgiyi Yeong Kwang net bir şekilde hissetti.

“Abla, dikkatli gidiyor musun?” O sırada Joo Hye'den telefon geldi. Hyo Yeong, sabah olanları hatırlayıp iç çekti. Ablasına mektup yazdığı günü de düşünüyordu. Seon Ho ve eşi gidince duygusallaşmış, mektup arkadaşına bir mektup yazmış, yetmemiş, bir şeyler daha yazma isteğiyle bir mektup kâğıdı çıkarmıştı ve ortada hiçbir sebep yokken “Ablama” diye başlayan bir mektup yazmıştı.

“Torbaya nasıl girdi yahu? Mektubun ayakları da yok ki!”

Acaba Geulwoll'e uğradığında Seon Ho ya da So Hee abla mı torbaya atmıştı? Yoksa gerçekten Hyo Yeong'a komplo kurmaya

çalışan evrenin güçleri mektuba ayak takmış, torbanın içine girmesini mi sağlamıştı?

Joo Hye, suçlu olmamasına rağmen özür diledi. “Göndermeden önce bir kez daha kontrol etmeliydim,” dedi. Hyo Yeong ise kesinlikle bir suçu olmadığını ve endişelenmemesini tekrar dile getirdi. “Evet. Neyse ki araba kullanabilen bir tanıdığım var, şimdi onunla gidiyorum.”

“Sahiden mi? Şey, o flörtün mü?”

“Kapıyorum! İşine bak sen!”

“Ah, dalga geçmiyorum abla. *Sorry.*”

“Postacı amca nerede acaba? Bir fikrin var mı?”

“Bilmiyorum ama çıkış saatini düşünürsek saat üç ya da dört sıralarında posta gönderimi tamamlanmış olur.”

“O zaman şansım yaver giderse...”

“Evet, öyleyse daha önce bulabilirsin. Hadi!”

Telefonu kapatır kapatmaz Hyo Yeong, farkında olmadan yüksek sesle burnunu çekti. Navigasyona baktığında Sokcho'ya yaklaşık iki saat kalmıştı. Seul civarında da öğretmenlik yapabileceği birçok yer varken neden bu kadar uzağa gitmişti ki? Ablası da mı bulunduğu yerden bu kadar bıkmıştı?

Sessizce arabayı süren Yeong Kwang, Hyo Yeong'a dönüp, “Yine de o zaman ablana mektup göndermek için adresi yazmıştın, değil mi? Adresi nereden biliyordun?” diye sordu.

“Öyle bir niyetim vardı, evet. Alkolün etkisiyle ama. Annem aile grup sohbetine ablamın çalıştığı kurs merkezinin adresini atmıştı. Ona mektup yazmamı rica etmişti.”

“Peki, yazdıkların o kadar mı kötü?”

“Evet.” Hyo Yeong nefes bile almadan pat diye cevap verince Yeong Kwang bir kahkaha patlattı. Hyo Yeong, “Durum ciddi, ne diye gülüyorsun?” deyince hemen özür dileyip başını çevirdi.

Hyo Yeong, sessizliğin arasında hızla geçip giden manzaraya daldı. Karla kaplı tarlalar ve plastik seraları hiçbir fikri olmaksızın izlerken yüreği biraz olsun rahatlamıştı.

Hongcheon dinlenme tesisine arabayı park ettiklerinde Yeong Kwang, “Uzun yola yemek yemeden gidilmez,” diyerek restorana gitmeyi teklif etti.

Hyo Yeong, şaşkınlıkla karışık “Şaka mı? Şu an acele etmemiz lazım,” diye karşılık verdi.

“Saat üçe kadar varırız. Bana güven.”

“Ciddi misin?”

“Saat başı posta kutusuna bakan mı var? Hem kurs merkezindeyse mesai bitene kadar içeridedir.”

Hyo Yeong dudaklarını birbirine bastırarak ağzını sıkı sıkı kapayıp Yeong Kwang’a dik dik baktı. Yeong Kwang, üşüdüğünü söyleyip montunun ceplerine ellerini sokup “Ayrıca sabah kalktığımdan beri bir lokma yemedim,” diye ekledi.

Yeong Kwang’ın ağzını her açtığında ağzından çıkan buhara varana kadar her şey Hyo Yeong için sinir bozucuydu. “Saat kaç olmuş, bir lokma bile yemedin mi?”

“Aynen. Düşününce, tuvalete bile gidemedim.” Yeong Kwang sırtıttı ve hızlı adımlarla tuvalete gitti.

Hyo Yeong, “Geç kalkıyor olsa da keşke otobüse binseydim,” diye iç çekti. Buharlaşıp dağılan nefesini izlerken ablasının bir zamanlar yazdığı mektuptan bir satır aklına geldi.

Karşılığı olmayan bu mektubu gönderirsem... Gönderdiğim mektup, soğuk havada ağızdan çıkan buhar gibi boşlukta kaybolacakmış gibi hissediyorum.

Başını kaldırıp bembeyaz gökyüzüne bakarken ablasının gönderdiği mektupların buhar gibi havada süzüldüğünü hayal etti. Böyle aptalca bir seçim yapmış olmasının sebebini anla-

tacak kimsesi yoktu herhâlde. Ne kadar haksızlığa uğramış, utanmış, üzölmüştü. Duvarlardan başka onu dinleyecek bir yer bulamamıştı. Hyo Yeong, tıpkı ablasının gönderdiği mektupları sıkır gibi yumruğunu sıktı.

O sırada dönen Yeong Kwang, Hyo Yeong'un hafifçe omzuna vurdu. "Babam 'Uzaktaki dağlara uzun uzun bakmamalısın,' derdi."

"Neden?"

"Cevapsız düşüncelere dalmaktan başka bir işe yaramaz çünkü."

Hyo Yeong, "anladım" dercesine başını salladı. Aynı yaşlardı fakat şüphesiz, Yeong Kwang'ın olgun bir yanı vardı. Yeong Kwang'la Geulwoll'de ilk karşılaştığı gün, onu biraz boşboğaz ve her şeye burnunu sokan bir tip sanmıştı. O ânı hatırlayıp gülümsedi. Gerçekten de Seon Ho'nun dediğı gibi insan ilişkileri natürmort gibiydi. Farklı bir yerde, farklı bir açıdan Yeong Kwang'a bakınca onun yeni bir yanı ortaya çıkıyordu.

Yeong Kwang dana etiyle hazırlanmış bir çorba, Hyo Yeong ise kimçili *udon* söyledi. Geniş restoranda müşteriler birbirinden uzak oturuyordu. Yemekler gelince ikisi de sıcak çorbalarını höpürdeterek soğuşu kendilerinden uzaklaştırdı. Sıcacık yemek midesine inince Hyo Yeong'un içi de bir nebze olsun yumuşadı. Birden, bu uzun yolu yalnız gitmediğı için şanslı olduğunu düşündü ve *udon* yerken bir yandan Yeong Kwang'a teşekkür etti.

"Ne dedin?"

"Teşekkür ederim diyorum. Zahmet edip araba kullandığın için."

Yeong Kwang, peçeteyle ağzının kenarını silip, "Yok canım. Ben de uzun zaman sonra seyahate çıkmışım gibi hissediyorum. Keyfim yerinde. Beni çağırdığın için sağ ol," diye cevap verdi.

Hyo Yeong, göz açıp kapayıncaya dek bitirdiği, tertemiz *udon* kâsesine baktı. Konuşunca içinin rahatlayıp rahatlamayacağından emin değildi ama tuhaf bir şekilde dilinin ucu kaşınıyordu âdeta. “Şey, Yeong Kwang...”

Yeong Kwang ona gözlerini dikti. Elleri ise saygılı bir şekilde birleşmiş, masanın üzerindeydi.

“Ablam... Evli bir adamdan hoşlanmış sanırım.”

Geçen yıl, sonbaharın ilk zamanlarıydı. Hyo Yeong, dersi bittikten sonra Hyo Min'in yeni kurduğu kurs merkezini ziyaret etmişti. Geçen sefer Hyo Min'in, Hyo Yeong'a okulunun yakınlarında bir yerde yemek yemeyi teklif ettiği aklına gelmişti. Tam da film galasına katılacağı gün olduğundan Hyo Yeong reddetmişti ve bu, içine oturmuştu.

“Gelecek ay açılacak demiştin, neden hâlâ hiçbir şey hazır değil?” Hyo Yeong, kapısı kilitli bile olmayan kurs merkezine girmişti. Eskimiş duvar kâğıtları yer yer yırtılmıştı, eski püskü bir koltukla kitaplığa yaslı beyaz tahta lekeliydi. Tezgâhta evraklar ve kalemler dağınık hâldeydi. Hyo Min'in tüm bunları tek başına hazırlamasına rağmen işlerin bu kadar yavaş ilerlemesine hayret etmişti. Yine de ablasının dolandırıldığı aklının ucundan dahi geçmemişti.

Üniversiteye başladığında ikisinin ilgi alanları git gide daha da değişmişti. Hyo Yeong, film izlemek yerine daha fazla makale okumaktan keyif alan Hyo Min'i, Hyo Min ise dibi delik sūrahiye su doldururcasına gençliğini sanatla heba eden Hyo Yeong'u anlamakta güçlük çekiyordu.

Hedefleri ve zevkleri farklı iki kız kardeşin ilişkisi, ister istemez basit bir hâl almıştı. Birlikte alışverişe çıkmak ya da sergi

ziyaret etmek gibi şeyler yapmasalar da Hyo Yeong, ablasıyla ilişkisinin hep iyi olduğu kanısındaydı. Çünkü Hyo Yeong da Hyo Min de kendi üzerlerine düşen işlerde gayet iyilerdi.

Bu yüzden Hyo Yeong, kurs merkeziyle ilgili duyduğu şüpheleri görmezden gelmişti. Ablası kendi başının çaresine bakardı. Her zamanki gibi ablasıyla arasına bir derece mesafe koyup gerektiği kadar destek ve alkış sunması yeterliydi.

Hyo Yeong çökük koltuğa oturmuş, tam ablasını aramak üzereyken bir ses duymuştu.

“Sen misin? Woo Hyo Min?”

Cam kapıyı ardına kadar açan, kırklı yaşlarda bir kadın içeri girmişti. Palas pandıras Hyo Min'i arıyordu. Sert bir sesle sorunca Hyo Yeong yerinden fırlamıştı.

“Şey, ben değilim, benim ablam...”

“Ablanı çağır. Çabuk!” Kadın, boğazı yırtılırcasına bağıırıyordu. Ne olduğuna anlam veremeyip korkan Hyo Yeong, hemen Hyo Min'i aramaya koyulmuştu ama araması bir cevapsız çağrı olarak kalmıştı. Kadın yere çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak telefonunu Hyo Yeong'a uzatmıştı. Telefondakiler Hyo Min adıyla birinin yazışmalarının ekran görüntüleri idi. Belli ki âşık bir çiftin sohbetiydi. Eylül ayında kurs merkezini açıp altı ayda işleri yoluna koyduktan sonra ailelerle tanışmak istedikleri hakkında yazışmışlardı.

“Kim Jong Hwa, evli bir adam. Dört yılı aşkın süredir *benimle* evli olan adam!”

“Ne? Ablam böyle bir şey yapmasına imkân yok!”

“Nereden biliyorsun? Okumuş kız, saklamak istediğini saklayamaz mı?”

Hyo Yeong'un yüz kasları uyuşmuş gibi hiç hareket etmiyordu. Her zaman mantıklı, net ve dürüst olan ablası, Hyo Yeong'un bildiği kadarıyla bu dünyada "ihamet" kelimesiyle yan yana gelecek en son insandı. Başkalarına zarar vermeden yaşam gerektiğini öğütleyen hep Hyo Min'in ta kendisiydi.

"Mesaj atıyorum. Bir yanlılık olmalı..."

"Ne iş yapıyor da kardeşinin aramalarına bile cevap vermiyor? Ne biçim abla bu!"

Abla, telefonunu aç. Ne yapıyorsun? Ara beni. Çabuk.

Hyo Yeong, parmakları tireye titreye Hyo Min'e mesaj atmıştı. Kadın kurs merkezinden çıkmalı bir süre geçse de Hyo Yeong hâlâ duvara yaslanmış, ablasını bekliyordu. Yaklaşık yarım saat geçtiğinde nihayet Hyo Min'den cevap gelmişti.

Sonra konuşuruz.

“Özellikle tarih aracılığıyla mantık öğretilen bir Kore tarihi kompozisyon sınıfımız da var.” Hyo Min, Kore tarihi kompozisyon çalışma kitabını açıp veliye doğru uzatmıştı. İlkokul öğrencileri için okuma-yazma becerisinin neden önemli olduğunu, mantıksal düşünmenin problem çözmede nasıl yardımcı olabildiğini detaylıca izah etti. “Öğrencilerimiz, ders yükünden dolayı kitap okumaya vakit bulamıyor, değil mi? Çeşitli konularda metinlere ulaşmalarını sağlayarak kolayca okumaya ilgi duymalarını hedefliyoruz.”

Veli gülümseyerek Hyo Min’e bakıp başıyla onayladı. Bir sonraki sefere çocuğuyla birlikte ziyaret edeceğini ve seviye testi yaptıracığını söyledi. Memnun tavrı yüzünden okunuyordu. “Keşke kızım da büyüyünce sizin gibi olsa.”

Veli’nin bu sözü üzerine masaya gelen müdür, Hyo Min’in sırtını sıvazladı. “Hyo Min öğretmen, Seul Üniversitesi tarih bölümü mezunu. Üstelik yüksek lisans da yapmış yetenekli biri!”

“Aman, gerçekten mi? Buraya ne harika bir öğretmen gelmiş.”

Veli kurs merkezinden çıktığında öğle vaktiydi. Hyo Min müdürle birlikte birinci kata gitmekte olan asansöre bindi. Lo-

binin sol tarafında, duvar boyu demir posta kutuları görünüyordu. Beş katlı binada toplam on iki dükkân ve kurs merkezi bulunuyordu. Hyo Min'in çalıştığı dördüncü kattaki kurs merkezinin posta kutusunun ağzında ise dikine sıkışmış bir mektup vardı. Müdür erkenden fark edip adımlarını durdurdu.

"Bu ne? Ciro dokümanı falan mı?" Hyo Min posta kutusuna yaklaşıyordu ki müdür konuşmaya devam etti. "Hyo Min öğretmen, kalsın. Önce yemek yiyelim."

Bulanık beyaz rengiyle morina balığı güveci... Müdür, Hyo Min'e işi gereği daha açık renkte kıyafetler giymesini önerdi. Hyo Min ise fokur fokur kaynayan güveci kepçeyle karıştırırken hafifçe başını salladı.

"Kimse kimsenin içini bilemez. Rica ediyorum. İnsanlar hep dış görünüşe göre yargılar. Dışarıya karşı depresif bir izlenim yaratırsan çocuklar konuşmaya çekinir."

"Peki."

Müdür, Hyo Min'den kepçeyi alıp tabağa iki parça morina balığı koydu. Ardından tabağı Hyo Min'e uzatıp devam etti. "Bol bol ye. İlk gördüğüm zamana kıyasla daha da zayıflamış gibisin."

"Teşekkür ederim."

Hyo Min Sokcho'ya geleli yaklaşık yaklaşık beş ay olmuştu. İlk ay bir arkadaşının evinde kalmış, kurs merkezinde işe başlayınca bir stüdyo daire tutmuştu. Üniversiteye başladığında iki kişilik yurt odasında kalmış, yüksek lisans yaparken masraflardan kaçınmak için evinden uzaktaki okula gidip gelmişti. Yani Hyo Min uzun zaman sonra şahsi bir alana sahip olmuştu. Hyo Min, yalnız yaşamamanın zamanı özgürce esnek kullanabilmek olduğunu öğreniyordu.

"Kar değil, yağmur. Yağmur yağıyor, Hyo Min öğretmen."

Yemeğin suyu berraktı. Müdür yemeğin suyunu höpürdetip konuşuyordu. Yağmur yağdığı için morina güvecini daha da lezzetli bulmuştu. Hyo Min deminden beri sanki hastaymış gibi üşüyordu. Nemli hava ve soğuk rüzgâr hemen grip olacakmış gibi bir huzursuzluk yaratmıştı. “Müdürüm, öğleden sonra dersler bitince erken çıkabilir miyim?”

“Neden? Bir şey mi var?”

“Yok, sadece üzerimde biraz kırgınlık var da.”

Müdür, endişeli gözlerle Hyo Min’e baktı. Bazen muhafazakâr ve katı görünüyor olsa da özünde samimi biriydi. Bazen Hyo Min’i kendi öğrencisi gibi görürdü ve Hyo Min bundan rahatsızlık duymazdı.

“Çorbadan biraz daha iç. Öğleden sonra derslere kesin girebileceğinden emin misin?”

“Evet. Şimdi hasta değilim ama bugün dinlenirsem yarınki dersleri tamamlayabilirim.”

“Tamam, sen bilirsin.” Müdür güveçten biraz sıcak çorba alıp başını çevirdi, pencereden yağmurun yağışını izledi. İçeride ses duyulmuyordu ve yağmur sanki kendi kendine mırıldanıyormuş gibi sessizce yağıyordu. *Pıt pıt* diye Hyo Min farkında olmadan yağmurun sesini taklit ediyordu.

“Ne dediniz?”

“Efendim?”

“Bir şey dediniz sanki?”

“Ah, teşekkür ettim müdürüm.”

Kurs merkezine dönerken *hoppang** satan bir yere uğramak istedi.

“Bir tane sana, bir tane bana. Çocuklara dağıtacaklarım da torbada.”

* İçi tatlı kırmızı fasulye dolgulu ekmek. -çn.

Dükkânın önünde duran Hyo Min, müdürün verdiği *hop-pang* torbasını kucakladı. Hemen karnında ekmeklerin sıcaklığını hissetti. Müdür tebessüm ederek dumanı tüten *hoppangi* ortadan ikiye böldü ve üfleyerek yedi. Hem pek stres unsurunun olmadığı hem de ruhsal sıkıntı barındırmayan bir rutindi bu. Yine de Hyo Min bazen bunaldığında hızlı adımlarla denizi seyretmeye çıkardı. Hayal ettiği başarılı hayat bu değildi ama en azından bu şekilde kimseye zarar vermediğini düşünerek rahatlıyordu.

Hyo Min kurs merkezine dönüp öğleden sonraki son dersine girdi. Okuldan erken çıkan küçüklerin dersiydi. Kuş gagası gibi minik ağızlarıyla *bık bıık* konuşarak zekice fikirler sunan o hâllerini görmek Hyo Min'i gülümsetiyordu. Genelde lise öğrencilerine ders verdiği için olmalı ki bu atmosfer bambaşkaydı. Bu çocukların büyüyüp yetişkin, iş insanı, hatta bazılarının anne baba olacağı fikri hayret vericiydi.

“Öğretmenim! Yong Jin bugün kız arkadaşından ayrılmış!”

“Hey! Söyleme dedim ya!”

Konuşanlar, kendileri kadar sırt çantası taşıyan iki erkek öğrenciydi. Henüz ikinci sınıflardı ama utandıkları durumlarla ilgili tıpkı bir yetişkin kadar hassaslardı. Hyo Min duymazdan gelip çocuklara el salladı. “Yaya geçidinde koşmayın. Doğruca eve gidin!”

Ders kayıtlarını doldurduktan sonra hemen paltosunu giyip atkısını doladı. Asansörle birinci kata inerken öğlen posta kutusunda bir zarf olduğunu hatırladı.

403 numara. Sessizce mırıldanarak demir posta kutusuna yaklaştı. Ancak dikine sıkışmış o mektup zarfı görünürde yoktu. Elini soktu ama sadece posta kutusunun metal soğuk tabanını hissetmişti. “Yanlış posta mıydı acaba?”

Başını çevirince lobinin koridor duvarının arkasına saklanmış, Hyo Min'e bakıp kıkırdayan iki erkek çocuğu gördü. Az önce dersine girdiği öğrencilerdi onlar.

“Ne o, ne yapıyorsunuz orada?”

Hyo Min seslenince, gıdıklanmış gibi kahkahalarla koridor-da koşup arka kapıya kaçtılar.

Hyo Min şanslı olduğuna inanırdı. Başkalarına nazaran azıcık çalışmayla bile bir sınavdan iyi notlarla geçebilecek kadar kavrama kabiliyeti yüksekti. Dilediğini zahmetsizce elde edebildiğinden o vakitte daha başka şeyler öğrenmesi de kolaydı. Bu zekâsını anne babasından değil, lise matematik öğretmeni olan dedesinden aldığını düşünürdü. Onun aksine çabucak duygusal tepkiler veren Hyo Yeong, anne ve babasına çekmişti. Dolayısıyla nispeten daha mantıklı kararlar alabilen kendisinin evi ayakta tutuyor olmasının doğal olduğunu düşünürdü.

İlk aşama, profesör olmaktı. Seul Üniversitesi'ne girdikten sonra burada eğitimini tamamlamak onu hoşnut etmedi. Profesör olana kadarki süreç biraz uzun sürebilirdi ancak hedeflerinden birini bile gerçekleştirememeye gibi bir ihtimali yoktu. Profesör olunca farkında olmadığı, kendisine kırgınlık duyan Hyo Yeong'a destek olmak istiyordu. Utandığından Hyo Yeong'a hiç söylememişti ama çok sevdiği film sektöründe eğitim alabilmesi için onu yurt dışına göndermeyi planlıyordu.

Ancak yüksek lisansta maruz kaldığı durumlar Hyo Min'in mantığına ters düşüyordu.

“Duydun mu? Profesör Choi bu dersin öğretim görevlisi olarak Jin Soo'yu seçmiş?”

Yüksek lisansa başladığında makaleleri birer birer kabul gördükçe öz güveni yerine gelmişti. Öğretim görevlisi kontenjanı için bir duyuru yapılmıştı. Profesör kesinlikle makale ve tez ba-

şan oranlarının değerlendirmede büyük rol oynayacağını söylemişti. Herkes Hyo Min'in bu görevi alacağını düşünmüş olsa da sonuç farklıydı.

“Ne? Hyo Min değil mi?”

“Jin Soo'nun bu seferki araştırma projesinin sonuçları zayıf değil miydi?”

Hyo Min, sınıf arkadaşı Jin Soo'nun profesör bir aileden gelmesi, kendisin aksine Profesör Choi'ye yalakalık etmesi ve her bayram birilerini kullanarak profesörün evine dana eti veya chaga mantarı gibi hediyeler göndermesi dedikodularını hep görmezden gelmişti. Kariyerinin sırf böyle şeyler yüzünden adil değerlendirilmemesi fikrini kabullenmek istememişti.

“Sen de bir şeyler yapsana. Öylece durma.”

“Git ehliyet al. Profesör dağ gezisine giderken şoförlük yaparım de, bir teklif et bari.”

Hyo Min, iki kez öğretim görevini kaçırınca diğer sınıf arkadaşları durumdan rahatsız olup onu sıkıştırmıştı. Onların dediği gibi sosyal hayatta pek becerikli olmadığını kabul etmişti. Danışman hoca, kendi yetiştirdiği öğrencisini kayırmayı tercih ediyorsa biraz görmezden gelip uyum sağlamak daha kolay gelmişti.

Sonunda Hyo Min, Öğretmenler Günü'nde içine alışveriş merkezi hediye çeki koyduğu bir kitabı eline alıp Profesör Choi'nün odasına doğru gidiyordu. Profesör Choi ile Jin Soo zaten koridordaydı.

Koridorda, Choi hocası ve Jin Soo'nun zaten orada olduğunu görmüştü. Hyo Min birden dürtüsel bir şekilde hareket edip duvarın arkasına saklanmıştı.

“Geçen dersiniz sayesinde çok şey öğrendim hocam.”

“Evet, profesör değerlendirmelerin de fena değildi.”

“Sizden öğrendiklerimi uyguladım sadece, haha.”

Odasının kapısını açan Profesör Choi, Jin Soo'nun omzuna dokunup güldü. Ardından Hyo Min'in duymak istemediği şeyler konuşulmaya başladı.

"Neysc ki oldukça arsızsın. Duyduğuma göre bu aralar biraz kıskanılıyormuşsun?"

"Muhtemelen sınıftakiler arasında dersi ilk geçen..."

"Ders çalışmaktan başka bir şey bilmeyenler sosyal hayatı da bilmez. Hyo Min miydi? O, senin erkek olduğun için seçildiğini söylüyormuş. Komik bile değil."

Hyo Min, elindeki kitabı çantasına koyup okuldan fırlayıp çıkmıştı. Ardından üst üste makaleleri reddedilince yüksek lisansı dondurup kurs merkezinde öğretmenliğe başlamıştı.

Para kazanmanın tadı inanılmazdı. Lise müfredatını öğrenip öğrencilere aktarmak çocuk oyuncağıydı. Öğrencilerin öğrenme becerilerine yardımcı materyaller hazırlamak ve içerik üretmek beklediğinden daha keyifliydi. Müdür, Seul Üniversitesi yüksek lisans öğrencisi Hyo Min'e hak ettiği değeri vereceğine dair söz vermiş, öğrenci sayısı arttıkça Hyo Min'e prim ödemişti.

"Yüksek lisansa ne zaman döneceksin? Bir yıl oldu bile."

Ancak babası farklı düşünüyordu. Seul Üniversitesi'nde yüksek lisans yapan kızının tabii ki profesör olacağını sanmıştı. Her ay dana eti alan, pahalı kıyafetler ve medikal cihazlar hediye eden Hyo Min'in okumaya devam etmesini diliyordu. Hyo Min, ailesine yüksek lisansı bırakma sebebini anlatamamıştı. Haksız muamele gördüğünü söylese bile bu öğretim görevlisi ataması yarışında geri kaldığını kabullenmek istemiyordu.

"Baba, burada kazandığım para profesör maaşından fazla."

"Kim sana para kazan dedi! Bu zamana kadar okuduğuna yazık değil mi?"

“Bunca zamandır okumam için harcanan paraya yazık olmasın diye kazanıyorum işte. Ne ben ne de Hyo Yeong... Doğrusu hiç rahat rahat ders çalışmadık. Buna imkânımız da olmadı.”

Hyo Min sonunda babasının kalbini kırarak kendi yaralarını gizlemişti. Şimdi düşününce tüm bunlar kibirden ibaretti. Her zaman kendi kararlarının doğru olduğuna inandığı kibri. Yalnızca kendisinin ailesini mutlu edebileceği kibri. Ailesine maddi refah sunmak profesörlük hayalini yitiren Hyo Min için yegâne reselliydi.

Hyo Min'in hâlimden anlayan tek kişi, Hyo Min'den bir yıl önce kurs merkezinde çalışmaya başlamış, üniversite giriş sınavı kompozisyon hazırlık dersi veren öğretmen Jong Hwa'ydı. Felsefe bölümü mezunuydu. Hyo Min gibi yüksek lisans yaparken profesörlük atamasında başarısız olup kurs merkezinde işe girmişti. Bir akşam kurs merkezinin düzenlediği yemekte yan yana oturmuş ve yüksek lisans anılarını paylaşmışlardı. Jong Hwa, Hyo Min'in profesörünün yaptığı usulsüzlüklere, Hyo Min ise Jong Hwa'nın bölümünde çıkan hizip çatışmalarına sinirlenmişti. Bu empati ve sempati kolayca aşka dönüşmüş, nihayetinde sevgili olmuşlardı.

“İkimizin de gerektiği kadar yetkinliği mevcut, hemen tutunuruz. Franchisea'ya komisyon kaptıracağımıza kendi kurs merkezimizi açarız.”

Jong Hwa, şu anda yerinde saymanın ikisinin açısından eksi olduğunu söyleyerek Hyo Min'i ikna etmişti. İkinci yılını dolduran Hyo Min, maaş konusunda en üst noktaya gelmişti ve beraberinde öğrencileri de artmıştı. Jong Hwa'nın gözüne kestirdiği Pyeongchon kurs merkezi bölgesi, başlamak için iyi bir

seçenkti. Sadece iki yıl sıkı çalışsalar bile sektörde kendi isimlerini verdikleri bir marka hâline gelmeyi başarabilirlerdi.

“Neden ulaşamıyorum? İç mimarlık firması hâlâ ödeme almadığını söylüyor.”

“Şey, bugün yatırıacaktım.”

“Neredesin şimdi?”

“Şu an saygıdeğer bir öğretmen ile görüşüyorum. Hani demiştim ya, açılışa özel ders konusunda bize yardımcı olacak felsefe profesörü.”

Hyo Min, Jong Hwa'nın yalanlarının günden güne büyüdüğünü fark edememişti. O olaydan bir yıl sonra, duyduğu aşk tamamen tükendiğinde, o günkü davranışlarından nihayet şüphelenmeye başlamıştı. Jong Hwa, iş için biraz gösterişe ihtiyaç olduğunu söyleyerek kendine marka takım elbise alıp arabasını değiştirmişti. Hyo Min'in hazırladığı kompozisyon çalışma kitabının editörlüğünü talep ederek para almış ve bir süre sonra editörlüğe gerek olmadığını söyleyip parayı kurs merkezinin mobilya alışverişine harcadığını iddia etmişti.

Yine de kurs merkezi ve iç mimarlık firmasıyla sözleşme imzalamış olmasına bakılırsa başından beri Hyo Min'i dolandırma niyetinde olmayabilir miydi? Acaba kendi işini kurarken omuzları kabarmış ve kibirle hareket ederken kendini kaptırıp açgözlülüğüyle baş edememiş miydi? Hyo Min, Jong Hwa'nın kendisi haricinde birçok arkadaşı ve tanıdığından epeyce borç aldığını da çok sonra öğrenmişti. O sırada niyetinin ne olduğunu defalarca düşünmüş olmasına rağmen çözememişti.

Yarım yıl boyunca yavaş yavaş Hyo Min'in hem parasını hem de ruhunu sömürmüş ve sonunda tek bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Hyo Min, ofisine gittiğinde bomboş odayı

görünce yere çöküp ağlamıştı. Tam o sırada Jong Hwa'nın karısından telefon gelmişti.

“Kimsiniz? Siz kimsiniz de kocamı durmadan arıyorsunuz?”

Jong Hwa'nın evli olduğunu öğrenince Hyo Min'in gözyaşları kahkahaya dönüşmüştü. Sıkıca yumduğu gözlerini açtığı anda sanki karşısı bir uçurumdu.

“Bak, gördün mü? Yok işte!” diye söylendi, 403 numaralı demir posta kutusunu kurcalayan, Yeong Kwang’a bakarak. Somurttuğunu görünce Yeong Kwang mahcubiyetle özür diledi. Geç kalmayacaklarını söyleyerek büyük konuşmuştu ama ablası mektubu çoktan almıştı.

“Saat daha yeni dört oldu, şimdiden mi çıkmış?”

“Öğle vakti bırakılmışsa dönerken almış olabilir.”

“Yukarı çıkıp bir bakayım mı? Yanlış gönderilmiş bir posta var mı diye sorayım.”

Yeong Kwang henüz sözünü tamamlamadan müdür lobiye inip ikisine dik dik baktı. Elinde geri dönüşüm torbası vardı.

“Kimsiniz de kurs merkezimizin posta kutusuna bakıyorsunuz?”

“Şey, özür dilerim. Acaba dördüncü kattaki kurs merkezinde öğretmen misiniz?”

“Evet, müdürüm.”

Hyo Yeong ablasından bahsedince müdür, Hyo Min’in hafif vücut kurgınlığıyla erken çıktığını söyledi. Hyo Yeong’un hemen yüzü düştü ve defalarca iyi olup olmadığını sordu. Durum ciddi değildi fakat araya biraz beyaz yalan katmak fena olmazdı.

Altmışlarına yaklaşan müdürün sezgileri böyle olması gerektiği yönündeydi. “Bu kadar endişeliysen gidip kendin bak yahu.”

“Ah, şey...”

“Yukarı gelir misin? Hyo Min öğretmenin personel kartında adresi yazılı.”

Yaklaşık elli metrekarelik ufak bir etüt merkeziydi. Genişliği öğretmen odası, danışma için ayrılmış geniş bir masa, karşısında iki küçük masa ve bir kitaplığın sığıdığı kadardı. Müdür evrakları karıştırıp Hyo Min'in personel kartını buldu. O sırada Hyo Yeong, masanın üzerindeki ders kayıt defterine göz attı. Tanıdık bir el yazısıyla “Hyo Min öğretmen” yazılıydı. Müdür, Hyo Yeong'u süzüp lafa girdi.

“Okuyabilirsin.”

“Ah, hayır. Sadece baktım.”

Hyo Yeong ellerini iki yana sallayarak reddetti ve ardından müdür dosyadan personel kartını çıkardı. Öz geçmişin üst kısmında Hyo Min'in stüdyo dairesinin adresi yer alıyordu.

“Başta fazla nitelikli diye onu işe almayı düşünmemiştim. Sonra yine de bir sebebi vardır, Seul'de tutunamayıp buraya gelmiştir dedim.”

“Teşekkürler.”

Hyo Yeong başını eğip teşekkür etti. Yanında duran Yeong Kwang da başını aşağı yukarı salladı.

“Esasen kendinden hiç bahsetmeyen biriydi, meğer böyle bir kardeşi varmış. “Seul'den geldik,” demiştiniz, değil mi? Bu kadar yol gelmişken ablanla güzelce konuş da git.”

Elinde banyo sepetiyle banyodan çıkan Hyo Min, yokuş aşağı baktı. Sol tarafta alçak taş duvarlar ve tuğladan tek katlı evler

sıralanmıştı. Lacivert renkli çatıların arasındaki kızıl-turuncu renkli çatılar göze çarpıyordu. Alçak tuğla evlerin ardında, üç dört katlı villalar nispeten şık dış cepheleriyle yükseliyordu. *Blue Marble** oyunundaki bina maketleri gibiydi.

“Keşke bir adaya düşseydim.”

Oyun tahtasının köşesine yapıştırılan “issız ada” aklına gelince yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. Oraya bir kez düşünce iki zar aynı sayıyı gösterene kadar üç tur dinlendirdi. Ailesine ve arkadaşları için müthiş bir bahane olurdu. *Şey, şu anda ıssız bir adaya düştüm. Şanssızlık işte, geldi beni buldu. Burada üç tur dinlenip kalkacağım.*

Yokuşun ortasına gelince sağda tarım kooperatifi marketi, fırın, kasap ve *tteokbokki* dükkânı tek tük seçiliyordu. Bir araya toplanmış dükkânların bulunduğu bu bölgenin ötesinde ise uçsuz bucaksız masmavi bir deniz vardı. Uzakta, tırnak kadar küçük görünen geminin ağır ağır hareket ettiğini izlemek Hyo Min'e huzur veriyordu. Yavaş hareket eden şeyler tuhaf bir şekilde kendinden emindi sanki. *Kesinlikle bu yönden,* der gibilerdi.

Sıcak suya girip çıkınca kırgınlığı geçmişti. Galiba biraz abartmıştı. Hyo Min, denizin soğuk esintisi vurunca kızaran sol elini cebine soktu. Avuç içi kadar bir mektup zarfı eline geldi.

“Neyse, çocukların işi herhâlde.”

Bir saat önce, erkek öğrencilerinin ikisi Hyo Min'e şaka yapmak için posta kutusundaki mektubu çalıp kaçmıştı. “Getirmezseniz iki katı ödev veririm,” diye azarlayınca kıkırdayarak koridora geri koşmuşlardı. Çocuklar, ellerini ovuşturup yalvarır

* Monopoly benzeri, oyuncuların mülk satın alıp geliştirdikleri ve daha sonra bu mülkleri kiraya verip satarak oynadıkları bir çeşit kutu oyunudur. -çn.

gibi ağlama taklidi yapmıştı. Hyo Min başını iki yana sallayınca biri kenarı buruşmuş mektup zarfını uzattı. Krem rengi bir zarftı, mühürleyen üst kısmı da koyu griydi. Takım elbisenin üzerine takılmış şapkaya benziyordu. Hyo Min, sol alt köşede ince kalemle yazılmış yazıyı okudu.

Ablama

Yokuşun ortasında duran Hyo Min, Hyo Yeong'un yazısını bir kez daha okuyup zarfı cebine koydu. Biraz daha inince sık sık muzlu süt aldığı bir bakkal vardı. Ocak ayında denizden esen rüzgâr hafife alınmayacak kadar soğuktu ama Hyo Min, kardeşinin mektubunu ferah bir yerde okumak istiyordu. Bakkalın tam önünde, ninelerin sıkça oturduğu geniş ahşap platform vardı.

Herkes kullansın diye bırakılmış kareli bir battaniye seriliydi. Bir muzlu süt alıp oturan Hyo Min, pipetle sütünü yudumlar-ken bir yandan battaniyeyi dizlerine örttü. Mektubu açıp okumak için elini uzattığında yüreği pek sakin sayılmazdı. Az da olsa neden cevap veriyor diye sitem etmişti. Bu tepkisine kendi bile şaşırmıştı. Oysaki başından beri Hyo Yeong'dan cevap almaya hakkı olduğunu düşünmüştü.

“Küfürle dolu olmasın?”

Zoraki gülümsedi. Cesaretini toplayıp mektubu açtı. Çizgili defter yaprağına benzer bir mektup kâğıdı üzerinde uçan kırlangıç çizimi bulunuyordu. Çizim oldukça sevimliydi. Toplamda üç sayfalık bu mektupta yazılar dip dibe, dolu dolu yazılıydı. Harflerin arasında pek boşluk yoktu ve yazı tümüyle karışık-tı. Gerçekten kardeşinin mektubu olduğuna inanamadı ancak Hyo Yeong'un yedi yaşından beri ablasıyla arasındaki duyduğu ayrımcılığa dair satırlarına gelince şüphesi ortadan kalktı. Sanki Hyo Yeong yanındaymış da nefes almadan içini döküyor gibiydi.

Abla, orta ikideyken fanfictionımı izinsiz okuduğunu hatırlıyor musun? Kırmızı kalemle imla hatalarımı işaretleyip yatağıma bırakmıştın! Annemle babam okuyup benimle nasıl dalga geçmişlerdi... Saçını çektiğim için azar işiten yalnızca ben olmuştum. Hep ben sana boyun eğmek zorundaydım. Asıl kırılan bendim, neden senden özür dileniyor? Ders çalışmak bir kamu görevi mi? Ben de istediğim okula tek seferde girdim. Film yönetmenliği kolay mı sanıyorsun? Sen sıcacık odalarda kibar kibar ders çalışırken ben sette onca kişiyi tek tek idare ediyordum!

Kim okusa sarhoşken yazdığını anlardı. Hyo Min gülmekle ağlamak arasında gidip gelirken kardeşinin çığlıklarıyla beraber öfkesini kustuğu mektubun her kelimesini okudu. Bazı olanlar için gerçekten üzgündü ama bazı satılarda da kendini haksızlığa uğramış hissetti. Seul Üniversitesi'ne girdiği gün ailece Çin lokantasında kutlamaya gidilmiş ve el yapımı yün bir palto hediye edilmişti. 400 bin wondan pahalı, marka bir paltoydur. Hyo Yeong'un niha yetinde dudaklarını büzdüğü ve tek kelime bile etmeden *jajangmyeon* kâsesine gömülüp lokmalarını zar zor yuttuğu aklına geldi.

Hyo Min yarı zamanlı olmak üzere özel ders veriyordu. Kazandığı parayla ilk işi Hyo Yeong'a bir yün palto almak olmuştu ama Hyo Yeong nedense o paltoyu hiç giymemiş, üniversiteye başlayınca bütün kışı tek bir siyah uzun montla geçirmişti. Annesinin, "Doğru düzgün bir palto al da giy," diye söylenmesine, "Sanatla uğraşan biri için palto lükstür," şeklinde karşılık veriyordu.

Madem o kadar harikasin, öyle yaşamaya devam et! Çok zeki rolü yapıyordun, n'oldu, neden dolandırıldın? O aptal herife kanıp neden rezil oldun? Sakın benden özür dileme. Cevap da yazma. Artık bana mektup gönderirsen hepsini yırtıp atacağım!

Bu kadar sert sözler karşısında Hyo Min'in gözleri kocaman açıldı. O böyle mi yaşamak istemişti? Hyo Min'in de Hyo Yeong'a karşı içinde birikenler dilinin ucuna geldi. Karşısında olsaydı gün boyu konuşabilirdi. Fakir bir ailede, "Yalnızca ders çalış," diyerek harçlık veren babasını gördükçe eve destek olma konusunda üzerinde baskı hissetmişti. Lise mezunu annenin eğitilmiş kızıyla övünmesi hayatının neşesiydi. Mahallede kimi görse yakında kızının profesör olacağını anlatan annesini gördükçe Hyo Min, annesinin bu dileğini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinden emin olamıyordu.

Bu isteğin yüke dönüştüğünü Hyo Min de ancak şimdi fark etmişti. Dibi gördükten sonra. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp kaçarken derin bir utanç duyduktan sonra.

"Okuma!" Hyo Min, farkında olmadan kızaran gözlerini parmaklarıyla silerken yokuşun sonundan gür bir ses geldi. Kıyafetinin koluna burnunu silen Hyo Min hafifçe doğrularak aşağı baktı. "Okuma diyorum!"

Sıcacık nefesinden dumanlar çıkan Hyo Yeong koşa koşa geliyordu. Dizlerini havaya kaldırıp telaşla koşmasıyla Hyo Min'in gözlerindeki yaşları dindi.

"Woo Hyo Yeong?"

Iahh! Tıpkı vahşi bir hayvan gibi sesler çıkararak koşan Hyo Yeong, Hyo Min'in elindeki mektubu kaptı. "Sen oku diye yazmadım!"

Soluk soluğa, mektubu buruşturur gibi katlayıp montunun cebine tıktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, sanki hamamdan yeni çıkmış gibiydi.

"Kendin göndermişsin ya. Kurs merkezinin adresini bile yazmışsın."

“Sarhoşken öylesine sana sinirimden birkaç satır karaladım! Hiç de göndermeyi düşünmemiştim!”

Hyo Yeong, montunun ceplerini sıkı sıkı kavradı ve dudaklarını ısırdı. Yüzünde, orta ikide yazdığı *fanfiction*ın yakalandığında takındığı ifadenin aynısı vardı. Haksızlığa uğramış, utanmış ama her şey çoktan olup bittiği için çaresiz bir yüz ifadesi... Hyo Min, o ân kardeşini sevimli buldu.

“Yine de benim o, ver şunu. Zarfın üstünde benim olduğu yazıyor.”

Hyo Min, “Ablama” yazan zarfı kaldırıp Hyo Yeong’un gözüne tuttu. Hyo Yeong, başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. Hyo Min’i gülme tutmak üzereydi. “İki tane mi ablan var? Çocuklaşma, çabuk ver şunu. Ben de sana utancımı bir kenara bırakıp onca mektup yazmadım mı!”

“Kim istedi? Kendi kendine duygusala bağlayıp sızlanıyorsun! Suçlu olmana rağmen!”

“Ne? Çabuk ver! Vermiyor musun?”

Sonunda Hyo Min, Hyo Yeong’un montunu kavradı. Şaşırtıp kalan Hyo Yeong, tespih böceği gibi ahşap platformun üzerine kıvrılıp kapandı. Hyo Min, Hyo Yeong’un böğrünü sıkıyormuşçasına tutarak cebini aradı. Hyo Yeong da ayaklarıyla ablasının bacaklarını itti ve var gücüyle direndi. Hyo Min, rastgele oraya buraya elini uzattı ve nihayetinde yerdeki battaniyenin ucuna basıp kayd. Birden sendeleyip sedire düşerken son anda Hyo Yeong’un montunun cebini yakaladı. *Caaart!* sesiyle birlikte mont yırtıldı ve ördek tüyleri havada uçuşt.

Hyo Yeong’un aklına her zaman kendini izlemekten alıkoyamadığı filmlerdeki yavaş çekim sahneleri geldi. *Forrest Gump*’ın başlangıcında tüylerin süzülmesi ya da *Big Fish*’te havada asılı kalan patlamış mısırlar gibi. Güzel şeyler, “şimdi” adı verilen za-

man dilimine yapışıp kalmıştı. Manzaraya bakınca gülmemek için kendini zor tuttu. Hapşırık gibi tutulamayan bir kahkaha patlayacak gibiydi. Beyaz ördek tüyleri usul usul yağan kar gibi ikisinin de saçlarına ve omuzlarına nazikçe kondu.

“Hey, Woo Hyo Min! Delirdin mi!”

“Aaah!”

Hyo Yeong'un çığlığı, yere düşen Hyo Min'in inlemesi, ahı gitmiş vahı kalmış montun deliğinden fırlayan ördek tüyleri... O ân, kışın ortasında denizden esen rüzgâr, bakkalın ara sokağından geçiverdi. Karahindiba tohumları gibi rüzgâra kapılan rüyeler, iki kız kardeşin on adım ötesindeki Yeong Kwang'ın ayaklarına kadar uçtu.

“Of, bunların hepsini nasıl temizleyeceğiz?” Ağzını henüz ilk defa açan Yeong Kwang, yüzünü ovuşturdu. Yerde uzanan Hyo Min, Yeong Kwang'a döndü. Bir elinde irice “lapa” yazan bir poşet, diğesinde eczane poşeti vardı.

“Bu da ne? Hyo Yeong'un sevgilisi misin? Hasta mısın?”

“Sevgilisi de hasta da değilim. Hyo Yeong ‘Ablam hasta, lapa alalım,’ demişti.”

Ancak o zaman Hyo Yeong'un kurs merkezine gidip hasta olduğu haberini aldığını ve evine kadar geldiğini anladı. Stüdyo dairesine giderken bakkalın önündeki ahşap platforma oturmuş, onun asla göstermek istemeyeceği mektubu okurken yakalanmış olmalıydı.

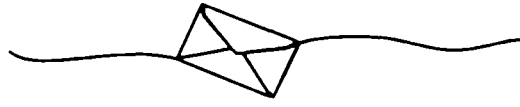
“Neyse ki pek önemli bir şeyiniz yok sanırım. Ama madem aldık, yiyin.”

Yeong Kwang, Hyo Min'e lapa poşetini uzattı. İki eliyle tuttuğu plastik kap hâlâ sıcacıktı. Hyo Min, o ân Sokcho'nun denizden esen soğuk rüzgârını hissetti ve aptal ablasının hasta olduğu haberini alır almaz lapa alıp gelen Hyo Yeong'un sami-

miyetinin farkına vardı. Ardından çaresizce gözyaşları akıverdi. “Hayır, yani neden, birden gelip, ih, hıh...”

“Ne? Niye ağlıyorsun! Woo Hyo Min, cidden insanı yerin dibine sokuyor...”

Hyo Yeong da hıçkırmaya başlayınca bakkalın sahibi nine, cam kapıdan çıkıp usulca başını uzattı. Yeong Kwang, ahşap platformun etrafındaki tüyleri avuçlarıyla süpürürken utanarak selam verdi. “Nine, özür dileriz. Hepsini toplayıp gideceğiz!”

Yarım saat sonra üçü, Sokcho'nun geniş deniz manzarasına karşı uzayıp giden balıkçı restoranları sokağında yürüyordu. Hyo Yeong, ablasının iyi olduğunu gördüğü için artık Seul'e döneceğini söylese de Hyo Min onu bırakmadı. Sevgilisi dahi olmayan birine iki saatten fazla araba kullandığı için ne olursa olsun bir yemek ısmarlamalıydı.

Güneş batıyordu. Yumuşacık, pamuk gibi bulutlar, gün batımında süzülen ışıkla şeftali, açık gri ve pembe tonlarına bürünüp küme küme renk değiştiriyordu. Hyo Yeong, Geulwoll'deyken de gökyüzünün bu hâline çokça şahit olmuştu. Bulutları parmaklarıyla gıdıklar gibi kaşırsa sanki iz bırakacakmış gibi gökyüzünü böylesine yakınında hissettiği günler aklına geldi. Hyo Yeong, farkında olmadan önden yürüyen Hyo Min'i izledi. Ablasının siyah uzun mont giydiğini ilk kez görüyordu. Şapkasını kafasına çekmiş, arkadan görüntüsünü şaşırtıcı şekilde sevimli bulmuştu.

Üçü, dalga seslerinin yankılandığı midyecide karşılıklı oturdular.

Büyük boy midye ızgara, orta boy istiridye, beş tane karides kızartması... Hyo Yeong ve Hyo Min *soju*, araba kullanacak olan Yeong Kwang ise gazoz sipariş etti.

“Çok fazla. Üç kişiyiz.”

“Sen istiridye seversin ya. Fazlaysa kalır. Kalanları paket yaparım,” dedi Hyo Min, siparişi iptal etmeye niyeti yokmuş gibi Hyo Yeong’un lafına karşılık verdi.

Bağıra çağıra kavgaya ettikten sonra şimdi midyecilerdi. Yeong Kwang, ikisinin arasındaki ilişkinin sevgililikten pek farkı olmadığını düşündü.

“Hyo Yeong mu hoşlanıyor yoksa Yeong Kwang, Hyo Yeong’dan mı hoşlanıyor?”

“Ne?”

“Yoksa ikisi de mi?”

Yeong Kwang, kocaman açılan gözleriyle Hyo Min ve Hyo Yeong’a sırasıyla baktı. Hyo Yeong, *Cevap bile verme*, der gibi suratını ekşitti.

“Bunun için mi tuttun beni? Sessizce yiyip gideceğim.”

“Tamam, sormuyorum.”

Ters ters konuşsalar da kadeh tokuşturdular. Yeong Kwang, bu tuhaf manzaraya bir an önce alışması gerektiği fikrindeydi.

“O herifi yakaladın mı? Şu dolandırıcıyı.”

“Geçen ay haber geldi. Önce elindeki parayı gönderecekmiş.”

“Ne kadar?”

“On milyon won.”

Hyo Yeong, derin bir iç çekti. İkisi yine susarak kadehlerini kafalarına dikti. Oldukça hızlı gidiyorlardı.

“Kimi kandırıyor, ha? Zar zor bu kadarını mı verecekmiş?”

“Karısı da az değil. Beni metres olmakla suçlayıp dava açacakmış. O zaman yaklaşık yirmi milyon wonu benim ödemem gerekebilirmiş.”

“Gerçekten metres miydin peki?”

“Ne müinasebet! Tamamen dolandırıldım. Aşkta bile.”

“Of.”

Üzüntü ve öfkesini bastırırken dişlerinin arasından bir ses geldi. Hyo Min'in boş bardağına *soju* doldurdu. Ablası gerçekten metres olmadığı için rahatlamıştı ancak o dolandırıcı herifin ablasının kalbini bile çalıp dalavere çevirmiş olması gerçeği onu fena hâlde sinirlenmişti.

“Haklısın. Kibar kibar masada oturup ders çalıştım, dünyada olup bitenlerden haberim dahi yoktu. Biraz olsun beni anlıyor zannetmiştim. Bu yüzden hiç şüphe duymadım. Aptal gibi.”

Hyo Yeong, şeffaf eldivenle tarak midyesini açıp ablasının ağzına attı.

“Mezeyle iç.”

“Annemin ameliyat olduğu gün gerçekten ziyaret etmek istemiştım, ama ben, sahiden... Kapıya kadar gelmişim...” Sonunda Hyo Min ağzı midye dolu hâlde hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu kez abla olan Hyo Yeong'muş gibi Hyo Min'in elini nazıkçe okşayıp onu sakinleştirdi.

“Eve dön. Burada bir başına sürünme.”

Eve dönme vaktinin geldiğini ablasının da ne kadar söylemek istediğini biliyor muydu ki? Hyo Yeong, düğüm düğüm boğazına dizilen duygularını gizlemek için bir bardak daha *soju* içti. Karşılarında oturan Yeong Kwang, *Artık bırakın içmeyi!* dercesine *soju* şişesini kendi önüne doğru çekti. Izgaranın önünde durduğundan mıydı, sinirinden miydi, yoksa içkiden dolayı mıydı... Yüzleri kıpkırmızıydı ve Yeong Kwang'a sitemle dik dik bakıyorlardı. Yeong Kwang, boyun eğmeyecekmiş gibi, “Buraya kadar geldik, içmeyi bırakıp denizi seyretseniz olmaz mı?” dedi.

Sokağı takip eden lambalar sahil boyunca birer birer yanarken kumsalda yürüdüler. Gün batımı sona ermişti. Lacivert de-

niz, simsiyah mürekkep gibi koyuydu. Sahildeki dükkânların ışıkları sayesinde gözlerinin önündekileri seçebiliyorlardı. Yan yana yürüyen kardeşlerin üç adım gerisinde yürüyen Yeong Kwang, sırtlarına dalgın dalgın bakarken telefonunun not uygulamasını açtı.

Dalgaların geri çekilip gelirken çıkardığı hışır hışır ses, Hyo Yeong'u hemen kendine getirmişti. Sakin, hiçbir şey olmayacakmış gibi huzurlu Yeonhee Mahallesi'nden Sokcho'ya çılgınca koşturması, bir daha aklına geldi. Ne çok yol kat etmişti... Mektubu bulmak için. Hayır, ablasını bulmak için.

“Özür dilerim. İyi bir abla olmamam yüzünden içinde ukde kalan her şey için.”

“Bilmiyorum. Mektubumda yazdığım her şeyi unuttum. Asıl ben özür dilerim, seni en zor zamanında itip kaktım. O gün hastanede söylediklerimden dolayı pişmanım.”

Hyo Min, sessizce Hyo Yeong'un elini tuttu. İkisinin de elleri rüzgârda tüm sıcaklığını kaybedip buz gibi olmuştu ama el ele yürüdükçe sımsıcak hissediyorlardı.

“Şimdi mutlu musun? Mektup dükkânındaki işin iyi mi?”

“Evet, iyi. Mektuplar da, Geulwoll de.”

Hyo Yeong, Seon Ho'nun önerilerinden bahsetti. Geulwoll'ün ikinci şubesinde tam zamanlı çalışırken mesai sonrası senaryo yazmayı planlıyordu. Hyo Min, Hyo Yeong'u ciddiyetle dinleyip başını salladı. Ardından “Söz konusu sensen bunu kolayca başarabilirsin,” diyerek destekledi ancak yönetmenliği bırakma kararına üzülmüştü. Sonra, sessizce rüzgârda yürürken Hyo Min, “Lise ikide benden borç alıp video kamera aldığını hatırlıyor musun?” diye lafa girdi.

“Hatırlamaz mıyım, saçma sapan videolarımın hepsini onunla çekmiştim.”

“Tiyatro sınıfından arkadaşlarını çağırıp çektiklerin de vardı. Mahalledeki parkta, çocuğun tekinin içine ruh giriyordu falan.”

“Çok saçma, değil mi? Hikâyesi de *bushinsaba** oynarken ölen bir şarkıcının ruhunun ele geçirilmesiydi.”

Hyo Min, hatırlamış gibi burnunu çekerek güldü. Durmaksızın esen rüzgâr, kulaklarını feci şekilde acıtıyor olsa bile kendini gülmekten alamadı.

“Bitiş jeneriğinde adın geçiyordu. Yegâne filmimin yatırımcısı Woo Hyo Min.”

“Evet. O biraz... Duygulandırmıştı.”

Hyo Min ve Hyo Yeong durdular ve denize doğru döndüler. Gece vakti, uzakta beyaz bir fener ve koyu yeşil ışıklarıyla parlayan denizi seyrettiler. Beyaz köpükler, beyaz kumların üzerinde hızla yükseliyor ardından geri çekiliyordu. İnsanın içini açacak cinsten şen dalga sesleri duyuluyordu. Deniz suyu sanki bir diğer suyu kucaklarcasına bir araya geliyor, âdeta yaralı bir kalp başka bir kalbi sarıyordu. Hyo Min, Hyo Yeong’un elini sıkıca tutup ilerledi.

“Yeter. Hadi artık sıcak bir yere gidelim.”

İki kız kardeş, beyaz kumlara bata çıka kumsaldan geçti. Uyumlu adımlarla çıkan iki çift ayak izi kışı geride bırakıyordu.

* Kore’de oynanan ruh çağırma oyunu. -çn.

Son Söz:
Her Zaman
Duygularımızı
Paylaşmak İçin
Çabaladık

1

Geulwoll Çalışma Günlüğü

- Tarih: 7 Şubat, hafta içi
- Hava: Açık ama çok soğuk
- Çalışan: Seo Yeon Woo
- Ziyaretçi Sayısı: 82
- Kartla Satış: 970.000 Won
- Nakit Satış: 31.800 Won
- Toplam Satış: 1.001.800 Won
- Online mağazamız: 18 sipariş
- Gelen Ürünler:
 - 30 adet Otto jel kalem
 - 15 adet kırlangıç kitap ayracı

Notlar: Seongsu şubesi açılışının üçüncü günü. Yan dükkânda bir *pop-up* mağaza açıldı. Sanırım bu yüzden epey ziyaretçi geldi. Bir tasarımcının seramik objeleri satılıyor galiba ama korktuğumuz gibi gürültülü olmayınca biz de kapımızı açık tutmaya karar verdik. Sabah papyonlu Min Jae abi uğradı. Hâlâ kim olduğumu bilmiyor ama. ^)

1 Ocak tarihli Kyeonghyang gazetesini Hyo Yeong abla gelirse ona vermemi söyledi. Açtım bir baktım ki bu yılki ilkbahar Edebiyat Yarışması'nda roman dalında ödül kazanmış. Bu vakte kadar arkadaşlarıyla içip kutlamaktan Geulwoll'e uğrayacak vakti olmamış. Artık kâğıt gazete bulmak zor, yedi market gezmiş. Sonunda hayalini gerçekleştirdi. Gerçekten havalı bir abil

Hyo Yeong, Seongsu şubesine gelir gelmez Yeon Woo'nun dün bıraktığı çalışma günlüğünü okudu. Sonra tezgâhın üzerine bırakılan Kyeonghyang gazetesini açıp Min Jae'nin röportajını ve öyküsünün yer aldığı sayfayı buldu. Öykünün adı "*Sis Denizi Üzerindeki Gezgin*"di. Hayatından bıkan bir beyaz yakalının tesadüfen salonda asılı duran bir tablonun içine girip fantastik bir macera yaşayıp geri döndüğü bir hikâyeydi. Roman, gerçek dünyaya dönen ana karakterin içindeki boşluk hissini barındırıyordu ama yine de kısa süreliğine bile olsa hayallerle buluşmuş olmanın hissettirdikleri ana karakterde bir teselli gibi kalmıştı.

Yazarın kim olduğunu bildiklerinden miydi ki Hyo Yeong, Min Jae ile romandaki ana karakterin benzediğini düşündü. Kısa süreliğe dışarı çıkıp gelen Yeon Woo, Hyo Yeong'un gazeteyi okuduğunu görünce lafa girdi. Yazar, röportajında Min Jae'nin hemen işi bırakmayı düşünmese de ilk kitabını yayımlamayı hedeflediğini ve yazmaya devam edeceğini yazmıştı.

"İmrendim... Abinin yazar olmasına."

"Daha gençsin, neyine bu kadar imreniyorsun?"

Henüz yirmisine yeni basmış Yeon Woo'nun sözüne Hyo Yeong gülüp geçti. Yüzlerce kez başarısız olup nihayet yolunu bulan Seon Ho da vardı oysa.

“Ben aslında çabuk sıkılıyorum. İlkokulda yüzücü olacağım diye kampa gittim, ortaokulda dağ bisikletçisi olacağım diye ülkeyi baştan sona gezdim, lisede ressam olacağım diye sınavlara hazırlandım...”

“Yeon Woo, hayatın cidden ne kadar eğlenceliymiş!”

Hyo Yeong, samimiyetle Yeon Woo'ya imrendiğini söyledi. Henüz gençti, sıkılmakta ne vardı ki? Küçüklüğünden beri sadece film yönetmenliği hayali kuran kendisinden bambaşka bir hayat.

“İstediğin her şeyi yap. Böylece bu dünyadaki herkes sana engel olmaya çalışsa bile illa ki tutkuyla yapacağın bir şey çıkar karşına.”

“Cidden mi?”

“Cidden.”

Yeon Woo, usulca telefonunu çıkarıp bir şeyler açtı ve telefonu Hyo Yeong'a uzattı. Spor ayakkabı, şapka, mont gibi moda ürünlerini tanıttığı kişisel YouTube kanalıydı.

“Bu aralar video düzenleme öğreniyorum, paylaşımlar yapıyorum. Şimdilik kısa videolar çekiyorum ama yine de keyifli.”

“Vay, hemen abone oluyorum!”

Hyo Yeong, Yeon Woo'nun kanalında dolaşıyordu ki çok geçmeden açılış vakti geldi. Yeon Woo tezgâhta durup müşterileri karşılarken Hyo Yeong arka tarafta mektup kâğıtlarını paketledi. Seongsu şubesinin Yeonhee Mahallesi'ne göre daha modern ve sofistike bir havası vardı. Üç katlı, modern tasarımlı gri bir binaydı; birinci katı kafe, ikinci katı butik bir moda dükkânı, üçüncü katı aksesuar dükkânıydı. Geulwoll, üçüncü katta yer alıyordu. Mektup dükkânına giden koridordan geçerken mum, yağ ve sabun kokuları usulca etrafa yayılıyordu. Aksesuar dükkânlarının hepsi kapılarını açık bırakmıştı.

Yeonhee Mahallesi ahşap mobilyalar, keten kumaşlar ve mevsime göre değişen çiçeklerin güneş ışığını sıcacık kucakladığı bir yerdi. Seongsu şubesi ise gri renkte, çelik dikdörtgen raflarla döşenmişti. Kendiliğinden oluşmuş paslar ve korozyon olduğu gibi sergilenerken zamanın akışını yansıtıyordu. Çelik, soğuk, metalik raflara isimsiz mektuplar dizilince sanki başkalarının duygularını buzdolabına koyarak saklanıyormuş gibi bir his uyandırıyordu.

“Burada ne yapılıyor?”

“Mektup arkadaşlığı nasıl oluyor?”

“Bu şekilde yazsam cevap gelir mi?”

Geulwoll’ü tanımayan, sadece merak edip gelen müşterileri görmek Hyo Yeong’da hem memnuniyet hem minnet hissi yaratmış ve Seongsu’da gerçekten bir başlangıç yaptıklarını idrak etmişti. Yeon Woo, alçak ve sakin ses tonuyla mektup arkadaşlığı hizmetini anlatıyordu. Hyo Yeong da müşterilere uygun mektup kâğıtlarını öneriyor, her zamanki gibi mektup arkadaşına mektup yazmaya gelenler için dükkândaki müziğin sesini kısıyordu. Yeni bir mekânda da mektuplara tanınan öncelik değişmemişti.

Öğle vaktinin ardından Seongsu şubesine gelen Seon Ho, “Moon Yeong Eun’ın yeni şarkısını dinledin mi? Ölen kedisi içinmiş,” dedi. Yakın zamanda Yeong Eun’a özelden mesaj atıp takip ettiğini inceden inceye kıvanç duyarak anlattı. Hyo Yeong, ocak ayının ilk zamanlarında uğrayan Yeong Eun’ı hatırladı. O gün, parlak, capcanlı bakışlarıyla yeni albüm hazırlıklarından bahsedip mektup yazmıştı. Hyo Yeong ondan güzel bir şarkı beklediğini dile getirince Yeong Eun, yumuşacık sesiyle yeni şarkının kesinlikle öyle olacağını söylemişti. İnsanın sesinde samimiyeti barındırdığı söylenirdi ve kesinlikle Yeong Eun’ın sesi de her daim dürüst ve samimi geliyordu. Hyo Yeong, sesinde

samimiyetin hissedilebiliyor olmasının bir şarkıcı için inanılmaz iyi bir özellik olduğunu düşündü.

“Hüznü hüznle bırakmayıp bir şey yaratmak çok havalı, değil mi?” Seon Ho, kendi ettiği sözlerle kendinden geçmiş gibi Geulwoll'deki müziğin ritmine uyarak hafifçe kollarını salladı.

Hyo Yeong, her an müşteri gelebilir diye Seon Ho'nun kolunu tutup indirdi. “İşlerin iyi gittiğinden emin olduysan hadi artık Yeonhee Mahallesi'ne geri dön. Yeni çalışan yalnız başına zorlanmasın.”

“Neden böyle diyorsun? Tek başına da gayet iyi. Ayrıca deneyimli sayılır.”

Yeonhee Mahallesi'ndeki ana şubeye yeni biri gelmişti. Eski postane çalışanı Jeong Joo Hye. Barista sevgilisinin peşinden kendisi de kahve yapmayı öğrenmeye başlamış, kahveye ve sevgilisine âşık olmuştu. Hemen postanede çalışmayı bırakmış, Geulwoll'de haftada üç gün çalışarak barista sertifikası almaya hazırlanıyordu. Bir yıl kadar Geulwoll'de çalışıp Yeonhee Mahallesi yakınlarında bir kafe açmayı planlıyordu.

“Deneyimli... Mi? Gerçi Joo Hye'nin karakterine sahip birini herkes sever.” Hyo Yeong, kendi kendine konuşuyormuş gibi güldü.

“Hayat sıkıcı diye sızlanıyordu, şimdi ise en keyifli şekilde yaşayan o.”

“Ne yapmak istediğimi aklımdan çıkarmayayım yeter. Zaman biraz yavaşlasa da aksasa da her şey bir şekilde yoluna giriyor.”

Seon Ho oldukça olgunlaşmıştı. Zaten bir yetişkindi fakat dünyayı biraz daha çözmüş gibiydi. Son zamanlarda karısı So Hee'nin müdür yardımcılığına terfi etmesi, Seon Ho'ya hayatında bir görevi tamamlamış hissi vermişti. Evlenip çocukları olunca So Hee'nin dilediği hayattan uzaklaşmasından endişe

duymuştu. Bu yüzden çocuklara daha çok üzerine düşerek So Hee'nin içi rahat hâlde iş hayatında yeteneklerini sergilemesine destek olmuştu. Sonuca gelince Seon Ho, son zamanlarda minnettar bir yaşam sürüyordu.

“Her neyse, teşekkürler Hyo Yeong. Sen olmasaydın tek başıma bu kadarını başaramazdım.”

Hyo Yeong, Seon Ho'ya bakıp kocaman gülümsedi. Asıl kendisinin Seon Ho sayesinde buralara kadar geldiğini söylemek istedi. Geulwoll'e geldikten sonra güneş ışığını içine çeken mek-rup kâğıtlarının hoşuna gittiğini fark etmişti.

Ayrıca dolma kalemin kâğıdın üzerinde kayarken yarattığı hissi, kuruyan mürekkep kokusunu, kurşun kalem kokusunu sevdiğini. Sadece bu kadar mı? Herkesin zarf açma şeklinin farklı olduğunu, bazılarının dudaklarını kıpırdatarak, bazılarının ise her kelimedede göz kapaklarını kırpıp cümlelerin tadını çıkararak okuduğunu öğrenmişti. İlk bakışta durağan gibi görünen Geulwoll'e daha detaylı bakılınca içinde gizlediği çeşitlilik doyasıya hissediliyordu. Sevmek, dikkatle bakmaktır. Cömertçe bakışlarını yöneltmekti. Hyo Yeong da Geulwoll'de daha iyi biri olmasının gururunu yaşıyordu.

Seon Ho gittikten sonra birinci kattaki kafeye Eun Chae uğradı. Yeon Woo'dan izin alıp heyecanla merdivenlerden inen Hyo Yeong, kafenin kapısını açtı.

“Senin bana böyle upuzun bir mektup yazacağını hiç tahmin etmezdim. Şaşırttın.”

Hyo Yeong, Sokcho seyahatinden dönmüş, Eun Chae'ye uzun bir mektup yazmıştı. Ablasıyla arasında geçenleri detaylıca yazarken mektup kâğıtları yetmemişti. Eve dönerken Yeong Kwang'ın arabasında nihayet Eun Chae'yi düşünmüştü. Kendi işleriyle meşgulken arkadaşının üzüntüsünü fark edemediği için üzgündü.

“Senin kadar uzun bir cevap yazamam. O yüzden kahve ısmarlayayım dedim. Son zamanlarda bir dondurmacıda yarı zamanlı çalışıyorum, sağ bileğim sızlıyor.”

“Peki. Mektuptan ziyade bir özür yazısı olarak okursan sevinirim.”

Hyo Yeong'un sözüne karşılık Eun Chae tebessüm etti. Alçak masanın iki tarafına cam bardakta iki buzlu *americano* kondurdu. Bardakları ellerine aldıklarında buzlar şingırdadı.

“Madem böyle şeyler yaşadın, neden bir kez olsun bahsetmedin? İçten içe ne kadar kırılmışsındır.”

“Ağzını kapayıp yaşamak aile geleneği. Ablamla hiç benzermediğimi sanıyordum ama bu olayla birlikte anladım. Bir şey olunca önce susuyoruz, ikimiz de.”

“Aileler böyledir işte.” Eun Chae *americanosundan* bir yudum alıp güldü. Eun Chae de yakın zamanda girdiği seçmelerin iptal olmasıyla bir dönem depresyona girdiğinden söz etti. Geçinmek için cebindeki paranın yetersiz olmasıyla, gittiği oyunculuk kursunu bıraktığını ve hayallerinden yüz adım daha geriye düştüğünü hissederek hüznülenmişti. Yakında otuzuna basacak olmasına rağmen oyunculuk dışında ne yapmak istediğini de başka bir yeteneği olup olmadığını da bilmeyen Eun Chae, hayatını nasıl sürdüreceği konusunda çaresizdi. “İlginçtir ki tüm bunları mektup arkadaşşıma yazdım. Anneme oyunculukla başarılı olacağımı söyleyip büyük konuştuktan sonra zorlandığımı anlatamadım.”

Yine de her zaman onu destekleyen bir mektup arkadaşı olduğu için şanslıydı. Sık sık olmasa da ayda bir mektuplaşmaya devam ediyorlardı ve bu, ona hâlâ güç veriyordu.

“Kâğıtlarla haşır neşir olduğu bir iş yaptığını söyleyince merak etmiştim. Meğer bir üniversitenin önündeki fotokopi

dükkânını işleten biriymiş. Otuzlarının ortasında mıydı ne? Bir de çocuğu varmış.”

Hyo Yeong, şaşırdı. Bildiği kadarıyla Eun Chae'nin mektup arkadaşı sadece Joo Hye'ydi.

“Son zamanlarda biraz yakınlaştığımız için her mektup yazışmada ona abla diyorum. Gerçekten de hayatımdaki bir *seonbae* olduğundan verdiği tavsiyeler başka oluyor.”

“Karşı taraf senin yaşını biliyor mu? Ona abla diyorsun ama bir şey demiyor mu?”

“Evet. Niye ki?”

Hyo Yeong'u tuhaf bir gülme aldı ve başını iki yana salladı. Joo Hye, yalancı! Hayatın sıkıcı dönemini atlatmak için yalan söyleyerek mi eğleniyordu? Her neyse, Joo Hye *ablanın* tavsiyeleri Eun Chae'ye biraz olsun teselli vermiş diye Hyo Yeong susmaya karar verdi.

“Peki. Sen kiminle yazıştığını biliyor musun?”

“Hımm.”

“Kim? Aslında abla değil de abi mi? Yakışıklı bir abi mi?”

“Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Eun Chae, *Tüh!* der gibi dudaklarını büzdü. *Americanosu* yarıya indiğinde Hyo Min'in nasıl olduğunu üstü kapalı sordu.

“Ablam o herifi dolandırıcılıktan dava etti. Adamın karısı da ablamı metreslikten dava ediyor.”

“Ne? Cidden gayrimeşru ilişki davası mı açtılar?”

“Evet. Ablam haricinde o herifi dava eden bir sürü kişi varmış. Belki de bu sebeple karısı ablamdan bir kuruş daha koparmak için gözünü karartmıştır.”

“Öyle iş mi olur? Ama adamla karısı hâlâ boşanmadan hayatlarına devam mı ediyorlar?”

Hyo Yeong omuz silkti. “O da onların kendi meselesi. Bizi ilgilendirmez.”

Eun Chae, öfkeden delirmiş gibi ağzına buz atıp hırsla çiğnedi ama Hyo Yeong sakince “Bence iyi oldu,” dedi.

“Nedir iyi olan?”

“Ablam bu sefer mutlaka davayı kazanıp bu haksızlığı açığa çıkarmak için bileniyor. Bu aralar Woo Hyo Min hukuk çalışmaya başladı. O bir şeyi öğrenmeye başladı mı sonuna kadar gider. Biliyor muydun?”

“Ne, cidden mi?”

“Avukat masraflarını karşılamak için Seul’e dönüp yeniden en iyi öğretmen olmanın peşinde. Bir süredir son günlerdeki gibi böyle capcanlı hissettiği bir an bile yokmuş.”

“Puhaha! Pardon. Gülmemem lazım ama.”

Kafenin ön yüzündeki pencereden şubat güneşi süzüldü. Yılbaşı geçmiş, yeni yıl gelmiş, şubat kapıya dayanmıştı. Artık gerçekten bir yılın başlangıcıydı sanki. Hyo Yeong, Eun Chae’nin elinin üstüne avucunu koydu. “Senin şu huyuna hep imrendim. Üzülünce ağlarsın, sinirlenince bağırırsın.”

“Bir zamanlar, ‘Abartıyorsun,’ demiştin.”

“Tabii ki içince fazla yüksek oluyorsun, haha. Yine de içinden gelen duyguları görmezden gelmiyorsun. Asıl güçlü olan bu.”

“Hayır, hiç de bile.” Eun Chae, sessizce pipetiyle kahvesini karıştırdı. Kare buzlar çınlıyor ve dönüyordu. “Her gün korkuyorum. Hiçbir şey olamadan yeni yılın gelmiş olmasından bıktım. Oyunculuk yeteneği konusunda benimle hemen hemen aynı seviyede olup da parlayan yaşıtılarımı görünce kıskanıyorum. O galada yönetmene bir kez daha gözükseydim ve aynı okuldan mezun olduğumu söyleyip seçmelerin olup olmadığını sorsaydım keşke. Tereddüt ederken tüm fırsatları

kaçırdım. Eve gelince kendimi öyle işe yaramaz hissediyorum ki Hyo Yeong.”

Eun Chae, peçeteyle burnunun ucunu sildi. Hıçkırık sesiyle beraber Hyo Yeong’un da burnu sızladı sanki. Bir sürü hayaller kurduğu dönemde Eun Chae ile tanışmıştı ve şimdi yirmi dokuz yaşına gelmişlerdi. Sadece film için koşturduğu zamanlar geçmiş, Geulwoll’de, “zaman kavramını” yeniden keşfetmişti. Bir yıl; Geulwoll’ün vazosunda otuz çeşit çiçeğin gelip geçtiği, on üç bin kişinin ziyaret ettiği, bunlardan iki bininin mektup arkadaşlığı için yazdığı bir vakitti. Her bir günün ayrı kıymeti vardı.

“İkinci sınıftayken ders bittikten sonra stüdyo dairende *Matthias ve Maxime*’i izlediğimizi hatırlıyor musun? O zaman Xavier Dolan’a bayılmıştın.”

Hyo Yeong’un bu sözlerine Eun Chae usulca başını salladı.

“Yönetmen dememiş miydi? Birbirimizin hayatına dokunmak için çabaladık, diye.”

“Doğru. En sevdiğim söz.”

Eun Chae gülümsedi. Yönetmenin bu sözünün, Eun Chae’nin gerçeklikle başa çıkarak oyunculuk yapma gücünü kendinde bulmasını sağladığını Hyo Yeong da biliyordu. Hemen bir yardımı dokunmasa bile karanlıkta bir an bile olsa tutunabileceği bir arkadaşının olmasını diliyordu. Hyo Yeong, Eun Chae’nin gözlerine baktı ve sunduğu garip teselli ve dokunuşun Eun Chae’ye gerçekten ulaşmasını umarak kısa bir an bile olsa hayatına dokunabilmeyi diledi.

Hyo Yeong, kafenin ön bahçesinde duran Eun Chae’yi uğurlarken Eun Chae bir Hyo Yeong’a bir Seongsu şubesinin binasına bakarak, “Başta mektup dükkânına gelmen sadece Seon Ho abi için iyi oldu sanmıştım,” dedi. Hyo Yeong devam etesini

beklerken Eun Chae onu sımsıkı kucakladı. “Şimdi bakınca sadece öyle olmadığını görüyorum.”

Hyo Yeong, elini kaldırıp Eun Chae’nin sırtını okşadı. Hem Eun Chae’ye hem kendine *Çok zahmet çektin*, demek istediği zaman sessizce geride kalıyordu.

“Abi, sabah oldu.”

Yeong Kwang gözlerini araladığında küçük kardeşi Sang Hyeon’u gördü. Sang Hyeon, yatak odasının kalın perdelerini hemen ardına kadar açtı.

“Ay, gözlerim kamaştı. Neden bu kadar acımasısın?”

“Kahvaltı yap. Evde olsan annem sırtına bir tane patlatırdı.”

“İşte sırtıma patlatmasınlar diye evden ayrıldım, niye bu kadar zalimsin?” Yeong Kwang, yorgani fırlatır gibi açıp kalktı. Yatak odasının kapısını açar açmaz burnuna *miso* çorbası kokusu geldi. Yeonhwa Apartmanı’na taşındığından beri evi ilk kez *cheonggukjang** kokusu sarmıştı. Hâlâ uyku sersemliği üzerindeydi ama ağzının sulanması kahvaltıya hazır olduğu anlamına geliyordu.

Yeong Kwang, kaşığıyla çorbadan alıp pirinç kâsesinde karıştırırken, “Sen yemiyor musun?” diye sordu.

Sang Hyeon, acır gözlerle darmadağın salona baktı. “Ben yedim bile. Bir saat önce.”

Sang Hyeon, çoktan saatin on biri geçtiğini söyledi. Yeong Kwang uyanacak gibi görünmeyince kahvaltısını erkenden yapmıştı.

* Fermente soya fasulyesi ile hazırlanan bir yemek. -çn.

“Kan bağıımız bile olmamasına rağmen niye gün geçtikçe an-neme benziyorsun?”

“Yeniden evlenilerek kurulmuş bir aile için böyle konuşmak biraz ayıp değil mi?”

“Ne var ki, aile işte.”

“Doğru.”

Sang Hyeon, yemek masasından kalkıp salona geçti. Koltuğa atılmış kıyafetleri topladı, masanın üstündeki cips poşetleriyle içecek şişelerini çöp torbasına koydu.

“Bırak. Yemekten sonra ben toplarım.”

“Böyle olduğu için annemin gelmesine engel oluyorsun demek. Çizgi roman çizeyim derken fazla dağınık yaşamıyor musun?”

“Çizgi roman değil, *webtoon*.”

Sang Hyeon da dâhil olmak üzere Yeong Kwang’ın ailesi *webtoon*lara pek ilgi duymuyordu. En fazla annesi, üstünkörü bir şekilde Yeong Kwang’ın ilk eserinin on bölümünü okumuştı. Yine de Yeong Kwang buna alınmıyordu. Ailecek biraz soğuk ol-salar bile birbirlerine karşı esnek bir güven anlayışları mevcuttu.

“Babam haftaya işe dönüyor. Artık para göndermesin dedi.”

“Şükür. İyileşmiş.”

“Bunu doğrudan kendin söylesen olmaz mı?”

Annesinin yeniden evlenmesinin üzerinden sekiz yıl geçmiş-ti. Annesinin yeni eşine “baba” demişti demesine ama bunu ger-çekten kaç kez söylediği iki elin parmağını geçmezdi. Annesi ya da Sang Hyeon aracılığıyla birbirlerinin haberini almak ikisinin de yapabildiklerinin zirvesiydi.

Yeong Kwang geç kahvaltısını yaparken Sang Hyeon koltuk-ta oturup Yeong Kwang’ın yeni *webtoon* taslağını okuyordu. Ay-lardır elinde tuttuğu *webtoon*u bir kez daha rafa kaldırıp son kez

bir taslak yazmıştı. Yayın yönetmenine üç sayfalık bir taslak göndermişti ve ilk kez olumlu bir tepki almıştı. Böyle devam ederse yazarın kişiliğini yeterince yansıtabildiği ticari bir eser çıkabileceğini söylemişti. Her şey Hyo Yeong sayesindeydi. O gün, kışın ortasında Hyo Yeong, denizin kıyısında ablasıyla dertleşmekle meşgulken hiçbir şeyin farkında değildi.

“Eğlenceliymiş. Demek böyle şeyler çiziyorsun.”

“Bekle de gör. Bu sefer abin şeytanın bacağını kıracak, seni eğitim için yurt dışına göndereceğim.”

Yeong Kwang, kâsenin dibini görürken memnun bir gülümsemeyle Sang Hyeon’a baktı. Sang Hyeon, ilgilenmiyormuş gibi pet şişelerle dolu çöp torbasının ağzını bağladı.

“Yeter. Bari yeni eserin yayımlandıktan sonra evlen. Annemle babam evine gidince bu sözleri iletmemi istedi.”

Yeong Kwang, başını iki yana sallayıp kâseyi lavaboya götürdü. Kâseye su doldururken Sang Hyeon’un söylediklerini dinliyordu. “Ben anneme karşı iyi davranırım, sen de babana karşı biraz iyi davran. O da ilk kez yetişkin bir oğlan çocuğu ile uğraşiyor.”

“Tamam. Bu *Seollal**’de* mutlaka eve uğrayacağım.”

Sang Hyeon’u kapıda uğurlarken Sang Hyeon kürklü şapkasını taktı.

“Bu arada, cidden görüştüğün kimse yok mu?”

Yeonhee Mahallesi’ndeki Geulwoll’de, kaldırılan yılbaşı ağacının yeri Yeong Kwang’ın içinde boşluk hissi yaratmıştı. Yeong Kwang, ikinci kez karşılaştığı Joo Hye’yi gözleriyle selamladı ve

* Kore ay takviminin ilk günü olan Kore Yeni Yılı. -ed.n.

raflara yöneldi. Yeni yıl kartıyla kısa bir şeyler mi yazmalıydı yoksa ciddi moduyla uzun bir mektup mu? Hyo Yeong, aklına geldiğinde söylemek istedikleri çok muydu, hiç yok muydu yoksa sadece tek bir şey mi söylemek istiyordu, bilemiyordu.

Tayland seyahatinden dönen bir müdavimimiz kuru mango getirdi, tonlal Sonra uğrayınca biraz ister misin?

Son zamanlarda hiç görünmüyorsun? İşler yoğun mu?

Bugün Yeonhee Mahallesi'ndeki son mesaim. Şubat'ta Seongsu'ya geçiyorum.

Ablam saat 12'de mahkemeye giriyor. Bugün onunla öğlen yemeği yiyeceğim, kusura bakmal

Az önce Ha Joon ve So Hee abla geldi. Ha Joon aşk mektubu yazacağım diye üç tane kartpostal aldı ve hepsini farklı kız arkadaşlarına gönderiyormuş, kim bilebilirdi böyle olacağını!

Patron Seon Ho'nun evine misafirliğe geldim. Ha Yool bayağı büyümüş, değil mi?

Hyo Yeong'dan gelen mesajları tekrar okuyup uykuya daldığı geceler artmıştı. Son zamanlarda balina şeklindeki kâğıt ağırlığı olmadan da iyi uyuyor sayılırdı. Sokcho seyahatinde Hyo Yeong ve Hyo Min'in hikâyesine kenardan şahit olurken yeni bir fikir bulmuştu. Gönderilememiş mektupların uyuduğu dev bir postanede geçen bir hikâye fikri. Buradaki postacı, mektupları

teslim etmek yerine, hiçbir yere gitmemelerini sağlayan bir bekçi gibi çalışıyordu. Ama bir gün, postacının cebinden bir pul düşüyordu. Gece olunca kolları bacakları olan bir mektup, yerdeki pulu alıp kendine yapıştırıyordu. Ertesi sabah, hiçbir şeyden habersiz postacı, postaneyi açtığı anda pulu olan mektup, sihirli gücünü kullanıp gökyüzüne doğru havalanıp postaneden kaçıyor. Sorumluluk duygusu güçlü postacı, ortadan kaybolan mektubu yazanı bulmak için yola çıkıyordu. Gönderen, yirmili yaşlarda bir kadındı. Mektubun kaçtığını duyan kadın, dehşete kapılıp postacıya mektubu mutlaka geri getirmesi için bağırdı. Böylece gerçekte fantezi dünyasının sınırlarında gezinen iki kişinin kayıp mektubu ararken yaşadıkları macera başlamış oluyordu. Sihirli güçlerin olduğu fantastik bir dünya olsa da buradaki karakterler ve çatışmaları gerçek dünyadan alınmıştı. Önceki eserinde bir ofis çalışanının günlük yaşamını detaylıca çizip okurların kalbini kazanan Yeong Kwang, bu kez gerçekçi olup empatiyi sürdürerek postacıyla kadının romantizmini işlediği yeni bir eser yaratmak istiyordu.

Özellikle bu sefer, Yeong Kwang gerçekten en iyi olanı bulmuş gibi hissediyor ve günden güne daha da heyecanlanıyordu. Gözlerini açar açmaz *webtoon* yazdığı için istemeden Hyo Yeong'un mesajlarına kısa yanıtlar veriyor ya da buluşmaları erteliyordu.

Vicdan azabı çekip bu zamana kadar olanları anlattığı bir mektup yazmaya karar verdi. Yeong Kwang, kırmızı kenarlı klasik bir mektup kâğıdı seçti. Kırmızı, Hyo Yeong ile birlikte hazırladıkları yılbaşı manzarasını hatırlatmasını umduğu renkti.

Joo Hye, kâğıt fiş yazarken Yeong Kwang'a, "Seongsu şubesine hiç gittiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz gitmedim."

“Ne zaman gideceksiniz?”

Yeong Kwang cevap vermeye yeltenip duraksayınca Joo Hye de durdu. Fişe yanlış bir şey yazmıştı. Derin bir iç çeken Joo Hye, tezgâhın altından çöp kutusunu çıkardı. İçinde onlarca buruşuk fiş vardı.

“Patron görse kızar, değil mi? Niye yazarken bu kadar hata yapıyorum ki?”

“Önemli değil canım. Yavaş yavaş yazın. Tükenmez kalemle öylece üzerini çizip yazabilirsiniz.”

“Hyo Yeong abla ne güzel yazıyor ama.”

“Doğru, Hyo Yeong’un yazısı çok güzel.”

Joo Hye gülerek Yeong Kwang’a baktı.

Yeong Kwang, “Gelmişken mektup yazıp gideyim,” dedi. Masaya oturup mektup kâğıdını çıkardı ve derin bir nefes alıp yavaşça yazmaya başladı.

Hyo Yeong, Geulwoll’ün Seongsu şubesindeki beşinci gününü yalnız geçiriyordu. Raftaki dağılmış kitapları tekrar düzgünce yerleştirdi ve ucu körelen kalemleri kalem tıraşla sivrilitti. Masa lambasını kapatıp mektup kâğıtları ve yazı gereçlerinin stokunu kontrol ettikten sonra çalışma günlüğünü yazdı. Ardından, bir an telefonunu açıp yeni mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Beklediği mesaj gelmemişti.

Sokcho’dan eve dönerken arabada Yeong Kwang, kardeşi Sang Hyeon’dan bahsetmişti. Yirmi bir yaşındayken tanıştığı on üç yaşındaki o ufaklığa tek kelime edememişti. Kendisi çoktan yetişkin olmuşken Sang Hyeon daha yeni ergenliğe adım atıyordu. Yeong Kwang, sözlerinin ya da davranışlarının bir şekilde

Sang Hyeon'u incitebileceğinden korkuyordu. Annesinin Sang Hyeon'a yeterince sevgisini gösterebilmesi için annesine yük olmamaya çalışmıştı ama bu çabanın kendine de bir yük olduğunu, Hyo Yeong ve Hyo Min'e baktıktan sonra anlamıştı.

Hyo Yeong, o günü hatırlayınca gülümsedi. Saat yediyi geçmişti, ortalık sakindi. Çoğu aksesuar dükkânı kapanmıştı bile. Paltosunu giyip ablasının yeni yıl hediyesi olan ekose atkıyı taktı. Kapıdan çıkarken ayakkabısının ucuna bir şey takıldı. Aşına olduğu bir tasarımdı, Geulwoll'ün mektup zarfı.

Zarfı yerden aldığı anda içindeki birkaç kat kâğıdı hissetti. Üzerinde hiçbir yazı yoktu. Hyo Yeong, koridora bakınırken zarfı açtı.

Alıcı: Hyo Yeong'a,

Ben, Cha Yeong Kwang. Bir süredir iletişim kuramadığımız için mesaj gönderecektim ki şöyle bir bakınca sana hiç mektup yazmadığımı fark ettim. Seongsu Mahallesi'ne gidince artık mektup yazmam gerektiğini düşündüm.

Mektup, nihayetinde biraz fiziksel mesafe ve zaman ile mümkün oluyor sanki. Mürekkebin kâğıtta kurumasına fırsat vermeden mektubunu yanındaki birine uzatmak pek havalı olmaz, değil mi?

Sokcho'dan döndükten sonra o günün etkisinden yeterince uzaklaşmak için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü bazı duygular o kadar yakınımdaydı ki neden öyle hissettiğimi anlayamadım. Şimdi biraz toparlandım sayılır. Bu yüzden cesaretimi toplayıp yazıyorum.

Bu aralar yeni bir webtoon yazıp çiziyorum. Nihayet hem yayın yönetmeninin memnun olduğu hem de benim memnun olduğum bir taslak çıktı ortaya. Süreç kısa sürmedi fakat Geulwoll sayesinde sabredebildim. Sabah gözlerimi açar açmaz salonun perdesini açtı-

ğımda Geulwoll'ün camından içeri bakıp bir şeyler karalayan insanları görüyorum. Hâlâ bu dünyada hikâyeler var. Dünya hikâyelerle dönüyor. Böyle düşünerek zihnimi toparladığım çok gün oldu.

Üstelik sayende artık balina kâğıt ağırlığı olmadan da rahat uyuyorum. Bir gün, o balina şeklindeki ağırlığın kütlesi gibi birinin göğsünde ağır bir iz bırakabilsem ne hoş olur... Şu sıralar her gün bu hisle çiziyorum.

Teşekkürler, Hyo Yeong.

Seongsu'daki başlayan yeni hayatında huzur bulmanı diliyorum.

Hâlâ söylemek istediklerim olsa da asıl söylemek istediğim şeyi yüz yüze konuşmak için mektubumu kısa tutuyorum.

Not: Son zamanlarda pek iletişim kuramadık ama yeniden buluştuğumuzda çok yabancılık çekmeyelim!

Gönderen: Yeong Kwang

Hyo Yeong, Yeong Kwang'ın ismine varana kadar mektubun tamamını okuduktan sonra kocaman gülümsedi. Uzun süredir beklediği cevabın gelişi böyle mi hissettiriyordu? Hemen cevap yazmak istiyordu. Şimdiye dek aralarında geçen boş mesajların hepsine bakınca geriye sadece tek bir cümle kalıyordu: *Birlikte hayatı paylaşmak istiyorum.*

Hyo Yeong, hemen Geulwoll'e geri döndü ve Yeong Kwang'a yazacağı bir mektup kâğıdı seçti. Masaya oturup lambayı yaktı, kalemi eline aldı. Mantar şeklindeki lamba, yumuşacık olmuş kalbi gibi parlıyordu. Hafifçe kâğıdın üzerinde kayan rükenmez kalem, "Yeong Kwang'a" yazdı. Küt küt atan kalbini sakinleştiren bir sonraki cümlesini yazacaktı ki Geulwoll'ün kapısı açıldı ve bir müşteri geldi. Gelen kişi şık görüntüsüyle Yeong Kwang'dı. Hyo Yeong, başını çevirip sıcak bir gülümsemeyle onu karşıladı.

“Oo, tarzın epey değişmiş?”

Yeong Kwang, gri kot pantolon, siyah boğazlı kazak ve koyu kahve kadife ceketıyla havalı görünüyordu.

“Ne yapayım, Seongsu’nun havasına uyum sağlayayım dedim...” Yeong Kwang, Seongsu şubesini sükûnetle süzdü. *Vintage* pulların sergilendiği cam tepsi ve özenle yerleştirilmiş dolma kalemlerle mektup kâğıtları, Hyo Yeong ve Seon Ho’nun titizlikle seçtiği mektup temalı kitaplar... Duvarda asılı demir rafta okunmayı bekleyen mektuplar, her bölmede çapraz hâlde duvara yaslıydı. Düz çizgilerin yarattığı istikrarlılık hissiyatı Yeong Kwang’ın hoşuna gitmişti. Seongsu şubesi Yeonhee’den farklı bir çekiciliğe sahipti.

Yeong Kwang tezgâha yaklaşırken “Ne yapıyordun?” diye sorunca Hyo Yeong mektubu arkasına sakladı.

“Sana cevap yazıyordum ama şimdi okuyamazsın. ‘Mürekkep kurumadan yanındakine vermek havalı olmaz,’ demiştin ya.”

“Tamam. Öyleyse sen mektubunu bitirip mürekkep kuruyana kadar uslu uslu bekleyeceğim.”

Yeong Kwang, pencere kenarındaki masaya oturup bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. Hyo Yeong’un gözleri devamlı ona kayıyordu. O kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı fakat sanki yurt dışına eğitime gidip dönen sevgilisiyle yeniden bir araya gelmiş gibi tuhaf bir his vardı içinde. *Sevgili mi?* Hyo Yeong, utancından mektup kâğıdının içine girercesine mektup kâğıdına gömüldü. Kalemi tuttuğu eline farkında olmadan bir güç bindi. Balina ağırlığı alay eder gibi zihninde dönüp duruyordu.

“Yavaş yavaş yaz. Beklemenin de bir heyecanı var, değil mi?”

Yeong Kwang’ın alçak sesle söylediklerine Hyo Yeong önce dudaklarını büzdü, sonra gülümsedi. Kalemin ucunda, niha-

yet içtenlikle söylemek istediği sözler birikiyordu. Sanki sadece mektupla söylenmesi gereken, mutlaka iletilmesi gereken bir şey, yavaş yavaş kâğıdın üstünde belirliyordu. Bu kez cevabı geciktirmeden gönderebileceği için şanslı olduğunu düşünerek bir sonraki cümlesini yazdı.*

SON

YAZAR NOTU

Hikâyede Yeong Kwang, Eun Ah, Won Cheol, Joo Hye, Min Jae, Hyo Yeong ve Yeong Eun'ın mektup arkadaşlığı kutusundan seçtiği yedi mektup, 18 Ocak 2024'ten 18 Şubat 2024'e kadar bir ay boyunca Geulwoll'ün Yeonhee ve Seongsu şubelerini ziyaret ederek *Seul'de Bir Mektup Dükkânı* için mektup yazarak yarışmaya katılan müşterilerin mektuplarıdır.

Gerçek dünyadaki boyutları aşır gelerek hikâyedeki müşterilerle sözlerini paylaşan yedi kişiye teşekkür ederiz.

Postalanamayan Mektup

Birlikte olamasak da yarışmaya katılan yirmi yedi müşterimize teşekkür ederiz. Yürekten destekleriniz ve içten duygularla dolu mektuplarınız için minnettarız ancak hikâyenin bağlamına ve karakterlere uyması için mektupları seçmek zorundaydık. Bu eksikliği bir nebze telafi etmek adına bu ufak bölümde cümlelerinizden oluşan “Postalanamayan Mektup” bölümünü paylaşıyoruz.

Sizlerin gönderdiği mektuplar sayesinde bir kitap için nihayet “tamamlandı” diyebiliyoruz. Teşekkür ederiz.

“Seul’de Bir Mektup Dükkânı” sayesinde fazlasıyla kıymetli mektuplar aldık.

Hepsini hikâyeye dâhil edemesek de gönderilen her bir mektubu üç kez okuduk.

“28 Ocak 2024’ü yaşayan bir kadın” ile arkadaş olmuş gibi hissettik.

“Suda güneş ışığının yarattığı parıltı: yakamoz” kelimesini seven biri sayesinde uzun zaman sonra yüksek sesle “yakamoz” kelimesini telaffuz ettik.

İngilizce kursunda ilkokul ve ortaokul öğrencilerine ders verirken ilk yarı zamanlı işinin zorluklarını ve sevinçlerini bir arada yaşayan, “Hâlâ istikrar peşinde koşup sınırların dışına çıkamıyor, bu mu doğru diye düşünüyorum,” diyen ve “Belki aynı dertler değil ama hepimizin dertlerle yaşadığını bilerek teselli bulun,” diyen başka birinin yüreğinden dökülenleri sizlere iletmek istiyoruz.

“Kimse yaralarını fark etmese ve kimse seni teselli etmese bile ben o küçük bataklıktan yakında güzel bir çiçek olarak filizleneceğine inanıyorum,” diyen biri ile en sevdiği şarkıcının sözünü alıntılıyarak “Aşkta yeterince kazanma şansı vardır,” yazan birinin cümlelerini okurken biz de derin teselliler bulduk.

“Ne derslerde başarılıyım ne de Han So Hee kadar güzelim ama yine de mutluyum,” yazılı mektupla, başıboş ve depresif zamanlardan geçen “ikinci vakti perdenin arasından süzülen güneş ışığı” yazan mektubu görünce “İşte, mutluluk bu mu? Mutluluğun ölçütü başkalarının belirlediği değil, günlük hayatın her anında benim keşfettiğim ve hissettiğim kadar bana yaklaşan bir şeymiş,” diye mutluluğun farkına varan birinin mektubu sayesinde gülümseyip empati kurduk.

Hikâyenin sonuna kadar zihnimde tıpkı bir ödev gibi kalan ifade “sevmek ve eksik kalmak” oldu.

Eksiklik sevgiyi doğuruyor, sevgi de eksikliği kucaklıyor ama bu ikisinin arasında “tereddüt” eden kalbim beni sık sık yalnız bırakıyor.

Sizlerin gönderdiği bu mektupları okurken tarifsiz mutluluk duydum.

Çünkü bu, çabucak unutulacak küçük bir anı olsa bile birinin hafızasında kalabilmek oldukça muhteşem bir şey.

Teşekkürler.

Gönderdiğiniz kıymetli Geulwoll’ü uzun süre kalbimde saklayacağım.

Not: En sert soğukta aklını toplayamayan Gyeongsangliya “Başarabilirsin!” diye haykırıyorum.

Gönderen: Nezaketin gücüne inanan yazar,
Baek Seung Yeon

Geulwoll Mektup Dükkanı

Letter Shop Yeonhee

Çalışma Saatleri: 13.00 – 18.00 (Pazartesi – Pazar)

Telefon: +82-2-333-1016

Adres: (03698) Geulwoll, no. 403, Yeongung, Jeung-ga-ro
10, Seodaemun-gu, Seoul

Letter Room Seongsu

Çalışma Saatleri: 12.00 – 19.00 (Pazartesi – Pazar)

Telefon: +82-2-499-1016

Adres: (0787) Geulwoll, Building A, no. 302, LCDC SEO-
UL, Yeonmujang 17-gil 10, Seongdong-gu, Seoul

Yazar Hakkında

Baek Seung Yeon (StoryPlus), 2017 yılında *Munhak Sasang* dergisiyle edebiyat dünyasına adım attı. *손맛으로 구제하는 망들 인생* isimli *webtoon*un uyarlama yazarı olarak çalıştı ve bir sonraki eseri olan *이별 미용실* isimli roman, 2023 Busan Uluslararası Film Festivali'nde seçildi. Ergenlik döneminde ailesine duyduğu sitemleri uzun uzun kaleme aldığı mektuplar üzerine ailesinden “Sen bayağı uzun yazı yazabiliyormuşsun,” yorumunu alınca aniden yazar olma hayali kurmaya başladı. Daha sonra kaderin cilvesidir ki TXTY platformu ve Geulwoll ile tanışarak *Seul'de Bir Mektup Dükkânı*'nı yazdı.

Uzun yazı yazma yeteneği sayesinde şu anda *편지 가게 글월 2* ile *환상상회* gibi romanlar üzerinde de gayretle çalışmakta.